

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yunanistan gençliği düzene karşı ayağa kalktı!..

Kapitalizm barbarlıktır! İsyan haktır!

İÇİNDEKİLER

Yunanistan'daki öfke patlaması gelmekte olan yeni mücadeleler dönemini işaretliyor	3
Yunanistan'daki öfke patlaması kitlelerdeki hoşnutsuzluk birikimini ortaya koyuyor.... .	4
El Zeydi'nin ayakkabıları tüm düzen güçlerinin kafasında patladı!	5
Sömürgeci sermaye rejimi Kürt halkına yönelik kirli ittifaklar peşinde... .	6
Krizin bir yüzünde yoksulluk ve işsizlik, diğer yüzünde ise artan zenginlik var! . .	7
İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!	8
İşten çıkarmalar, fabrika kapatmalar, ücretsiz izinler... .	9
Tersanede 115. ölüm: Erdal İnceyol! . .	10
BDSP'li Metal İşçileri'nin açıklaması...11	
Unilever'de direniş ruhu kazandırdı! . .	12
İşçi ve emekçi hareketinden.... .	13-15
İşçi sınıfını parçalayan gerici cereyanlara karşı etkili bir mücadele	16-17
2001'den 2008'e düzen krizinin aynasından yansıyanlar ve bir toplantının gösterdikleri... .	18
Gençlikten.... .	19
Küçükçekmece'de sınıf çalışmaları... .	20
Güvencesiz çalışmaya, gelecek yaşamaya hayır!	21
TGS İstanbul Şube Başkanı Rüya Özkalkan ile basın işkolundaki TİS süreci ve birleşik mücadele üzerine konuştuk	22
Katliamların hesabı er geç sorulacak! .	23
Erdal Eren mücadelemizde yaşıyor! . .	24
Bush'a atlan pabuç: Dünyanın bütün mazlum pabuçları, zalimlere karşı havalanın!.. - Yüksel Akkaya	25
ABD Afganistan'daki işgalci NATO güçlerini takviye ediyor!	26
Dünya işçi ve emekçi hareketinden... .	27
Devlet, AKP ve Aleviler... .	
M. Can Yüce	28
<i>Liseli gençlik krizin faturasını ödemeyi reddetmeli, mücadelede yerini almalıdır!</i>	29
Eylem ve etkinliklerden	30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/02 (49) ● 18 Aralık 2008
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul
Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık
Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Aylardır devam eden metal TİS görüşmelerinde Türk Metal çetesi yeni bir satış sözleşmesine daha imza attı. Türk Metal çetesinin başı Mustafa Özbek bayram öncesi yaptığı tüm açıklama va konuşmalarda bunun sinyalini vermişti aslında. Beklendiği gibi de oldu. Bayramı fırsat bilen Türk Metal çetesi toplu sözleşmeyi imzaladı. Böylece yüzbini aşkın metal işçisinin bayram tatilinde olduğu an seçilerek muhtemel tepkilerin önü kesildi. Ancak bu manevra da onları kurtaramayacaktır. Metal işçisi derinden derine öfkesini biriktirmeye ve günü gelince hesap sormaya hazırlanıyor.

Türk Metal'in metal sözleşmesine imza atmasının ardından şimdi tüm gözler Birleşik Metal İşçileri Sendikası'na (BMİS) çevrilmiş bulunuyor. BMİS'in bu konuda nasıl bir tutum alacağı ise merakla bekleniyor. Zira bu tutum BMİS'in geleceğinin ne yönde seyredeceği sorusunun da yanıtını oluşturuyor. BMİS sınıf sendikacılığı iddiasının arkasında ne kadar durup durmayacağını alacağı tutumla ortaya koyacaktır. Dolayısıyla BMİS ağır bir sorumluluk ile karşı karşıya bulunuyor. MESS patronlarının dayatmalarının geri çektilmesi, metal işçilerinin ücret ve sosyal haklar yönünden kazanımla sonuçlanacak bir sözleşmesinin imzalanması sınıf hareketinin bundan sonraki seyri üzerinde olumlu bir etkide bulacaktır.

BDSP'li Metal İşçileri, Türk Metal çetesinin satış sözleşmesini imzalamasının ardından 16 Aralık günü kamuoyuna yaptıkları bir yazılı açıklama ile Türk Metal çetesinin ihanetini teşhir ederek BMİS'in kritik bir sınavla karşı karşıya olduğunun altını çizdiler. Bu sınavın hem metal işçilerinin Türk Metal çetesinden hesap sorma bilinci ve tutumunun güçlendirilmesi hem de sermaye sınıfının krizi fırsat bilerek işçi ve emekçilere yönelik saldırılarının önünün kesilmesi bakımından önem taşıdığına önemine vurgu yaptılar. BMİS bugün ikili bir tercih ile karşı karşıya bulunmaktadır: BMİS ya Türk Metal çetesinin satışına ortak olacak ya da metal işçilerinin çıkarlarının, dolayısıyla tüm sınıfın çıkarlarının temsilcisi olacaktır.

Sınıf devrimcileri metal TİS görüşmelerine başından itibaren taraf oldular. Süreci adım adım izleyerek ve çeşitli araç ve yöntemleri kullanarak etkin

bir müdahale çabasında oldular. Her aşamada gelişmeleri değerlendirerek buna uygun taktik-politik-pratik bir hat izlediler. Sadece propaganda düzeyinde kalan bir müdahalenin sınırları içinde davranmadılar. Eylemli sürecin de etkin bir öznesi olarak hareket ettiler. Sınıf devrimcileri bu süreçten güçlenerek çıktılar.

Şimdi metal sözleşmeleri kritik bir aşamada bulunuyor. Sınıf devrimcileri şu ana kadar kendi sınırlarında ortaya koydukları çabayı ve enerjiyi yeni bir düzeyde harekete geçirebilmelidirler. Bu çabanın sürekliliğini ve etkisini sınıf çalışmasının güçlü bir zemine çevirmenin yolunu açmayı başarabilmelidirler.

Liselilerin Sesi'nin Aralık-Ocak tarihli 25. sayısı çıktı. Okurlarımız *Liselileri Sesi*'nin yeni sayısını Eksen Yayıncılık bürolarından ve kitapçılardan temin edebilirler.

Yunanistan'daki öfke patlaması gelmekte olan yeni mücadeleler dönemini işaretliyor

Yunanistan'da 15 yaşındaki bir gencin polis tarafından katledilmesi, başta gençlik olmak üzere işçi ve emekçilerde büyük bir öfke patlamasına yol açtı. Yunan burjuva devleti özellikle düzen kurumları ile banka ve şirketlerini hedefleyen ve günlerce süren militan eylemler karşısında tam bir acz içinde kaldı.

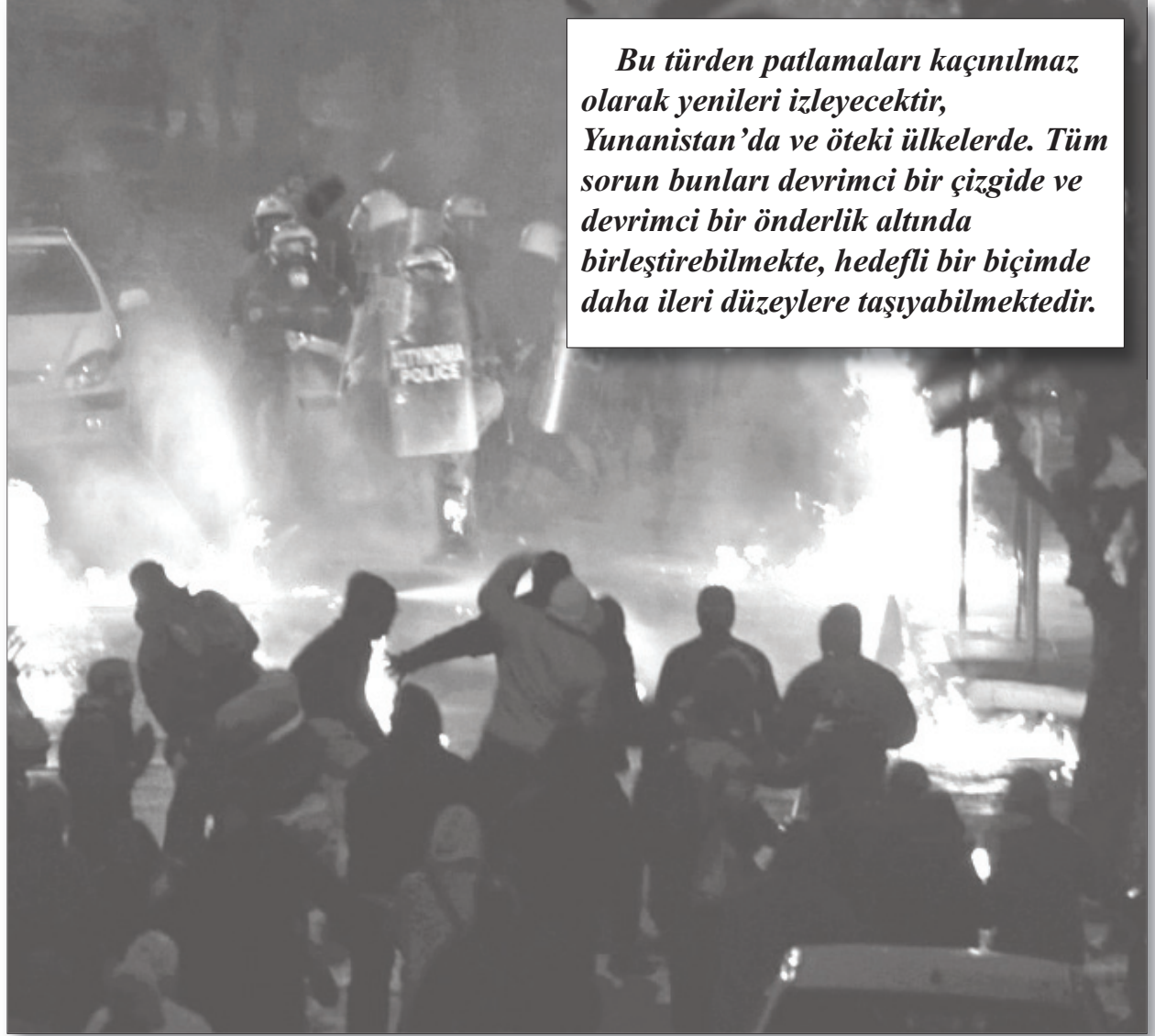
Polisin işlediği cinayet üzerine patlayan öfke militan sokak gösterileri biçiminde ortaya çıktı. Bu aşamada gösterilere katılanlar ağırlıklı öğrenci gençlikten oluşuyordu. Daha sonra işçi ve emekçiler genel greve çıktılar. Devletin önceden kararı alınmış olan ve saldırı politikalarını hedefleyen bu eylemi engelleme çabasına karşın genel grev hayatı felç etti. Yaygın sokak çatışmalarıyla patlayan öfke, genel grevle birlikte kurulu düzene yönelen bir toplumsal eylemliliğe dönüştü. Hedeflenen sadece polis teşkilatı değil, siyasal rejim ve onun ekonomik-sosyal politikaları oldu. Üniversiteler ve liseler işgal edildi, karakollar yakıldı, emperyalizmin ve kapitalizmin sembolü olan şirket binaları tahrip edildi. Bazı TV binaları işgal edildi, vb.

Dalga dalga yayılan ve başta başkent Atina olmak üzere hemen tüm kentlere yayılan bu isyan, bulutsuz gökyüzünde çakan bir şimşek değildi kuşkusuz. Tersine birçok olgu onun gelişini haber vermekteydi. Yunan işçi ve emekçileri uzun zamandır hükümetin ekonomik ve sosyal saldırı politikalarına karşı seslerini yükseltiyorlardı. Öyle ki, son dönemde genel grevler Yunanistan'ın sosyal-siyasal hayatının bir parçası haline gelmişti. Yanısıra öğrenci gençliğin de içerisinde olduğu yaygın ve militan kitle eylemleri gerçekleşiyordu. Dünyayı saran ekonomik kriz, Yunan burjuvazisinin krizin faturasını işçi ve emekçilere çıkarılması anlamına gelen politikalara başvurmaya, bu da ülkede birikmiş olan sosyal gerilimin daha da artmasına yol açmıştı.

Öte yandan, rejimin çürümüşlüğü iyice ayyuka çıkmış ve zaten zayıf bir siyasi desteğe sahip olan Karamanlis hükümeti açığa çıkan yolsuzluk dosyaları nedeniyle tümüyle itibarını yitirmişti. Sosyal-demokrat PASOK'un sınıf ve emekçi yığınlar üzerinde inandırıcılığının kalmaması ise bunalımı ayrıca artıran bir etken olmuştu. Çünkü bu, güçlenen bir sınıf ve emekçi hareketi karşısında, düzenin bu hareketi denetim altında tutacak olanaklara sahip olmaması demekti.

Düzenin bir siyasal krizle yüzyüze olduğu, tersinden ise işçi sınıfı ve emekçi yığınların eskisi gibi yönetilmek istemediklerini giderek daha fazla hissettirdikleri, her bakımdan sosyal patlama dinamiklerinin yoğunlaştığı bir ülke haline gelmişti Yunanistan. Polis kurşunu böyle bir işlev gördü. Sınıf ve kitle hareketini ileriye, düzene karşı bir isyan durumuna taşıdı. Kurulu düzeni ve devletini sarsan büyük bir enerjinin açığa çıkmasına vesile oldu.

Belirtmek gerekiyor ki, düzenin eskisi gibi yönetememesi ile birlikte işçi ve emekçilerin eskisi gibi yönetilmek istememesi biçiminde özetlenecek koşullara sahip olan Yunanistan'ın bu durumu, ona has bir özellik de değildir. Bugün empeyalist-kapitalist düzen dünya ölçeğinde gerek siyasal ve ideolojik planda gerekse de ekonomik ve sosyal planda artık eskisi gibi yönetmekte gitgide daha çok

Bu türden patlamaları kaçınılmaz olarak yenileri izleyecektir, Yunanistan'da ve öteki ülkelerde. Tüm sorun bunları devrimci bir çizgide ve devrimci bir önderlik altında birleştirebilmekte, hedefli bir biçimde daha ileri düzeylere taşıyabilmektedir.

zorlanmaktadır. Yine dünyanın dört köşesinde işçi ve emekçiler eskisi gibi yönetilmek istememekte ve kurulu düzeni gitgide daha çok sorgulamaktadırlar. Böyle bir tablo, dünyanın yeni bir "bunalımlar, savaşlar ve devrimler" dönemi içerisine girmekte olduğumuzu giderek daha açık bir biçimde göstermektedir. Yunanistan, bu çerçevede gerçekleşen bir çarpıcı ileriye çıkış olmuştur. Ancak bugün Yunanistan'da düzenin yaşadığı siyasal ve ekonomik açmazlar ile toplumda biriken sosyal öfkeyi dünyanın hemen her köşesinde görmek mümkündür. Öyle ki, bugün sosyal patlamanın gerçekleştiği Yunanistan'da düzenin yaşadığı tüm temel sorunları hemen tüm unsurlarıyla (siyasal kriz, muhalefet boşluğu, çözümsüz sosyal ve iktisadi sorunlar, işsizlik, gelecek güvensizliği vb.) ve de fazlasıyla Türkiye'de de görmek mümkündür.

Ancak bu noktada patlamanın neden öncelikle Türkiye'de ya da benzer başka bir ülkede değil de Yunanistan'da yaşandığı sorusunu sormak önemlidir. Yunanistan'ın önemli bir ayırddedici özelliği, her şeye rağmen örgütlü bir işçi sınıfı ve emekçi hareketi ile örgütlü ve militan bir gençlik hareketinin varlığıdır. Daha da önemlisi bu hareketlerin nispeten güçlü bir sol hareketle iç içe gelişiyor olmasıdır. 10 milyonluk bir nüfusa sahip olan bu ülkede yüzbinlerin katıldığı siyasal kitle gösterilerinin yaşanıyor olması ayrıca sınıf ve kitle hareketinin siyasal niteliğine ve birikimlerine bir göstergedir. Genel bir sosyal hareketlilik zemini üzerinden gelişen sınıf ve emekçi

hareketinin siyasal bir mecraya taşarak gençlik hareketiyle birleşmesi ve giderek düzenin kendisine yönelmesi işte bu birikimler üzerinden mümkün olabilmektedir.

Günlerce süren öfkeli eylem dalgası yarattığı derin sarsıntının ardından gitgide hız kesecekti doğal olarak. Fakat oynayabileceği rolü fazlasıyla da oynamış olarak. Yunanistan'daki öfke boşalması kapitalist düzenin yıllardır biriktirmekte olduğu sorunlara eşlik eden toplumsal huzursuzluk birikimini ve bunun mayaladığı sosyal patlama dinamiklerini gözler önüne sermiştir. Yunan gençliği ve emekçileri bu öfkeyi genel anlamda doğru hedeflere yöneltmeyi de başarmışlardır. Başta militarist kurumlar olmak üzere devlet ile kapitalist sömürü düzeninin simgesi kurumlara (tekelci şirketlere ve bankalara) yönelen tepkiler bunun ifadesidir.

Bu türden patlamaları kaçınılmaz olarak yenileri izleyecektir, Yunanistan'da ve öteki ülkelerde. Tüm sorun bunları devrimci bir çizgide ve devrimci bir önderlik altında birleştirebilmekte, hedefli bir biçimde daha ileri düzeylere taşıyabilmektedir. Yunanistan'da ve birçok yerde bu açıdan halihazırdaki durum bir zaafiyetin ifadesidir kuşkusuz. Ama köklü ve kapsamlı tarihi nedenlerin ürünü bugünkü bu devrimci önderlik zaafiyetinin aşılabilesini kolaylaştıracak olan da bizzat bu mücadelelerin yaratacağı birikim ve oluşturacağı devrimci iklimdir.

Yunanistan'daki öfke patlaması kitlelerdeki hoşnutsuzluk birikimini ortaya koyuyor...**“Vitrinlere değil gökyüzüne bak!”**

Yunanistan toplumu aylardır alttan alta kaynıyor. Derinleşen krizin yükünü işçi ve emekçilere ödetme planlarına, Yunan devletinin çürümüşlüğüne, parlamentodaki politikacıların papazlara kadar yayılan yolsuzluğa karşı işçi ve emekçilerin öfkesi sokağa taşıyor. Binlerce tutuklunun gerçekleştirdiği açlık grevleri, Korfu Adası'ndaki halkın zehirli çöp fabrikalarına karşı her türlü eylem biçimini kullanarak karşı koyuşları, hemşirelerin yürüyüşleri ve sağlık bakanını rehin almaları, işçilerin hükümetin ücret politikalarına karşı ayağa kalkmaları, başkente yürümeleri ve protestolarına orada devam etmeleri, gelecek perspektifi olmayan gençliğin orta öğrenim ve üniversitelerde haftalardır süren yaygın işgalleri ve protesto eylemleri, kamu emekçilerinin genel grevi...

Ve son olarak polisin Atina'da 15 yaşındaki Alexandros Grigoropoulos isimli genç bir anarşiste ateş açarak öldürmesi yüzbinlerce genç ve emekçinin öfke dalgasına neden oldu.

Alexandros'un öldürülmesinin ardından gençliğin öfkesi sokağa taşı. Binlerce orta ve yüksek okul öğrencisinin protesto gösterileri, militan sokak çatışmaları Yunanistan'ı bir baştan bir başa sardı.

Gençler sadece polisin Alexandros'u katletmesine değil, perspektifsizliğe ve umutsuzluğa karşı da protestolarını dile getiriyorlar. Aynı zamanda eğitim sistemine, hükümetin ücret politikalarına, ülkenin skandallara karışmış siyasi sistemine, dünyevi zenginlikler peşinde koşan resmi kiliseye de tepkililer.

Medya her ne kadar eylemlere katılan gençleri anarşistler olarak ilan ederek dar bir kesimle sınırlı tutmaya çalışsa da, eylemlerin en geniş gençlik kitlesini kucakladığı bir gerçek.

Gençler geleceklerinden kaygılılar. Avrupa Birliği ülkeleri arasında Yunanistan, gençler arasında yüzde 28 işsizlik oranı ile ilk sırada yer alıyor. Kayıt dışı gençlerle bu oran çok daha yüksek. Yüksek eğitimi bitiren öğrenciler de düşük maaşlarla çalışmak zorunda kalıyorlar. Yeni mezun olan üniversite mezunları 600-700 Euro arasında maaş alıyorlar.

Eylemlere katılan onbinler sadece gençlerden oluşmuyor, Yunan işçi ve emekçileri de eylemlerde yerlerini alıyorlar.

Çünkü Yunanistan tarihinin en büyük siyasi krizlerinden birini yaşıyor. Düzenin iki büyük partisi, PASOK ve Yeni Demokrasi Partisi, kitleler nezdinde güvenilirliklerini yitirmiş durumdalar. İşçi ve emekçiler bunları halkın sırtından zenginleşen partiler olarak değerlendiriyor. Kilise ise finans skandalları ile saygınlığını ve kutsallığını tümünden yitirmiş durumda. Gençler arasında işsizlik yaygınlaşırken, iş bulanlar düşük ücretle çalışmayı kabul etmek zorunda kalıyorlar. Tüm bunlar kitlelerin öfkesini biliyor.

Polisin Alexandros'a ateş açarak öldürmesi, kitleler tarafından, isyan eden gençliği korkutup sindirme manevrası olarak görülüyor.

Alexandros'un öldürülmesi Yunan polisinin ilk icraatı değil. 1998'da Selanik'te Sırp öğrenci Bulatovic, 2003 yılında Kassadra'lı genç Leontidis, 2007 yılında Kalamaria'da 24 yaşındaki Onohua'yu öldürmüştü. Yunan polisi 45 yaşındaki Maria'yı Lefkimi Çöp fabrikasına karşı eylemde ve Pakistanlı bir göçmen kadını Atina'da sokak ortasında katletmişti.

Polis işçi ve emekçilerin eylemlerine de barbarca saldırıyor. Avrupa'ya geçmek isteyen ekonomik ve politik göçmenleri Ege'nin soğuk sularında boğuyor veya mayın tarlalarında katlediyor.

Tüm bu saldırılarla rejim kitleleri sindirmeyi hedeflemektedir. Bunun bilincinde olan emekçiler ve gençlik, saldırganlığa boyun eğmeyeceğini ortaya koymuş bulunmaktadır.

**Üç isyan: Los Angeles, Paris, Atina;
Bir sonuç: “Sonuçsuz” Öfke ve
ne yapmamalı...****Yüksel Akkaya**

1990'lı yılların ortasında ABD'nin Los Angeles kentinde başlayan “kara” öfke, Paris'e uğrayıp soluklandıktan sonra Atina'da bir kez daha açığa vurdu kendisini.

Üç isyan da aynı nedenle tetiklendi: Polis şiddeti...

Üç isyan da dışlanmış, horlanmışlar, baldırı çıplaklarca ateşlendi, dalga dalga yayıldı.

Üç isyan da genç kuşak tarafından, emekçilerin “çocukları” tarafından başlatıldı, sürdürüldü.

Üç isyan da sınıfsal temelden yoksundu, çocuklarının isyanına ebevyenlerinden oluşan işçi sınıfınca “soğukkanlı” bir mesafe benimsendi.

Üç isyan da düzen içi sol partilerce “tehlikeli” görüldü, “pasif destek” ile yetinildi.

Üç isyan da öncü bir siyasal partiden yoksun başladı, öyle yükseldi, öyle bitti.

Üç isyan da kendi içinde önemli örgütlenme, hareket etme deneyimleri ile sonuçlandı, kendine özgü yapılar oluşturdu. Bir tür neo-ludist hareket özelliğine sahiplerdi, ludistlerin kapitalist hayat tarzına karşı mücadele tarzının mirasını günümüze taşıdılar.

Üç isyan da kapitalizme karşı büyük bir öfkenin bilinçli başkaldırısı olmakla birlikte bir başka düzenin arayışı değillerdi, bu nedenle yenilmeğe “mahkumlardı”.

15 yıl gibi “kısa” bir zaman diliminde kapitalist düzene karşı, kapitalist hayat tarzına karşı çok farklı mekanlarda, benzer gerekçelerle başlayan isyanlar işçi sınıfının bir “uzantısı” olan “kesimlerin” daha sağlıklı değerlendirilmesini gerekiyor. İşsiz, baldırı çıplak, anarşist, sokak çocukları, göçmen çocukları, “ötekilerin” çocukları da olsa organik olarak bu başkaldırı işçi sınıfı ile ilişkilidir. Zira isyanın çocuklarının anneleri, babaları, kardeşleri, yakınları, arkadaşları işçi sınıfının mutlaka bir yerinde durmakta, parçasını oluşturmaktadır. Öyle olduğu için de işçi sınıfının “aileiçi” yapısında mayalanan bu öfke, onların çocuklarıncı daha cüretkar, daha korkusuz ve kuşkusuz daha asi bir tarzda sokağa yansımaktadır. Birbirlerini biyolojik/organik bu kadar yakın olan bu kesimlerin sokak mücadelesinde çok ayırışık olması ne yapılmamasını gösteren en önemli deneyimlerinden biridir. “Çocuklar” ile sınıfın temsilcisi olan “ebevyenler”, dostlar, arkadaşlar arasındaki bu “kopukluk”, bu “soğukkanlı” mesafe mutlaka giderilmelidir.

Devrimciler, sosyalistler 15 yıllık birikim üzerinden bu süreçleri çok iyi değerlendirmeli, iki kesim arasındaki bu boşluğu mutlaka kapatmalı, organik bütünlüğü, siyasal bütünlüğe dönüştürmelidir. Bunun için de sınıfı “çocuklarının” öfkesine, “çocukları da “sınıfın nihai davasına” yönlendirmelidir.

Burjuvazi tarafından “kör şiddet” olarak nitelendirilen eylemler, bir adım daha ileriye taşınarak, fabrika, işyeri işgalleri ile sınıfsal mücadelenin odağı oluşturulmalı, sınıfsal çıkarlar arasındaki fark açığa çıkarılmalı, saflar netleştirilmelidir. Böylece iki sınıf, burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki tarihsel karşıtlık ortaya konularak, mücadele iktidar perspektifli bir hedefe yönlendirilmelidir.

Üç isyan ne yapılmamasını, eksik yaptıkları ile göstermektedir. Üç isyan, bu isyana yeterince müdahil olamayanlara da ne yapılmasını göstererek, ne yapılmamasını anlatmaktadır.

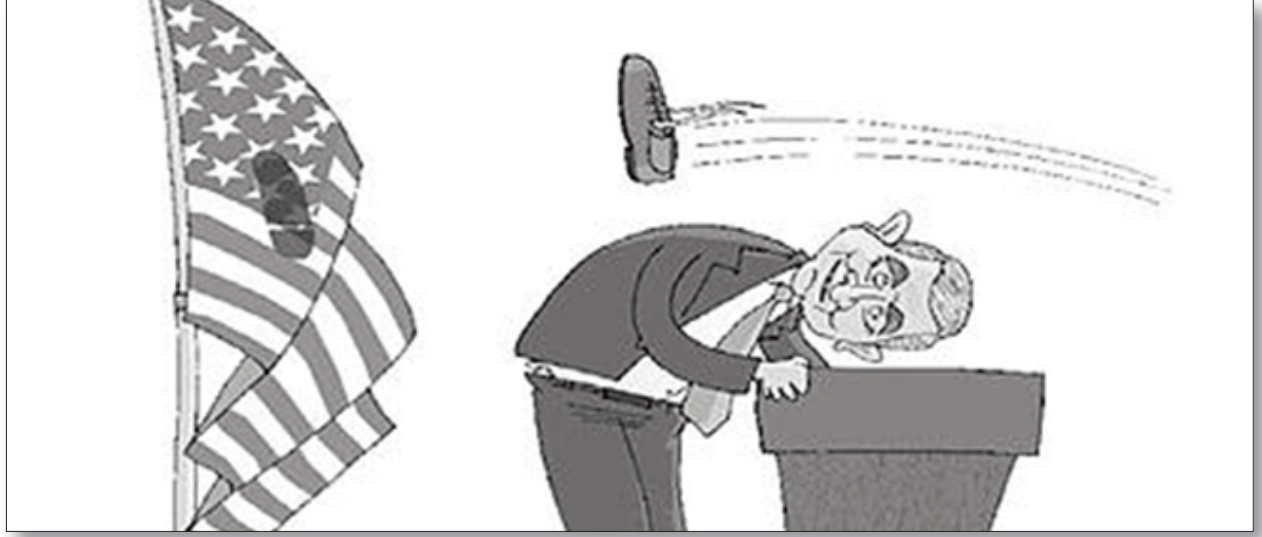
El Zeydi'nin ayakkabıları tüm düzen güçlerinin kafasında patladı!**Zeydi'nin cüretini kuşanalım, sömürücü-kıyıcı asalakların üzerine yürüyelim!**

Iraklı gazeteci El Zeydi'nin halkların katili Bush'a fırlattığı ayakkabılar sarsıcı etkiler yarattı. Bir koruma ordusunun arkasında gizlenen ve en ileri silah teknolojisi her an hizmetinde olan Bush'un bu düzeyde bir saldırıya uğraması önce şaşkınlığa yol açtı. Şaşırınlar öncelikle Amerikan emperyalizminin önünde secde edenler oldu elbette. Kâbesi ABD olanlar, ABD emperyalizminin küstahlık, saldırganlık, halklara düşmanlık gibi tüm çirkefliklerini kişiliğinde temsil eden Bush'un böylesine rezil edilmesi karşısında şaşırıp ne yapacaklardı? Bush gibi bir haydutbaşının önünde el pençe divan duran, onun bir dediğini ikiletmeyen, tüm aşağılamalarını sineye çeken uşakları da Zeydi'nin ayakkabılarını kafalarına yemiş gibi hissettiler doğal olarak. Şaşkınlıkları bundandı.

Ama sadece şaşırmadılar. Aynı zamanda büyük bir korku da duydular. Çünkü, kendileri de en az efendileri olan Bush kadar aynı çirkeflüğün içindedirler. Büyük bir pervasızlık ve hoyratlıkla emekçi halkın ekmeğini çalar, kanını döker, türlü rezillğe imza atarlar. Ama onlar da yine efendileri Bush gibi büyük bir koruma kalkının arkasında dokunulmaz olduklarını düşünürler. Başta medya olmak üzere düzenin propaganda aygıtlarınca çevrelerinde oluşturulan sis perdesiyle caka satar, böyle korunuyor olmaktan dolayı arsızlaştıkça arsızlaşırlar. Çünkü onlar dokunulmazdır, onlar ulaşılmazdır, onlardan hesap sorulmaz. Emekçi halklara karşı işledikleri suçların haddi hesabı yokken hizmet ettikleri devletin ve düzenin koruması altında keyif sürmeye devam ederler. İşte örnek Kenan Evren. Bu eli kanlı katil, burjuva düzen tarafından hala el üstünde tutuluyor. Soysuz bir alçak olmasına karşın kendisine insan muamelesi yapılıyor. Erdoğan'ı, Demirel'i, Büyükkant'ı, Bahçeli'si, Ağar'ı, Yazıcıoğlu'su, Menzir'i vb., saymakla bitmez nice işkencecisi, katili, vurguncusunun da durumu farklı değil. Bu kirli, kanlı, kokuşmuş, haydut çetesinin bu düzende layık görüldükleri yer belli.

Oysa toplumda bir tecavüzcüye, bir hırsıza, bir katile nasıl davranılırsa Bush gibilerine de öyle davranmak gerekir. Bir tecavüzcü yaşılmaz, bir yoksulun ekmeğini çalan bir hırsız insan içine çıkamaz, masum birinin kanını dökmüş bir katile hayat hakkı tanınmaz. Ama işte emekçi halkın kendi içerisinde böylesine tiksiniyor cezalandırdığı suçları mazlum halklara karşı misliyle işlemiş olan soyguncu-katil takımı ellerini kollarını sallayarak dolaşır, bir de onlar sırça köşklerinde toplumu yönetme payesini taşırlar. Toplumun tüm zenginlikleri onların hizmetine sunulur, toplumun tüm olanakları seferber edilerek hayatları korunur, vb.

El Zeydi'nin ayakkabılarının gücü, emekçi insanın adi bir hırsıza, ahlaksızlığa karşı doğal refleksini yansıttığı için, aynı dili konuştuğu için bu denli sarsıcı olmuştur. Bush gibilerinin adi birer haydut olduklarını gösterdiği için sarsıcı olmuştur. Şatafatlı seramonileri, kalabalık orduları, taşıdıkları yüksek payeleri ne olursa olsun bu alçak takımının hakkı, bugün iki çift ayakkabı, yarın iki taş, başka bir zaman daha fazlasıdır. El Zeydi'nin ayakkabıları bunu gösterdiği için bu kadar etkili olmuştur. Cinayet mahaline dönüp caka satmaya kalkan katili vurduğu için etkili

olmuştur.

Zeydi eylemiyle, Bush ve onun gibi halkların kanını döken nice katilin rahat olamayacağını, adi birer haydut olmalarına karşın burjuva dünyası tarafından el üstünde tutulmalarına göz yumulamayacağını göstermiştir. Oysa Bush'un Irak'a veda ziyareti, Irak işgalinin mimarı olarak halkların nefretini üzerinde toplamış olması ölçüsünde, büyük bir pervasızlık ve küstahlık örneğiydi. Büyük bir koruma ordusuyla dolaşan ve kan gölüne çevirdiği topraklarda çalınan Bush'a fırlatılan ayakkabılar, onun hizmet ettiği petrol ve silah tekelleri için yüzbinlerce insanın hayatına kasteden bir haydut olduğunun ilanı olmuştur.

İşte bunun için emekçi halklar Zeydi'nin eylemini büyük bir sevinçle karşılamış, onu bağırarak basmışlardır. Çünkü Zeydi esasında milyonlarca insanın yapmak istediğine, içinden geçirdiğine tercüman olmuştur.

Tersinden düzen cephesi de, ilk şaşkınlığı üzerinden attıktan sonra Zeydi'ye hakaret etmeye, onun eylemini gözden düşürmeye çalışmaktadır. Bazıları gülünç bir şekilde Bush'un ayakkabılardan kurtulmak için gösterdiği kıvraklıkla övünürken, bazıları Zeydi'nin eylemini, Amerikan işgalinin Irak'a getirdiği demokrasiye bir kanıt olarak göstermek gibi düşküncelerle bir çaba içindedirler. Gazeteci kılıklı bazıları

ise, Zeydi'nin meslek ahlakına uymadığı ve kendisine tanınan hakları kötüye kullandığı biçiminde suçlamakta, bundan dolayı kınamakta ve kınamaya çağırılmaktadır.

Tüm bu savunma çabaları doğaldır. Çünkü onlar da Bush haydutunun dünyasına aittirler. Aynı pislikten beslenmekte, üzerlerinde aynı kanı ve kiri taşımaktadırlar. Bunun için doğal bir refleksle hem şaşkınlığa kapılıyor, hem ürküyor ve hem de Bush'a sahip çıkmaya çalışıyorlar. Çünkü onlar da Zeydi'nin ayakkabılarında emekçi halkın kendilerine karşı hislerini görüyorlar. Çünkü onlar da bugün taktıkları maskelerin, oturdukları koltukların, baskı ve zor aygıtıyla korudukları, yalanlarla ördükleri korunaklı duvarların yıkılacağını, yıkılmaya mahkum olduğunu seziyorlar. Tepkileri bundan dolayıdır.

İşçilerin ve emekçilerin ise Zeydi'den öğrenmeye, onun cüretini kuşanmaya ihtiyacı var. Öyle ki, emekçi halka yaşam hakkı tanımayan, sofrasındaki ekmeği bile çalan, çaldıkları üzerinden tepinen, çocuklarını sokak ortasında öldüren, sonra da halkın karşısına muteber yöneticiler olarak çıkan egemenlere karşı mücadelenin diliyle konuşulmalıdır. Çaldıklarının, çırtıklarının, öldürdüklerinin hesabı sorulmalıdır. Gördükleri her yerde ellerinde ne varsa, ayakkabı, taş, kalem, sopa ve daha fazlasıyla yürümelidirler "celladın, fırsatçının, vurguncunun üstüne üstüne..."

Yunanistan'da gösteri ve işgaller sürüyor!

Yunanistan'da 12. gününe giren eylemler sürüyor. 17 Aralık günü yine lise ve üniversiteli gençler Karamanlis hükümetine ve onun neoliberal politikalarına karşı alanlardaydı.

Yunanistan'da halen 600 lise ve çok sayıda üniversite öğrencilerin işgali altında bulunuyor.

17 Aralık günü öğrenciler öğleden sonra polis merkezinin önünde eylemler yaptılar. Eylem, gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılması için gerçekleştirildi. Yine Atina'da bulunan Akropolis'e değişik dillerde direniş çağrısı ve 18 Aralık günü için yürüyüş çağrısı yapılan pankartlar asıldılar.

16 Aralık günü birçok radyo ve televizyon kanalını ziyaret eden gençler, hazırladıkları açıklama ve çağrı yayınlanana değin binayı terketmediler. 10 genç ise devlet televizyonu NET'in, Karamanlis'in konuşmasının banttan verildiği sırada bant yayını kesip, "İzlemeyi bırakıp sokağa inin!" ve "Tutuklananlar serbest bırakılsın!" yazılı pankartlar açarak ekranı işgal etti. Ioannin şehrindeki yerel radyoda da konuşma yaptılar.

Alexis Grigoropoulos ile ilgili balistik rapor halen açıklanmış değil. Olay yerinde bulunan görgü tanıklarının ifadesine göre polis silahıyla Alexis'i hedef aldı.

Bu arada Ekim 2006 tarihinde bir gösterinin sonunda 26 yaşındaki Kıbrıslı misafir öğrenciyi döven polisler, 15 ile 39 ay arasında ceza aldılar ve cezaları günlük 5 Euro olmak üzere para cezasını çevrildi.

Yunanistan'da 18 Aralık günü için de "direnişe çağrı" şiarı altında gösteri çağrısı yapıldı.

Sömürgeci sermaye rejimi Kürt halkına yönelik kirli ittifaklar peşinde...

Kürt halkına özgürlük!

Irak, Türkiye, ABD ve Güney Kürdistan yönetimi arasında PKK'nin etkisizleştirilip tasfiyesine yönelik diplomatik trafik yoğunlaşıyor. Güney Kürdistan ve Kerkük eksenli gelişmeler hız kazanmış görünüyor. Bayram günlerinde Kerkük'te gerçekleşen büyük bombalı saldırı, Bağdat'ta yapılan dörtlü zirvede PKK'ye karşı "Yakın Takip Komitesi" kurulması kararı alınması ve her ne kadar Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün sağlık sorunları nedeniyle Bağdat ve Erbil gezisi ertelense de, ardından DTP heyetinin Güney'e geçerek Barzani ve Talabani ile görüşmeleri söz konusu. Tüm bunlar, Washington, Ankara, Bağdat ve Erbil arasında önümüzdeki günlerde diplomasi trafiğinin hız kazanacağını ciddi işaretleri olarak değerlendirilmelidir. Basına yansıyan bilgilere göre, Güney Kürdistan yönetimi PKK'nin silah bırakması için devreye girecek. "Eve dönüş" yasası yine gündemde.

Bilindiği gibi, ABD ile Irak hükümeti arasında imzalanan "Güvenlik Anlaşması"na göre, ABD 2011'e kadar Irak'taki askerlerini geri çekecek. Aynı dönemde başta sınır ötesi operasyon olmak üzere "PKK'ye karşı mücadele"de, Türkiye'nin muhatabının artık Irak hükümeti ve Güney Kürdistan yönetimi olacağı kararlaştırıldı. Gelişmeler; Türkiye, Irak ve Güney Kürdistan yönetiminin ABD'nin bölgede kendilerine biçtiği role uygun bir yönelim içinde olduklarına işaret ediyor.

Hatırlanacağı üzere, 5 Kasım 2007'de yapılan Erdoğan-Bush görüşmesinin hemen ardından Aralık'ta PKK'ye karşı sınır ötesi operasyon başlatılmış, PKK'nin tasfiyesi üzerinden Türkiye ve Güney Kürdistan yönetimi arasındaki ilişkilerin geliştirilmesi sürecine girilmişti. İçişleri Bakanı Beşir Atalay'ın Bağdat'ta ABD, Irak ve Güney Kürdistan yönetimi yetkilileriyle yaptığı görüşme, ardından Güney Kürdistan Başbakanı Neçirvan Barzani'nin Musul'da kurulan Fetullahçı Işık Üniversitesi'nin açılışında "Türkiye ile ilişkilerin son birkaç aydır çok geliştiği" açıklamasını yapması, bu sürecin hızlı bir şekilde ilerlediğini gösteriyor.

Sömürgeci Türk sermaye devleti, PKK'nin tasfiyesinde Güney Kürdistan yönetimi ve ABD'yi sorunun bir parçası haline getirmeye çalışıyor. Türkiye'nin Irak Özel Temsilcisi Murat Özçelik ile Güney Kürdistan yönetimi arasında yürütülen görüşmelerde, PKK'nin tasfiyesi için Barzani'den askeri ve siyasi destek beklentisi ifade edildi. Sömürgeci sermaye devleti, Ağustos ayında yapılan Terörle Mücadele Toplantısı'nda da, "Barzani ve Talabani ile yeni bir ilişki tesisi" kararı almış ve bu doğrultuda Kuzey Irak'ı "muhatap" olarak görmeye başladığının sinyali olarak üst düzey temsilciler aracılığı ile Barzani ile temas sağlamayı kararlaştırmıştı. Bu görüşmeleri sermaye devleti adına yürüten Irak Özel Temsilcisi Murat Özçelik'in temaslarıyla bir taslak plan oluşturmuştu.

Gelinen noktada, Türkiye ile Güney Kürdistan yönetimi arasında, heyetler halinde sürdürülen görüşmelerin perde arkası belli oldu. Ankara ile Erbil arasında artan diplomatik trafik sonrası, Güney Kürdistan yönetimi PKK'ye karşı yeni bir strateji geliştirme kararı aldı. Bu yeni strateji, YNK veya KDP isimleri altında değil, "Federe Kürdistan Bölgesi politikası" başlığı altında hayata geçirilecek.

Sömürgeci Türk sermaye devleti ile Güney

Kürdistan yönetimi arasındaki varılan anlaşma kısaca şu konuları kapsıyor: Gerillaları "dağdan indirme", PKK ile Avrupa ilişkilerinin koparılması, Kandil'e gıda ambargosu ve Güney'de Kürt kamuoyunun hazırlanması KDP'ye bırakılıyor. PKK'ye karşı öncelikli olarak Kürt kamuoyu oluşturulacak. Bu planın Kürtler'de tepki yaratmaması için özellikle Güney'deki Kürt medyası kullanılacak. Güney Kürdistan yönetimi yetkilileri, bölgede yayın yapan gazete ve medya temsilcilerinden söz konusu plan lehine yayınlar yapmasını istiyor. PKK'nin gerilla mücadelesinin "Güney'deki kazanımlara zarar verdiği" argümanı propagandanın temelini oluşturacak.

Uygulamaya konulmak istenen plana göre, PKK ile Avrupa ilişkileri koparılacak. Nitekim, son dönemlerde konser vermek için Erbil'e giden sanatçılar bile sınır dışı edildi. PKK'nin Güney topraklarını terketmesi, eyleme başvurmaması ve silah bırakması istenecek. Bu çağrılara olumlu yanıt verilmemesi halinde, PKK'nin yürüttüğü mücadelenin Güney ve diğer parçalardaki Kürt mücadelesine zarar verdiği yönündeki propaganda yoğunlaştırılacak. Ardından da, PKK'nin içinde yer almadığı, Türkiye, Avrupa, İran ve Suriye'deki Kürt örgüt, kurum ve şahsiyetleri çağrılarak "ulusal konferans" ya da "kongre" yapılacaktır.

Türkiye ve Güney Kürdistan yönetimi, bir yandan PKK'ye silah bırakma çağrısı yaparken, diğer yandan TSK operasyonlara devam edecek. PKK'nin etkili olduğu alanlardaki bazı stratejik tepelere peşmerge güçlerinin yanısıra Türkiye'den getirilecek özel askeri birimler birlikte konuşlandırılacak. Bu bölgelerde sağlanacak kontrollerle gerilla üzerinde denetim kurulmaya çalışılacak, gerillanın lojistik, siyasi ve askeri bağlantıları kesilmek istenecek. Gerektiğinde nokta operasyonları için istihbarat bilgileri elde edilmeye çalışılacak.

PKK'nin silahsızlandırılması kapsamında, "eyleme karışmamış ve silahını teslim etmeye hazır örgüt mensupları"nın Türkiye'ye dönmelerinin önü açılacak. PKK'den kaçanların sorgusuna Güneyli yetkililerin yanısıra MİT de katılacak, soruşturma tutanakları ise Ankara'ya iletilecek. Ankara ile Erbil arasında, Irak'taki MİT'e ait büroların daha aktif hale getirilmesi ve bürolarda daha çok irtibat elemanı konuşlandırılması da gündeme geldi. MİT Müsteşarı Emre Taner'in öncülüğündeki temaslarda, MİT'in daha önce üç eleman bulundurduğu Erbil bürosundaki eleman sayısını 96'ya yükselttiği, bu elemanlardan 14'ünün PKK'yle ilgili yeni stratejiye ilişkin koordinasyonda yer aldığı belirtiliyor.

Türk ordusu da Güney Kürdistan'daki 8 bürosunda son gelişmelere paralel bir değişikliğe gitmiş bulunuyor. Erbil'de bulunan ve "onay makamı" olarak adlandırılan Türk askeri bürosunda daha önce binbaşıya kadar düşürülen komuta kademesinin kurmay albay düzeyine yükseltti. Öte yandan, Güney Kürdistan yönetiminin PKK'ye karşı harekete geçmesi durumunda, Türk sermaye devletinin Güney Kürdistan yönetimiyle üst düzey resmi ilişki kurarak onu tanıyacağı, Türkiye'nin Hewler'de konsolosluk açacağı ve Mesut Barzani'yi Ankara'ya davet edeceği belirtiliyor.

Geliştirilen süreç, Türk sermaye devleti açısından "PKK ile mücadelede sağlayacakları avantajlar"

üzerinden gerekçelendirilmektedir. Güney Kürdistan yönetimi ise soruna, ABD'nin çekildiği koşullarda Türkiye ile karşı karşıya gelmeme, kendilerine meşruiyet sağlama hesapları üzerinden yaklaşmaktadır. ABD için esas önemli olan ise, geliştirilen kirli ittifakın bölgede kendi hegemonya mücadelesine ne kadar hizmet edeceğidir. Açıkthatır ki, PKK'nin tasfiyesine dayalı etkisizleştirme planı ile ABD emperyalizmi ve onun tüm işbirlikçilerinin gerici bölge planları uyum halinde ilerlemektedir.

Sömürgeci Türk sermaye devleti, ülke içinde milyonlarca Kürdün alanlarda haykırdıkları taleplere kulaklarını tıkarken, imha, inkâr ve asimilasyon politikalarını derinleştirmek üzere Güney Kürtleri'yle masaya oturabiliyor. Sermaye devleti Güney Kürdistan'da üniversite açmakta ama Türkiye'de Kürtçe'nin eğitim dili olması önündeki yasakları sürdürmektedir! Bir yandan Güney'deki Kürt Federasyonu'nu tanıırken, öte yandan bu topraklardaki milyonlarca Kürdün ulusal özgürlük talebini bölücülük olarak damgalayabilmektedir!

Tüm bunlar, sermaye düzeninin Kürt sorunu konusunda bir çözüm üretme yeteneğinden yoksun olduğunu bir kez daha göstermektedir. Sermaye devleti Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük taleplerini bastırmak için girdiği kirli ittifaklarla her türlü insanlık dışı suçu işlemeye kararlı görünmektedir.

Açıkthatır ki bu tablo halklar arası köklü kardeşlik duygularını da giderek zedelemektedir. Kürt sorunu uzun bir süredir bu ülkenin en önemli siyasal sorunlarından biri haline gelmiş bulunmaktadır. İşçi sınıfı bu haksız ve kirli savaşa dur deyip devrimci bir fırtına estirmedikçe, Kürt sorununda kalıcı ve gerçek bir çözümü mümkün değildir. Dolayısıyla halklar arasındaki kardeşliğin biricik güvencesi konumundaki işçi sınıfına büyük bir sorumluluk düşmektedir. Sınıf bilinçli işçiler bu kavrayış ve sorumlulukla hareket etmeli, şovenist zehrin işçileri etkilememesi için etkin bir çaba sergilemelidirler.

Krizin bir yüzünde yoksulluk ve işsizlik, diğer yüzünde ise artan zenginlik var!

İşçi ve emekçiler, kapitalist-emperyalist sistemin öz ürünü olan krizin sonuçlarını daha yakından görmeye başladılar. Hayat koşullarının gittikçe ağırlaşması ve artan işsizlik, geleceğe endişeyle bakan milyonların karamsarlığını daha da artırdı.

Kapitalizmin merkezinde başlayan kriz dalga dalga tüm dünyaya yayılırken, elbette tüm öteki gerçekler burjuvaların feryatları arasında boğulup gidecektir. Kriz fırtınasında baş gösteren bu telaş burjuvalar açısından boşuna değildir. Yalpalamaya başlayan kapitalizmin teknesinde doğal olarak ilk kurtarılabilecek olan tekellerin kazançlarıdır. Bu yüzden güverteden aşağı atılanlar, “aynı gemideyiz” masallarıyla kandırılmaya çalışılan işçi ve emekçiler olmaktadır. Binlerce işçi işten atılmaktadır.

Krizin öteki yüzündeyse başka gerçekler var. Örneğin 2008 yılının ilk altı ayına ait finansal sonuçları değerlendiren Tofaş CEO’su Ali Pandır, elde edilen sonuçların, yılın ikinci dönemi için çok önemli olduğunu söyledi. Pandır, geldikleri noktayı şöyle özetliyor: “Tofaş, 2007 yılının tamamında gösterdiği başarılı performansla 2008 yılının ilk altı ayında ulaştı. Net kârımızda görülen güçlü yükseliş, 2008 yılı ilk yarısında da devam etti. Geçtiğimiz yılın aynı dönemine göre yüzde 108’lik artış göstererek 152.7 milyon YTL’ye ulaştı. Net satışlarımız ise yüzde 69 artarak 2.8 milyar YTL’ye, satış adetlerimiz yüzde 73 artışla 172 bin 367 adede, üretim adetleri de Tofaş tarihinin en yüksek seviyesine ulaşarak 169 bin 573 adede yükseldi. Faaliyet kârımız yüzde 183 artarak 178.8 milyon YTL’ye ulaştı.” 2008’in ilk 6 aylık ihracat rakamlarıyla ilgili olarak ise şunları söylüyor: “İhracat rakamlarımıza bakıldığında, yüzde 98’lik artışla 136 bin 788 adede ulaşıldığı görülüyor. İhracat gelirimiz ise yüzde 101 artarak 1.07 milyar Euro olarak gerçekleşti.”

Otomotiv Sanayi Derneği’nin (OSD) verilerine göre ise, otomotiv ihracatı son yıllardaki en yüksek seviyesine ulaştı. Ocak-Temmuz döneminde otomotiv sanayi ihracatı, 2007 yılı hariç olmak üzere, geçmiş dönemin tüm yıllık ihracat tutarlarını geride bıraktı. 2007 yılı Ocak-Temmuz döneminde 10 milyar 861 milyon dolar olan sektör ihracatı, 2008 yılının aynı döneminde yüzde 41 artışla 15 milyar 358 milyon dolara ulaştı. Sektörün 2005 yılı ihracatı 11 milyar 539 milyon dolar, 2006 yılı ihracatı 14 milyar 350 milyon dolar, 2007 yılı ihracatı ise 19 milyar 270 milyon dolardır. Ana sanayi ihracatı bu yılın ilk yedi ayında, geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 45 artışla 10 milyar 705 milyon dolar olurken, toplam yan sanayi ihracatı ise yüzde 34 artarak 4 milyar 653 milyon doları aştı. Aynı dönemde otomobil ihracatı yüzde 34 artarak 5 milyar 333 milyon dolara, otobüs ihracatı yüzde 27 artışla 796.5 milyon dolara yükseldi. Kamyon, traktör ve motosiklet ihracatı ise yüzde 64 artışla 4 milyar 575 milyon dolar oldu. Yan sanayi ihracatı 2007 yılı Ocak-Temmuz dönemine göre yüzde 37 artışla 3 milyar 314 milyon dolar, iç ve dış lastik ihracatı yüzde 17 artışla 600 milyon dolar, akümülatör ihracatı yüzde 80 artışla 66 milyon dolar, emniyet camı ihracatı ise yüzde 29 artışla 70 milyon dolar oldu.

Otomotiv Distribütörleri Derneği tarafından açıklanan verilere göre, 2008 yılı Ocak-Temmuz döneminde binek otomobil ve hafif ticari araç satışlarından oluşan toplam pazar 305 bin 206 adet olarak gerçekleşti. Buna göre geçen yılın Ocak-Temmuz

döneminde 280 bin 659 adet olan toplam pazarda, 2008’de yüzde 8.7 oranında artış yaşandı.

Mercedes-Benz Türk Kamyon Satış ve Pazarlama Müdürü Bahadır Özbayır da, Mercedes-Benz Türk’ün Temmuz sonu itibarıyla 5 bin 200 adet satışla 6 ton ve üzeri kamyon pazarında pazar payını yüzde 31,6 ile “rekor” seviyeye çıkardığını söyledi. “Bu satış adedi, en yakın iki rakibinin satışlarının toplamından 1.100 adet daha fazla satışa tekabül ediyor” diyerek, “2008 sonu itibarıyla 10 bin adet mertebesinde bir yurtiçi satış ve 7 bin adet mertebesinde ihracatla toplam 17 bin adetlik bir rekor satış hedeflediklerini” dile getirdi.

Son iki yılda 15 milyar doların üzerinde zarar açıklayan ABD’li otomotiv devi Ford’un Türkiye’deki ortağı Ford Otosan da yeni rekorlar kırmaya devam ettiğini söylüyor: “Bu yılın ilk yarısında üretimini yüzde 25, ihracat gelirlerini yüzde 50 oranında arttırmayı başaran Ford Otosan, 299 milyon ytl net kâr elde ederek, bir ilk daha gerçekleştirdi.”

Bu yılın ilk yarısında 15.3 milyar dolarlık ihracat rakamıyla 4 milyar dolara yakın dış ticaret fazlası yaratan otomotiv sektörünün bu kazancı yan sanayiye de yansıyor. Taşıt Araçları Yan Sanayicileri Derneği (TAYSAD) tarafından açıklanan rapora göre: “Türk otomotiv yan sanayi, artık Bentley, Aston Martin, Jaguar, Porsche, Audi, Mercedes ve BMW gibi lüks otomobil markaları için de üretim yapar hale geldi. Bu yılın ilk yarısında 4.6 milyar dolar ihracat gerçekleştiren firmalardan 35 tanesi, lüks markaların tedarikçisi durumunda. Bentley modellerinin motor biyeli ve fren parçaları Türkiye’den giderken, Aston Martin’in şasi parçalarında da ‘Made in Turkey’ damgası var. Porsche Cayenne, Land Rover Freelander, Land Rover Discovery, Audi Q7, Volkswagen Touareg gibi lüks 4X4 modellerinin de birçok parçası Türkiye’de üretiliyor.”

Küresel krizin bu yüzüne dair söylenecek daha çok şey var. Mesela OYAK Çimento Grubu’ndan yapılan yazılı açıklamada, krize rağmen 9 aylık dönemin yüksek bir kâr marjıyla kapatıldığı belirtiliyor. Yine ülkemizde yılın ilk dokuz aylık bilançosunu açıklayan birçok şirketin kârlılığını koruduğu görüldü. Bilanço açıklayan 231 şirketin ortalama zararı sadece yüzde 1,34 oranında kalırken, 12 şirket zarardan kâra geçti, 70 şirket ise kârını artırdı.

Bunlardan Koç Holding, ilk dokuz aylık dönemde net kârının, geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 61 artışla 2.5 milyar YTL’ye ulaştığını açıkladı. Holding’den yapılan yazılı açıklamada şunlar söylendi: “Koç Holding, 2008 yılı ilk dokuz aylık sonuçlarına göre satış gelirlerini yüzde 30 artırarak konsolide

(pekiştirilmiş) satışlarını 44 milyar YTL’ye; faaliyet kârını ise yüzde 83 artırarak 4.9 milyar YTL’ye yükseltti.” İMKB’ye gönderdiği mali tablolarına göre, Koç Holding’in 3. çeyrek net kârı ise yüzde 21.6 artışla 813.9 milyon YTL oldu. “Kriz bizi daha fazla etkilemez” ya da “az hasarla çıkarız” türünden açıklama yapan Rahmi Koç, “Fiat 5 bin arabayı iptal etti, yangın bize de geliyor” diyerek, otomotiv sektöründeki işten çıkarmaları haklı göstermekten de geri durmadı.

Yine Manisa’da binlerce işçinin işsiz kaldığı, sadece Vestel’den bir günde yüzlerce işçinin çıkarıldığı günlerde, Vestel İcra Kurulu Başkanı Ömer Yüngül, “Avrupa ekonomilerinin durgunluğa girdiği Ekim ve Kasım aylarında ihracatta önemli artışlar yakaladıkları”nı her ne hikmetse sakınmadan söylüyor. Yani Yüngül diyordu ki; “Kriz Vestel’e yaradı, kriz Türk şirketleri için bir fırsattır.” Manisa Organize Sanayi Bölgesi Yönetim Kurulu Başkanı Sait C. Türek de “krize meydan okuduklarını” belirterek, “küresel dalgalanmanın kentlerini teğet geçeceğini” büyük bir “gururla” açıklıyor.

Kâr açıklayan şirketler sadece bunlarla sınırlı değil. Alarko Gayrimenkul (yüzde 209), Anadolu Sigorta (yüzde 144), Aviva Sigorta (yüzde 88), Bagfaş (yüzde 307), Bossa (yüzde 94), Componento Dökümcülük (yüzde 229), Çelik Halat (yüzde 463), Demisaş Döküm (yüzde 159), Ege Gübre (yüzde 95), Ereğli Demir Çelik (yüzde 155), FM İzmit Piston (yüzde 487), Fon Finansal Kiralama (yüzde 109), Gersan Elektrik (yüzde 231), Güneş Sigorta (yüzde 190), İntema (yüzde 84), İş Finansal Kiralama (yüzde 86), Otokar (yüzde 177), Plastikart (yüzde 226), Şeker Finansal Kiralama (yüzde 117), Türk Hava Yolları (yüzde 243), Türk Prysmian Kablo (yüzde 396), Yapı Kredi Sigorta da (yüzde 120) sırtımızdan kazanan firmalardan bazıları.

Tüm bu karmaşık tablonun özeti ise, krizin bir yüzünde gittikçe artan yoksulluğun ve işsizliğin, diğer yüzünde ise gittikçe artan zenginliğin olduğudur. Kapitalistler biriktirdikleri tüm bu zenginliklere rağmen, üstelik binlerce işçinin kapının önüne konulduğu bir dönemde, tam bir arsızlıkla, “İşsizlik Sigorta Fonu”nda biriken paraya bile göz dikebilmektedir. Bir taraftan kazanılmış haklarımıza göz koyarken, diğer taraftan sömürsünü daha da azgınlaştırmaya çalışmaktadır. Bu koşullarda bile “kâr rekorları” kırmaya devam eden kapitalist tekellerin sömürde herhangi bir “kriz” yaşamadıkları görülmektedir.

Bu tabloyu değiştirecek tek güç, işçi ve emekçilerin bu sömürü düzenini yıkmak için vereceği örgütlü mücadeledir.

İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!

Yeni yıl yaklaşırken Asgari Ücret Tespit Komisyonu da çalışmalarını hızlandırdı. İşçiler bir kez daha asgari ücret belirleme sürecinin seyircisi durumundalar. Asgari ücreti belirleme yetkisine sahip komisyona hükümet ve işveren temsilcileri katılıyor. İşçiler adına katıldığı söylenen Türk-İş’in toplantılarda figüranlıktan başka bir şey yapmadığı ise yıllardan bu yana yaşananlar üzerinden yeterince biliniyor. Dolayısıyla, tümüyle patronların denetimi altında olan bu tespit komisyonundan işçilere hayırlı bir haber çıkmayacağı ortada.

Yeni yıl zamları ve asgari ücrette yapılacak artış şu an işçilerin gündeminde. Bunun temel nedeni ise ağırlaşan yaşam koşulları. Hükümet temsilcileri her konuştuklarında asgari ücretliyi enflasyona ezdirmediklerinden, asgari ücreti son 5 yılda bilmem ne kadar arttırdıklarından söz etmeyi pek seviyorlar. Fakat gerçekler ortada, yaşanan büyük yoksullaşma gözler önünde. Önceki yıllarda yaşanan kayıpları bir kenara bırakalım, temel mal ve hizmetlere şu son bir iki ayda yapılan zamlar bile işçi ve emekçilerin yaşadıkları yoksullaşmayı anlamaya yeterli. Gıda giderleri, doğalgaz ve elektrik faturaları sadece birkaç ay içinde neredeyse ikiye katlanmış durumda. Bu nedenle yılbaşından itibaren ücretlere yapılacak olan (yapılacağı varsayılan demek daha doğru) zamlar işçiler açısından can simidi özelliği taşıyor.

Fakat patronların işçilere “can simidi” atmak gibi bir derdi yok. İşçi ve emekçilerin yaşadığı yoksullaşma, içine yuvarlanmış oldukları sefalet patronların zerre kadar umurunda değil. Krizi bahane ederek kitlesel halde işçi çıkaran, ücret ve sosyal hakları tırpanlayan kapitalist patronlar şimdi benzer bir tutumu asgari ücretin belirlenmesi sürecinde de ortaya koyuyorlar. Patron örgütü TİSK temsilcisinin komisyonun ilk toplantısında dile getirdiği talepler bunu gösteriyor.

Komisyon toplantısında TİSK temsilcileri ekonominin içinde bulunduğu durumdan, krizin etkilerinden yakındılar. Asgari ücret artışı için 2009 yılı için belirlenecek enflasyon hedef rakamının esas alınmasını istediler. Bununla yetinmediler, TİS imzalanan işletmelerde asgari ücretin geçerli olmamasını ve asgari ücret yaş sınırının 16’dan 25’e çıkartılmasını talep ettiler.

Hükümetin 2009 yılı için belirleyeceği enflasyon hedefinin gerçek enflasyonla uzaktan yakından bir ilgisinin olmayacağı, şimdiye kadar olmadığı bilinen bir gerçektir. Hükümet yüzde 10 açıklamışsa, herkes bilir ki emekçilerin mutfağındaki enflasyon en az bunun iki katıdır. Dolayısıyla patronların “asgari ücret hedef enflasyon oranında artırılсын” istemi, asgari ücretin reel olarak düşürülmesini talep etmekten başka bir şey değildir. Eğer patronların dediği olursa, asgari ücretli işçinin son 6 aydır uğradığı kayıplar telafi edilmeyecek, dolayısıyla da alım gücü önemli ölçüde düşmüş olacaktır.

Komisyon toplantısında dile getirdiği “TİS imzalanan işletmelerde asgari ücret uygulanmasın” ve “asgari ücret yaş sınırı 16’dan 25’e çıkartılсын” taleplerini TİSK bundan bir süre, 3 Kasım’da düzenlenen hükümet, işçi ve işveren temsilcilerinin katıldığı ekonomi zirvesinde de ortaya koymuştur. Bunlardan özellikle ikincisi çok önemlidir. Asgari ücret yaş sınırının 16’dan 25’e çıkartılmasını talep eden TİSK bu sayede, sayıları milyonları bulan genç

işçilerin ücretlerinin bir anda ve önemli oranda tırpanlanmasını istemektedir. Elbette patronlar bu talepleri pervasızca ortaya koyarlarken, yaşanan kriz ortamından, işsizliğin çığ gibi artmasından ve işçi sınıfının örgütsüzlüğünden cesaret almaktadırlar.

3 Kasım’daki hükümet, işçi ve işveren zirvesinde bu talepler patronlar tarafından masaya konulmuştur. O günden bu yana sendikalar cephesinden bu konuda kayda değer bir karşı koyuş olmamış, bir itiraz yükselmemiştir. Aynı taleplerle bir kez de Asgari Ücret Tespit Komisyonu toplantısında muhatap olan Türk-İş’in yöneticileri ise patronların bu isteklerini “gayri ahlaki” bulduklarını söylemenin ötesinde parmaklarını kıpırdatmamaktadır.

Kıscası patronlar ellerindeki kriz ve işsizlik sopasını sallayarak asgari ücreti tırpanlayacak taleplerde bulunmaktadır. Evrensel gazetesinde konuyla ilgili bir röportajı yayınlanan Türk-İş’in yöneticisi Mustafa Türkel buna karşı, patronlara parmağını sallayıp “çok ayıp, gayri ahlaki” demekle yetinebilmektedir.

Patronlar ölümü gösterip işçileri sıtmaya razı etmek istiyorlar. İşsizlik sopasını sallayarak sefalet ücretlerini dayatmaya çalışıyorlar. Bu saldırı yanıtız kalmamalıdır. İşçi sınıfının çıkarları “insanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret” talebine dayalı bir mücadelenenin yükseltilmesini zorunlu kılmaktadır. Öyleyse işçiler asgari ücretin belirlenmesi sürecine aktif olarak müdahale etmek, bu eksende mücadeleyi örgütlemek durumundadır. Asgari ücret sokaklarda, fabrikalarda bizzat işçilerin örgütlü mücadelesiyle belirlenmelidir.

Fakat bu kendi başına bir mücadele değildir. Nasıl ki sermaye asgari ücrete ilişkin politikasını, taleplerini ekonomik kriz ve işsizlikle bağı içerisinde gerekçelendiriyor, toplam bir program üzerinden hareket ediyorsa, işçi sınıfı da aynı şekilde sermayenin saldırılarına topyekün bir mücadele programıyla yanıt vermelidir. Krizin faturasının işçi ve emekçilere ödetilmesine karşı, dayatılan İMF programlarına karşı, çığ gibi büyüyen işsizliğe, giderek zorlaşan çalışma ve yaşam koşullarına karşı birleşik, militan bir mücadele örgütlenmelidir. 29 Kasım’da Ankara mitingiyle bu konuda önemli bir adım atılmıştır. Şimdi bu adımı sınıfın çıkar ve taleplerine dayalı bir program üzerinden geliştirip güçlendirme zamanıdır.

“İşten atmalar yasaklansın!”

Türk-İş 4 Aralık tarihi itibarıyla üyelerine yönelik işten atmaların tablosunu sunan bir açıklama yaptı. Kendisine bağlı sendikalara üye 27 bini aşkın işçinin bayrama işsiz girdiğini açıkladı. İşten atmanın bir diğer biçimi olan ücretsiz izin uygulaması da bu rakamın içinde. Sendikanın açıkladığı verilerin sadece Türk-İş’e üye işyerlerinin somut tablosunu sunduğu düşünülürse saldırının boyutu daha iyi anlaşılabilir.

Açıklamada konfederasyona üye yaklaşık 10 bin işçinin bayramı ücretsiz izinde karşılayacağı duyuruldu. Dok Gemi-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu tersaneler bölgesinde yeni gemi siparişi alınmadığı gibi, gemi siparişlerinin de iptal edildiği bildirildi. Bu gelişmeler nedeniyle sendika üyesi 250 işçinin işini kaybettiği ifade edildi.

Diğer sektörlerde ise tablo şöyle:

Türk Metal Sendikası’nın örgütlü olduğu Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası’na (MESS) bağlı işyerlerinde 5 bin 277 işçinin iş akdi feshedildi. MESS dışındaki işyerlerinde de 1881 işçinin işine son verildi. Sendikaya üye 4 bin 328 işçi de belirli sürelerle ücretsiz izne çıkarıldı.

Petrol-İş Sendikası’na üye 229 işçinin iş akdi feshedildi. 436 işçi de dönüşümlü ücretsiz izne ayrıldı.

TEKSİF Sendikası’nın örgütlü olduğu tekstil işyerlerinde son 3 ayda Marmara Bölgesi başta olmak üzere 2 bin 520 işçi işten çıkarıldı, 2 bin 72 işçi ücretsiz izne çıkarıldı. Son bir yıllık dönemde elektrik ve doğalgaz zamlarının da etkisiyle yaklaşık 10 bin sendika üyesinin işine son verildi.

Çimse-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu iş yerlerinde, krizin yanı sıra enerjideki fiyat artışları nedeniyle artan maliyetler gerekçe gösterilerek, son bir yılda 9 bin 200 sendikalı işçi işten çıkarıldı, yaklaşık 3 bin işçi ücretsiz izne ayrıldı.

Deri-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu işyerlerinde 217 işçinin iş akdi feshedildi.

Kağıt, gıda ve ağaç iş kollarındaki Türk-İş üyesi sendikalara üye 166 işçi işten çıkarıldı.

DİSK’in açıklamasına göre, işten atmalar en çok Trakya, Bursa, Denizli, Adana, Gaziantep, Kayseri, Adıyaman ve Kahramanmaraş’ta yaşanıyor.

İnşaat, metal ve otomotiv sektörleri, işten atmaların ya da zorunlu izne çıkarmaların en yoğun yaşandığı sektörlerin başında geliyor. Vasıfsız işçiler açısından istihdam deposu sektörlerde yaşanan bu daralmanın, resmi rakamlara göre 2.4 milyon, gayri resmi rakamlara göre ise 5 milyonu bulan işsiz sayısını daha da artırmasından söz ediliyor. Birçok patron keyfi olarak işten çıkarma yoluna gidiyor, maliyeti yüksek olan işçileri çıkartıp ucuz işçi çalıştırmak için krizi fırsat olarak değerlendiriyor.

İşten çıkarmalar, fabrika kapatmalar, ücretsiz izinler...

“Krizin faturası kapitalistlere!”

Binlerce işçi kapı önünde... Ücretsiz-ücretli izinler, sendika haklara yapılan saldırılar... Kapitalizmin dünya çapında yansımalarına yenilerini eklediği krizi, Türkiye’de çeşitli işkollarında etkisini hissettiriyor.

Metal işkolunda ana fabrikalarda ve yan sanayide kriz bahanesiyle girişilen işçi kıyımları her geçen gün artıyor. Metal Grup TİS’lerinde uyuşmazlıkla devam eden süreçte Birleşik Metal-İş Sendikası’nın çeşitli illerde örgütlü bulunduğu fabrikalardaki süreçler, krizin önümüzdeki günlerde yeni dayatmalar ve hak gasplarıyla süreceğini gösteriyor. Daha şimdiden kapatma kararı alınan fabrikalar, ücretsiz izin uygulamasıyla krizin faturasının kesilmek istendiği binlerce metal işçisi, kriz bahanesiyle dağıtmak istenen sendikal örgütlülükler ve yoğun olarak yaşanan işçi çıkarmalar, krizin önümüzdeki dönemki yansımaları açısından dikkate değer bir tablo sunuyor. Birçok fabrikada üretim yoğunluğu normal düzeylerde seyrederken yine birçok fabrikada ücretsiz izinler ve işçi çıkarmalar gündemde. Her dönem olduğu gibi sermaye sınıfı açısından tek çare “faturayı işçi sınıfına ve emekçilere ödetmek”.

DİSK’e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası örgütlü olduğu işyerlerinde işçiler çeşitli saldırılarla karşı karşıya bulunuyor. BMİS üyeleri bu saldırılara çeşitli illerde gerçekleştirdikleri eylemlerle yanıt veriyorlar. Türk Metal üyesi binlerce işçi şimdiye kadar kapı önüne konarken, Türk Metal çetesinin ise sesi-soluğu çıkmıyor.

Krizin yansımalarının işçi çıkarmalar, fabrika kapatmalar, ücretli-ücretsiz izin uygulamaları biçiminde görüldüğü fabrikalardan Birleşik Metal-İş Sendikası’nın örgütlü bulunduğu işyerlerinin tablosu sürecin nasıl ilerleyeceğine dair fikir veriyor.

Kocaeli’nde direniş ve ücretli izin

Kocaeli bölgesinde BMİS’in örgütlü olduğu **Tezcan Galvaniz** (39 işçi işten atıldı) ve **Bekaert** (MESS kapsamında, ücretli izin uygulaması 17 Aralık tarihine kadar devam edecek) fabrikalarda kriz bahanesiyle saldırı ve kriz gerekçesiyle ücretli izin uygulaması gündemde...Tezcan Galvaniz işçileri Arslanbey’deki fabrikaları önünde direnişlerini sürdürürken çeşitli eylemler gerçekleştiriyorlar.

Gebze’de işçi çıkarmalar, fabrika kapatmalar

Metal işkolunun ağırlıkta olduğu Gebze Bölgesi kriz sürecinin en hareketli alanlarından biri durumunda. Gebze Organize Sanayi Bölgesi’nde kurulu bulunan ve Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şubesi’nde örgütlü olan **Philips** işyerinin Philips yönetimi tarafından 31 Aralık 2008 tarihinde kapatılacağına açıklanmasıyla fabrikada çalışan 150 işçinin işsiz kalması gündemde.

Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şube’nin örgütlü olduğu **Dostel** işyerinde ise 27 işçinin iş akitlerinin feshedilmesi ve işçilerin gerçekleştirdiği fabrika eylemleri işten çıkarmalara karşı verilen tepkiler arasında...

BMİS Gebze Şube’ye bağlı **Arfesan** ve **Arpek** fabrikalarında da kriz gerekçesiyle onlarca işçi işten çıkarıldı.

Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şube’de örgütlü **Areva**, **Akkardan**, **Çayırova Boru**’da geçtiğimiz

haftalarda az sayılarda işçi çıkarımına gidilmişti.

Kartal’da sendikal örgütlenmeye saldırı

Yine Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 1 No’lu Şube’nin örgütlü bulunduğu **Yakacık Valf**’te kriz bahane edilerek girişilen sendikal örgütlenmenin tasfiyesi girişimleri (13 işçi atıldı) bir başka sonuç...

Kartal Şube’de örgütlü olan **Alkom** işyerinde de geçtiğimiz haftalarda işçi çıkarmalar yaşandı. Fabrikanın İzmir’e taşınması nedeniyle işyerindeki işçi sayısı aşamalı olarak düşürülüyor.

Bursa’da ücretsiz izinler ve grev kararları

Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şube’de örgütlü olan **Asil Çelik** fabrikasında işten çıkarma ve ücretsiz izin saldırısı gündemde. MESS kapsamında olmayan işyerinde devam eden TİS görüşmeleri geçtiğimiz günlerde grev kararının fabrikaya asılmasıyla sürüyor. Asil Çelik işçileri gerek fabrika önünde gerekse de Bursa Çalışma ve Bölge Müdürlüğü’ne yaptıkları yürüyüşlerle krizin faturasını ödemeyeceklerini haykırdılar.

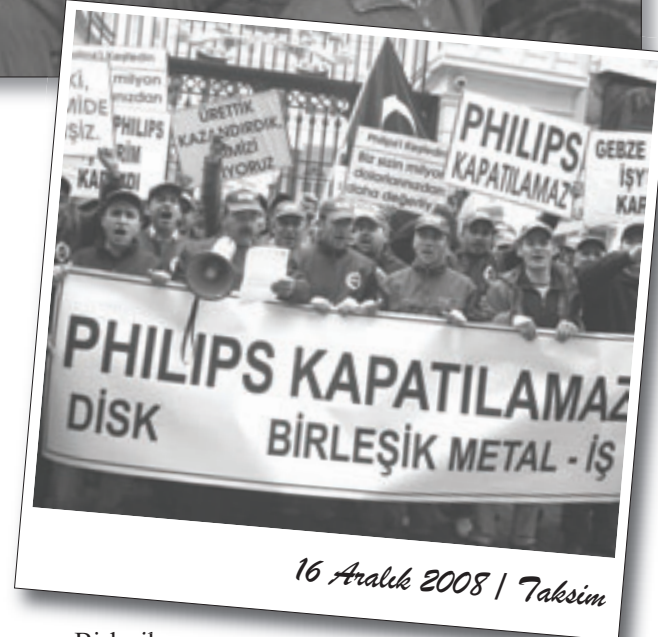
Yine BMİS Bursa Şube’nin örgütlü olduğu **Asema** işyerinde TİS sürecinin tıkanması sonucunda grev oylamasına gidildi. BMİS üyeleri oylama sonucunda grev kararı aldılar.

BMİS Bursa Şube’de örgütlü olan ve MESS dayatmalarına karşı fabrikayı terketmeme eylemi gerçekleştirilen **Prysmian**’da da onlarca işçi çıkarımı gerçekleşti.

Ege’de krizin etkileri

Birleşik Metal-İş Sendikası İzmir Şube’nin örgütlü bulunduğu **Totomak** Fabrikası’nda 10’a yakın işçi geçtiğimiz haftalarda çıkartılırken, işçi çıkarmaların büyük çoğunluğu “kriz bahane” edilerek gerçekleştiriliyor. **FTB** fabrikasında da işçi çıkartılması gündemde.

Aydın’ın Sultanhisar ilçesinde kurulu bulunan **Jantsa** işyerinde örgütlü olan Birleşik Metal-İş Sendikası burada da işten atmalarla karşı karşıya kaldı. Onlarca Jantsa işçisi işten atıldı.

16 Aralık 2008 / Taksim

Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 2 No’lu Şube’de örgütlü **Ejot Tezmacı**, **Paksan** da (MESS kapsamında) işten atılmaların yaşandığı fabrikalar.

Birleşik Metal-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu **Çimsetaş** (Anadolu Şube) işyerlerinde de krizin yansımaları, işçilerin kapının önüne konulması oldu.

Faturayı krizi yaratanlar ödemelidir!

Açıktır ki, krizin nedeni ve sorumlusu işçi ve emekçiler değildir. Krizin faturasını da işçiler ödemek zorunda değildir. Faturayı krizi yaratanlar ödemelidir. Ancak bunun için de güncel ve acil talepler etrafında harekete geçmiş, bu talepleri koparıp almaya hazırlanmış bir sınıf hareketine ihtiyaç vardır.

İşçi ve emekçiler krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için buna uygun talepleri yükseltmek zorundadırlar. İşten atmalara karşı yükseltilmesi gereken taleplerden biri **“İşten atmalar yasaklansın! Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!”** olmalıdır. Patronların saldırılarının sonuçlarından anlaşılacağı üzere, tek başına “İşten atmalar yasaklansın!” talebini yükseltmek de yetmemektedir. **“İş saatleri kısaltılsın! 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!”**, **“Zorunlu mesailer yasaklansın!”**, **“Ücretler insanca yaşama seviyesine yükseltilsin! Asgari ücret vergiden muaf tutulsun!”** talepleriyle birlikte yükseltilmelidir.

Tersanede 115. ölüm: Erdal İnceyol!

İşsizlik, açlık, ölüm...

Kahrolsun kapitalizm!

Kapitalizminin dünya ölçüsünde yaşadığı krizin etkileri dalga dalga yayılırken, kriz tersaneleri de vurdu. Tersane patronları kriz gerekçesiyle binlerce işçinin kıymına girişti, atılan işçilerin sayısı 10 bini buldu. Tersaneler havzasında büyük oranda “ücret düşürmeleri” yoluna giden patronlar, tersane işçilerinin ağır çalışma ve sömürü koşullarında herhangi bir değişiklik yapmış değiller.

Patronlar böylesi bir dönemde “işçi sağlığı ve iş güvenliği” tedbirlerine kriz bahanesiyle kaynak aktarmayıp yeni ölümlerin önünü açıyorlar. Alınabilecek basit önlemlerle birçok ölümün önüne geçilebilecekken, önlem almayarak birçok işçi arkadaşımızın yaşamına kastetmektedirler. Bizler biliyoruz ki, patronlar için biz işçilerin üç kuruşluk bir değeri yoktur. Yaşanan işten atmalar, iş cinayetleri ve sefalet koşulları bunun en açık göstergesidir.

Onların yasasında kar, daha fazla kar hırsı vardır. Bu kar hırsının bilânçosu da son ölümle beraber 115 olan cinayetlerle ortadadır.

Çalışma Bakanlığı, başbakan ve devlet kurumlarının tüm müdahaleleri bu cinayetleri örtmeye dönüktür. Onlar tersane patronlarıyla ağız birliği etmişcesine aynı nakaratı tekrarlayıp durdular: “Bir daha tersanelerde kimsenin burnu kanamayacak!”

Oysa Tuzla tersanelerindeki son bir haftalık bilanço tüm söylenenlerin yalan olduğunu gösterdi. 5 Aralık tarihinde Pendik Askeri Tersanesi’nde çalışan 26 yaşındaki **Sefer Gürel** isimli işçi yüksekte düşerek yaşamını yitirdi. 12 Aralık günü de Anadolu tersanesinde kaynak yapıldığı sırada yangın çıktı. Çıkan yangında 1’i ağır olmak üzere 6 işçi yaralandı. Ağır yaralanan işçi Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi Yanık Ünitesi’nde tedavi altına alındı. Ancak, **Erdal İnceyol** isimli işçi, yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı. 34 yaşında ve 2 çocuk babası olan Erdal İnceyol’un cenazesi memleketi Ordu’ya gönderildi. Erdal İnceyol Anadolu Tersanesi’nde boru montaj ustası olarak çalışıyordu.

Tersane patronlarının cinayet şebekesi GİSBİR ise, yaşanan iş cinayeti üzerine yaptığı açıklamada, “iş kazasına neden olabilecek herhangi bir koşulun olmadığını” belirterek, suçu yine ölen işçiye atmıştır. Oysa iş güvenliği tüzüğüne göre kesim ya da kaynak yapılacak yerde herhangi bir yanıcı, parlayıcı ve patlayıcı maddenin bulunmaması gerekiyor. İşçi tanıklığı bunun tam tersini gösteriyor. Kaynak yapıldığı yerde tiner, boya ve yanıcı özelliği olan JIP tahliye borularının bulunduğu söylemler arasında. Zaten ilk tutuşan da JIP borularıdır.

İşçi sağlığı ve iş güvenliğine dair TBMM, Çalışma Bakanlığı, Başbakanlık, Cumhurbaşkanlığı istediği kadar raporlar hazırlasın. Bu raporlar buradaki ölüm listesini arttırmaktan başka bir işe yaramıyor. Zira Tuzla’daki ölüm listesi kapitalizmin vahşi işleyişinin en açık göstergesidir. Biz tersane işçilerine ölümü ve yıkımı dayatan GİSBİR, kapitalist düzenin önemli bir kurumsallaşmasıdır. Devletin tüm müdahaleleri bundandır. Sektörün vahşetini tümüyle aklamaya dönüktür. Kapitalist düzenin kendini en açık bir şekilde açığa vurduğu yer işte bu cehennemdir.

Bu düzen bir avuç asalağın düzenidir. İşçi ve emekçilerin sırtından beslenerek sermayelerine sermaye katan kapitalist barbarlar, bize her türlü

köleliği dayatmaktadır. Biz işçi ve emekçilerin izlemesi gereken yol, bir kişinin ölümüyle isyan eden Yunanistan işçi ve emekçilerinin kavgasına sahip çıkmak ve isyanı büyütmektir.

**Kapitalizm öldürür! Kahrolsun kapitalizm!
Yaşasın sosyalist işçi emekçi iktidarı!**

**Tersane İşçileri Birliği
13 Aralık 2008**

TİB-DER’den iş cinayetleri protestosu...

“Katillerden hesabı işçiler soracak!”

Tuzla tersaneler cehenneminde binlerce işçiye kesilen kriz faturalarına eklenen iş cinayetleri 12 Aralık günü Anadolu Tersanesi’nde kendini gösterdi.

Tuzla tersanelerindeki ölüm sayısı Erdal İnceyol’un ölümüyle beraber 115 oldu. Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) yaşanan iş cinayetini Tuzla Gemi Tersanesi önünde gerçekleştirdiği eylemle protesto etti.

TİB-DER üyesi tersane işçileri sabah saat 07.30’da Tuzla Gemi Tersanesi yakınındaki dernek binası önünden sloganlarla tersane önüne yürüdüler. Üzerinde Erdal İnceyol’un fotoğrafının bulunduğu “115. ölüm... Yanarak öldü! Patronların ateşinde değil onlara karşı isyan ateşinde yanalım! / TİB-DER” pankartının açıldığı yürüyüş boyunca, “Katil GİSBİR hesap verecek!”, “Katillerden hesabı işçiler soracak!”, “Tersaneler cehennem işçiler köle kalmayacak!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Katil GİSBİR hesap verecek!”, “Artık ölmek istemiyoruz!”, “Yaşasın tersane işçileri birliği!”, “Tersane işçisi köle değildir!” sloganları atıldı.

Mücadele taleplerinin yer aldığı dövizlerle Tuzla Gemi önüne gelen tersane işçileri, burada basın açıklaması gerçekleştirdiler. Basın açıklamasını okuyan TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu, işçi sağlığı ve iş güvenliğine kaynak aktarmayan tersane patronlarının 5 Aralık’ta Pendik Askeri Tersanesi’nde çalışan Sefer Gürel’in, 13 Aralık günü ise Anadolu Tersanesi’nde çıkan yangın sonucunda yaşamını yitiren Erdal İnceyol’un ölümüne neden olduğunu belirtti.

Kot taşlama işçilerinin iş cinayetlerine kurban gitmesine dönük tepkinin de dile getirildiği açıklama şu sözlerle son buldu:

“Biz bu cinayetlere ilk defa tanık olmuyoruz. Biz bu cehennemde 115 kez öldük/öldürüldük. Artık yeter! sloganıyla yola çıktık! Patronların bu kadar açıktan bizi katletmesine izin vermeyeceğiz. Katliam diyoruz. Zira bu cehennemde yaşanan ölümlerin birçoğu önlenebilirliği olan ölümler. Patronlar da aynı şeyi söylüyor, Çalışma Bakanı da, milletvekilleri de, cumhurbaşkanlığı da... Söylemedikleri tek şey iş güvenliği tedbirlerinin toplam olarak alınması, taşeronluğun kaldırılması ve işçi katili patronların yargılanması... Çözüm büyük oranda buradadır. (...)

Bizler Tuzla tersanelerinde çalışan işçiler olarak işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin alınması, işçi katili patronların yargılanması ve taşeronluk sisteminin kaldırılması gerektiğini söylüyoruz. Bu taleplerimizin karşılanmadığını gördük. Ancak bu taleplerin dışı dış bir mücadeleyle kazanılması gerektiğini de gördük. Bu kavgayı patronlar ve onların düzeninden esirgemeyeceğiz...”

Basın açıklamasının sonrasında tersane işçilerine seslenen Zeynel Nihadioğlu, eylemlere daha kitlesel katılım çağrısı yaptı. Eyleme 30 tersane işçisi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

BDSP'li Metal İşçileri'nin açıklaması...

BMİS ya Türk Metal çetesinin ihanetine ortak olacak ya da kazanmanın yolunu tutacak!

Ağustos ayından bu yana devam eden metal sektöründeki toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde en önemli iki eşikten biri Türk Metal Sendikası'nın attığı imza ile sonuçlandı. Türk Metal Sendikası ücretlere %4 ve artı 19 kuruşluk bir artış karşılığında sözleşmeyi imzaladı. Tescilli işçi düşmanı ve MESS'in kuklası Türk Metal Sendikası Genel Başkanı Mustafa Özbek, haftalar öncesi yaptığı açıklamalarda, bayramdan önce işçilere “müjde vermek”, “işçilere çifte bayram yaşatmak” söylemleriyle ihanet sözleşmesinin zeminini düzlemeye çalışıyor ve işçileri bu ihanete hazırlıyordu.

Beklenen satış sözleşmesi nihayet imzalandı. Denildiği gibi bayram arifesinden bir gün önce bu ihanet gerçekleşti. “Ortalama %8 zam”, “düşük ücretlerde %10”, “enflasyonun iki katı oranında zam” vb. söylemlerle imzalanan satış sözleşmesi işçilere yutturulmak isteniyor. Ortaya çıkacak muhtemel tepki ve öfkenin önü şimdiden kesilmeye çalışılıyor. İşçiler hiçbir biçimde bu sözleşmeden memnun değil ve çeşitli düzeylerde tepkilerini açığa vuruyorlar. Bu tepki başka hangi biçimlerde kendini dışavurabilir şimdilik belirsiz. Fakat işçiler öfkeli ve kendilerini ihanete uğramış hissediyorlar.

Elbette bu ifade ettiklerimiz şimdilik sınırlı gözlemlere dayanıyor. İlerde bu öfke kendini nasıl dışa vurabilir henüz belli değil. Fakat belli olan şudur: Mustafa Özbek şahsında Türk Metal çetesi işçilere ihanet ederek bir kez daha satış sözleşmesine imza attı. İmzaladıkları toplu sözleşme değil adeta bir ihanet belgesidir. Türk Metal çetesi ne rakamlarla oynayarak ne de iyimser açıklamalar yaparak imzaladıkları satış sözleşmesini gizleyemez. Yaptıklarının adı işçi satıcılığıdır, işçiyi sırtından hançerlemektir. Bunu ise ancak hainler yapar. Türk Metal çetesi tepeden tırnağa bir ihanet şebekesidir.

Türk Metal çetesi ne işçilerin beklentilerini karşılayabilmiştir ne de imza öncesi ihanetini bir parça meşrulaştırmanın imkanı olabilecek iş güvencesi talebini MESS'ten alabilmiştir. Esnek çalışma maddelerinde ise denkleştirmenin dört aya çıkarılmaması dışında hiçbir kazanım yoktur. Bu da bir kazanım değildir. MESS masaya getirdiği bu dayatma ile önümüzdeki dönem sözleşmelerde yeni bir yüklenme alanı açmış oldu.

İhanete uğrayan yüzbin metal işçisinin boşa giden beklentilerine rağmen henüz her şey bitmiş değildir. Birleşik Metal İşçileri Sendikası henüz sözleşmeyi imzalamış değil. 2008-2010 sözleşmesinin ikinci önemli eşiği tam da bugünlerde Birleşik Metal'in alacağı tutumla geçilecektir. BMİS belki de en önemli sınavını Türk Metal çetesinin ihanetine karşı alacağı tavırla verecektir. Fabrika komitelerinden temsilcilere, şube yönetimlerinden özellikle merkez yönetimine kadar herkes bu sınavın içindedir. Bu sınav sendikal mücadele anlayışına, mücadele kararlılığına, tüm metal işçilerinin sendikası olma iddiasının altını doldurmaya yöneliktir. Bu sınav taleplerinin arkasında durma cüret ve iradesine ve elbette ki bunlar karşısındaki samimiyete dairdir. Madem demokrasi ve tabanın söz-yetki-karar hakkı esastır, o halde tüm işçilerin onayı alınmadan sözleşme imzalanmamalıdır. Önümüzdeki günler grev kararının alınacağı ve fabrikalara asılacağı günlerdir. O zaman işçilerin temsilciler ve yöneticiler tarafından karamsarlığa

sürüklenmediği, umutsuzluğun ve güçsüzlüğün pompalanmadığı bir zeminde grev için referandum yapılmalıdır. İşte önümüzdeki keskin viraja dair mücadele yöntemi bu olmalıdır!

Birleşik Metal İşçileri Sendikası dört aydır devam eden süreci buraya kadar getirdi. Bunu biraz da şu ana kadar önemli bir sorunla karşılaşmamasına borçludur. Yine de BMİS, bu dört ayda son tahlilde olumlu bir tutum almıştır. Fakat bundan sonra ne yapacaktır?

Talepler orta yerde duruyor. Esneklik maddelerinin büyük ölçüde geri çekilmesi, ücret ve sosyal haklara dair olan maddeleri kendiliğinden temel gündem haline getiriyor. Bu maddelere krizin ortaya çıkardığı ve işçilerin üzerine her gün daha fazla çöken yükleri de eklemek gerek. Bu ise yeni taleplerin formüle edilmesi demek oluyor. Ücret zammı tekrar gözden

geçirilmeli, enflasyon artışı ve bunun ücretlerde yarattığı erime göz önüne alınarak yeniden belirlenmelidir. Bu talepler açık ve tok bir tutumla masaya getirilmelidir. Buna iş güvencesi talebi de mutlaka eklenmelidir. Bırakalım esnek çalışmanın kabul edilmesini iş güvencesi talebi işçiler açısından kriz dönemlerinde ekmek ve su kadar hayatidir.

Birleşik Metal İşçileri Sendikası'nın önünde iki seçenek bulunmaktadır. Ya tabanın gücüne, inisiyatifine ve enerjisine dayalı bir mücadele kararlılığı gösterilecek, böylece ihanete uğrayan yüzbin metal işçisine de hesap sormanın yolunu göstermiş olacaktır. Ya da Türk Metal çetesinin ihanetine geleneksel ortaklık seçeneği tercih edilecektir. BMİS'in önündeki iki tercih budur.

BDSP'li Metal İşçileri

“Metal İşçileri Bülteni” ile metal fabrikalarına sesleniyoruz!

Metal Grup TİS'lerinde grev kararları kapıya dayanmışken Topkapı'da bulunan metal fabrikalarına seslenişimiz devam ediyor. Bu çerçevede “Metal İşçileri Bülteni”nin 3. sayısının dağıtımına başlamış bulunuyoruz.

İlk dağıtımımızı yaptığımız **İSKA**'da bültenimiz her zaman olduğu gibi büyük bir ilgiyle karşılandı.

Bir sonraki dağıtımımız **Metalum** fabrikasına yapıldı. Ücretsiz izinlerin olduğu fabrikada işçilerin bültenle ilgili belirlenmiş bir artış vardı. Bazı işçiler TİS'lerle ilgili sendikaya basınç uyguladıklarını söylediler.

Diğer bir dağıtım noktası Türk Metal çetesinin örgütlü olduğu **Perfektüp** fabrikasıydı. Bir önceki dağıtımda baştemsilcinin müdahalesiyle karşılaştığımız bu fabrikada yine müdahaleyle karşılaştık. Baştemsilci dağıtımımızı bir kez daha engellemeye çalıştı. Önce güvenliği üzerimize salmaya kalkan temsilci bizi polise ihbar etme tehdidinde bulundu. Kendisine “yolunun açık olduğunu” söyleyerek dağıtımımıza devam ettik. İşçilerin önüne çıkarak bülteni almamaları için zorlayan fabrika temsilcisine cevabı işçilere yaptığımız konuşmayla verdik. İşçilere dönerek temsilcinin kendilerini sürü yerine koyduğunu, işçilerin iradelerini hiçe saydığını ve ihaneti gizlemeye çalıştığını söyledik.

Ajitasyonumuz üzerine işçiler öfkeyle bültenlerimizi aldılar, Türk Metal yalakası ne yapacağını şaşırdı. Bizi Birleşik Metal-İş'le karıştırdığı belli olan birkaç çaresiz söz söyledi. Ardından içeri girip bütün bültenleri toplama tehdidini savurdu. Kendisine elinden ne geliyorsa yapmasını, ama işçilerin gerekli yanıtı vereceğini söyledik. İçeri giren bu yalaka bir süre sonra geri geldiğinde yüzünden düşen bin parçaydı. Bu andan itibaren ağzından dağıtımımıza ilişkin tek söz çıkmadı. Belli ki, işçiler ona haddini bildirmiş, bültene dokunmasına izin vermemişlerdi. Sonraki vardiyaya yaptığımız dağıtım sırasında yine işçileri engellemeye çalıştı ama işçilerin tutumu yine aynıydı.

Başarıyla tamamladığımız dağıtımlarımız vesilesiyle gördük ki, işçilerin Türk Metal çetesine tepkisi büyük, deyim uygunsa tam bir isyan havası var. Ayrıca TİS sürecinde sadece bültenimizle bile bir taraf durumundayız. Sözümüzün işçiler üzerinde büyük bir etkisi var ve sahipleniliyor. Sendikal korucuların korkusu da bundan dolayıdır.

Topkapı'dan BDSP'li Metal İşçileri

Unilever’de direniş ruhu kazandırdı!

Son dönemlerde farklı sanayi bölgelerinde artma eğilimi gösteren grev ve direnişlerin bir süredir yaşadığı suskunluk ve durgunluk havası Gebze’den gelen haberle değişti. Yaklaşık 7 aydır, Gebze Muallimköy’de kurulu bulunan uluslararası gıda ve kozmetik tekeli **Unilever** önünde devam eden direniş kazanımla sonuçlandı.

Çipa ve Şimşek adlı yükleme ve taşıma işini yapan taşeron firmalarda **Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası (TÜMTİS)** İstanbul Şubesi’nin başlattığı direniş Unilever patronuna “pes ettirdi.” 26 Mayıs 2008 tarihinde sendikasıylaştırma saldırısı sonucu işten atılarak direnişe geçen Unilever işçileri kararlı bekleyişlerini “*sendika hakkını*” kazanarak taçlandırdılar.

TÜMTİS İstanbul Şubesi yöneticileriyle beraber yaz sıcağından kış soğuğuna kadar direniş çadırında sabırla direnen işçiler işlerine zaferle döndüler.

Geçtiğimiz günlerde TÜMTİS Sendikası’yla anlaşma masasına oturmayı kabul eden Unilever, Çipa ve Şimşek taşeronlarının da bulunduğu görüşmede sendika üyesi işçilere baskı uygulamayacağına dair hazırlanan protokole imza attı.

Yaklaşık 7 ay boyunca direnişe devam eden işçilerin büyük çoğunluğu işbaşı yaparken işbaşı yapmayan işçilerin 12 ay artı 4 aylık kıdem, ihbar ve sendikal tazminatları hesaplarına yatırılacak.

Unilever’de 250’ye yakın üyesi bulunan TÜMTİS Sendikası, Unilever’in direniş sürecinde yaptığı işkolu itirazı davası sonuçlanır sonuçlanmaz toplusözleşme masasına oturacak.

Yaklaşık 7 ay süren direnişleri boyunca kararlı ve militan duruşlarıyla mücadele azimlerini koruyan Unilever işçilerinin kazanımı, son dönemde artış gösteren ancak kazanımla sonuçlanmayan direnişler içinde anlamlı bir örnek olarak işçi sınıfı mücadelesi hanesine adını yazdırdı.

Unilever işçileri 7 aylık süreç boyunca sadece kendi fabrikaları önünü değil, sınıf dayanışması için gittikleri başka fabrikaların önüne de mücadele coşkularını taşıdılar.

Basın-İş Sendikası İstanbul Şubesi’nin 16 Haziran 2008 tarihinde E-Kart’ta başlattığı ve halen sürdürdüğü grevin ilk gününde E-Kart işçileriyle beraber olan Unilever işçileri, Düzce’deki direnişlerini sürdüren Deri-İş Sendikası üyesi DESA işçilerine de sınıf dayanışmasının anlamlı örneklerinden birini taşımışlardı.

Unilever işçileri Çaykur işletmelerinde örgütlü Tek Gıda-İş Sendikası’na yapılan tasfiye girişimlerine karşı yapılan eylemden Unilever fabrikasının Kadıköy’deki Türkiye Genel Müdürlüğü önünde yaptıkları eyleme kadar birçok alana sendika hakkı mücadelelerini gündeme taşıdılar.

Kapitalist krize karşı Edirnekapı ve Gebze’de gerçekleştirilen eylemlerde pankartları ve direniş sloganlarıyla yer alan Unilever direnişleri “Krizin faturasını ödemeyeceğiz!” demişlerdi.

132 ülkede 472 sendikaya bağlı 20 milyon üyesi bulunan Uluslararası Kimya, Enerji, Maden ve Genel İşçi Sendikaları Federasyonu (ICEM), 120 ülkeden 336 sendikaya bağlı 12 milyon üyesi bulunan Uluslararası Gıda, Tarım, Otel, Lokanta, Yiyecek, Tütün ve İlgili İşkolları Federasyonu (IUF) ve 148 ülkeden 654 sendikaya bağlı 4.5 milyon üyesi bulunan Uluslararası Taşımacılık İşçileri Federasyonu’nu (ITF) da Unilever işçilerinin direniş sürecinde gerçekleştirdikleri ziyaret ve uluslararası plandaki

destek kampanyalarıyla direnişin kazanılmasına etkiye bulundular.

Kazanımla sonuçlanan direniş zaferinin anlamlı yanlarından biri ise, aylar boyunca türlü baskılar altında devam eden direnişlere sırtını dönen Türk-İş bürokrasisine verdiği cevap oldu.

Deri-İş ve Basın-İş sendikalarıyla beraber Türk-İş Genel Merkezi’nden maddi yardım talebinde bulunan TÜMTİS’e verilen cevap ise “aidat borcu nedeniyle” destek yapmayacaklarıydı.

İstanbul’da Türk-İş’e bağlı ilerici sendika şubeleri tarafından oluşturulan Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu ise, Unilever direnişiyle etkin dayanışma içinde olmaya çalıştı. Örgütlenen destek kampanyaları ve dayanışma ziyaretleriyle Unilever işçilerinin sesi farklı işkollarında örgütlü bulunan sendika şubeleri tarafından duyuruldu.

Direnişin kazanımla sonuçlanmasını gazetemize değerlendiren **TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Çayan Dursun** direnişin kazanımla sonuçlanmasının

işçi sınıfının kazanımı olduğunu şu sözlerle dile getirdi:

“*Bu kazanımı sadece TÜMTİS’in kazanımı değil sınıfın kazanımı olarak görüyoruz. Son dönemde işçilerde örgütlenmeye dönük bir eğilim var ve bu eğilimin direnişle taçlandırılıp başarıya ulaşması bizim için çok önemliydi. Bu kazanımın sınıf mücadelesinin önünü açacağını düşünüyoruz. Bir de Unilever basit bir firma değil, koskoca bir dünya devi. Bu anlamda onların dize getirilmesi daha bir anlamlı. Türkiye’de sendikal örgütlenmenin önüne açabilecek bir gelişme Unilever’deki kazanım. Tabii ki DESA’da, E-Kart’ta da yaşanacak kazanımlar sınıf bölüklerine iyi bir moral olabilir diye düşünüyorum. Unilever işçisi 7 aya yakın süredir kapı önünde inat ve sabırla direndi. İşçi arkadaşlarımızın ve sendikamızın buradaki tutumu direnişin kazanılmasını sağladı. Unilever’deki direnişin kazanılması hakların mücadele ederek elde edilebileceğini gösteren bir örnek oldu.*”

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kot İşçileri Birliği’nden açıklama...

Sıradaki mi gelsin(?)!

Göstermelik teftişlerle, iş güvenliğine ilişkin verilen vaatlerle, ömrümüzden uzun sürecek mahkemelerle geçerken, tek tek kaybediyoruz işçi arkadaşlarımızı.

Bir kot işçisi arkadaşımız daha silikozis hastalığı nedeni ile hayatını kaybetti. Arkadaşımız Adem İncili aramızdan ayrıldı. 1979 Çorum/Sungurlu doğumluydu Adem. Adnan Öztürk’ün sahibi olduğu Öztürk Rodeo’da (kumlama) çalıştı ve silikozis hastalığına yakalandı. Abisi de geçen sene aynı hastalıktan hayatını kaybetmişti. Adem de Ankara Sanatoryum Hastanesi’nde yoğun bakıma 15 gün dayanabildi ve hayatını kaybetti. Bir işçi daha patronların kâr hırsının kurbanı oldu.

Birçok şey için zamanımız yok demiştik. Gencecik arkadaşlarımızın bir aile kuracak, olanların bir çocuğun yüzüne bakacak, sevdiğimizle, eşimizle, çocuğumuzla planlayacak vaktimiz yok. “Bugün uyuyup yarın sağ uyanmayı umut etmekten başka tanınmış bir hak da yok bize bu hayatta” demiştik. Ama sonuna “öfkemiz üzüntümüzü aştı” diye de eklemiştik.

Bizler arkadaşımızın öldüğü haberini aldığımız sıralarda tersanelerde bir işçinin, Yunanistan’da da bir gencin daha hayatının elinden alındığı haberini okuduk. Kalbimiz onların kalbi ile attı. Öfkemiz onların öfkesi ile daha fazla arttı. Ve işçilerin tersanelerde ve Yunanistan sokaklarında bir insan hayatı için gösterdikleri cesaret ve inat bizlere umutta aşıldı.

Evet bir arkadaşımız daha öldü!

Ama ölenlerimiz için, ölüme sürüklenenlerimiz için, eşlerimiz ve çocuklarımız için, tüm işçi kardeşlerimiz için bizler de üzerimize düşeni yapacağız.

Söz veriyoruz:

Bir nefes daha fazla almak için inat!

Hayatımızı çalanlardan hesap sormak için cüret göstereceğiz !

***Kot İşçileri Birliği
14 Aralık ‘08***

İşçi ve emekçi hareketinden...

IBM çalışanlarından Plaza eylemi!

Tez-Koop-İş Sendikası'nda örgütlenme mücadelesini sürdüren IBM Türk çalışanları, İstanbul Levent'teki IBM önünde Plaza eylemlerinin ikincisini 17 Aralık günü gerçekleştirdi.

"IBM'de sendikal haklara saygı istiyoruz! Tez-Koop-İş Sendikası" pankartının açıldığı eylemde ilk olarak işten atılan sendika temsilcisi Nedim Akay bir konuşma yaptı. Basın açıklamasını ise Tez-Koop-İş Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri Osman Gürsu gerçekleştirdi. Sermayedarların yarattığı krizin faturasının çalışanların üzerine yüklenmeye çalışıldığını belirtti.

IBM Türk çalışanlarının son bir yıllık örgütlenme süreçlerine ve işkolu itirazının hukuksuzluğuna da değinen Gürsu, "Bu saldırılara, işten atmalara karşı Tez-Koop-İş Sendikası tüm emek güçleri ile birlikte gerekli yanıtı verecektir. IBM işçisinin örgütlenme mücadelesi, sendikal mücadeleden dolayı işten atılan direnişçi Yörsan, Desa, Liman, Metal, Çapa temizlik işçileri, Akbank işçileri, Belediye Sağlık Emekçileri ile merkezileştirilip mücadele hattı oluşturulacaktır" dedi.

Ardından Akbank'ta işten atılan 1400 kişiden biri olan Selçuk Candemir ve Bank Sen yöneticisi Çağlar Tekin de açıklama yaptı. Eyleme yaklaşık 120 kişinin katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ünsa işçileri hakları için direnişte

Samandıra'da kurulu bulunan ÜNSA, kriz bahanesiyle daralmaya gittiğini söyleyerek toplu işten çıkartmalara başladı. Ünsa'ya çalışan Doğa Tekstil taşeronundaki işçiler bunun ilk mağdurları oldu.

Bayramdan önceki hafta, ay sonunda işten çıkartılacaklarını öğrenen işçiler çalışmayarak, biriken ücretlerini ve mesailerini almak için firmanın önünde bekleyişe geçtiler. Taşeron firma önündeki bekleyiş sonuç veremeyince, asıl işveren olan ÜNSA'nın önüne gidildi. Bekleyiş sırasında patronun çağırtığı jandarma işçilere saldırarak fabrika kapısından uzaklaştırmaya çalıştı. Sonuç veremeyince 4-5 işçi temsilcisiyle görüşmeyi kabul etmek zorunda kaldılar. Görüşme sonucunda işçiler ertesi gün fazla mesai ücretlerini aldılar. Kalan ücretlerinin ise ayın 15'inde verileceği sözünü almışlardı. Fakat bayram sürecinde taşeron firmanın sahibi, makineleri alarak kaçmıştı.

15 Aralık günü işçiler sabah saat 08.00'de ÜNSA'nın kapısında buluşarak alkış ve sloganlarla alacaklarını istediler. İşçiler sık sık "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Susma, sustukça sıra sana gelecek!", "Tazminat hakkımız söke söke alırız!", "Yılgınlık yok direniş var!" vb. sloganlar atarak ıslıklarla tepkilerini gösterdiler. Bunun üzerine müdürlerden birisi görüşme için temsilcileri kabul edeceğini söyledi. Görüşmede, taşeron firmanın sahibine ulaşamadıkları için parayı veremediklerini dile getirdi.

ÜNSA işçileri, 16 Aralık günü de fabrika kapısındaki direnişlerini sürdürdüler. Taşeron firmanın sahibi imza atmadığı için işçilerin alacaklarının yasal olarak verilemeyeceği söylendi.

Bunun üzerine işçiler taşeron firmanın sahibini bularak getirdiler. İçerde görüşmeler sürerken işçiler alkış, ıslık ve sloganlarla eylemlerini sürdürdüler. Fabrika kapısında bekleyen ÜNSA işçileri direnişlerinin sonucunda içeride kalan son maaşlarını

da asgari geçim indirimlerini de 17 Aralık günü aldılar. İçeride kalan mesai ücretleri ve tazminatları için ise direnişlerini sürdüreceklerini açıkladılar.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Basında 20 yıl sonra "grev kararı!"

Basın emekçilerinin sendikal örgütlenme mücadelesinde 20 yıldır alınamayan "grev kararı" nihayet alındı. Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) ile Turkuvaaz (ATV, Sabah ve dergi grubu) işyerlerinde 26 Haziran 2008 tarihinde başlayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin sendikal örgütlenmeye dönük baskılarla birleşmesi, TGS'yi grev kararı asmaya zorladı. 17 Aralık günü Beşiktaş Balmumcu'daki eylemin ardından asılan grev kararıyla "grev" için 60 günlük yasal süreç başladı.

Bina önünde açıklama yapan TGS Genel Başkanı Ercan İpekçi, örgütlenme mücadelesinin, basın çalışanlarının ücret zammı, ikramiye hakkı, sosyal yardım ödemeleri, kıdem ve ihbar tazminatı, haftalık 5 gün çalışma, iki gün haftalık izin yapma hakkı ve fazla mesai ücretlerinin ödenmesi gibi haklarını elde etmeleri için başlatıldığını duyurdu.

"Yaşasın sınıf dayanışması!", "Krizin bedeli patronlara!", "Grev, grev, grev!", "Özgür basın özgür sözleşme!", "Ya sözleşme ya grev kararını ver!", "Çalık kaçma sözleşmeyi imzala!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganlarının atıldığı eylemde DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ve Türk-İş Genel Sekreteri Mustafa Türkel konuşmalarda ortak mücadele çağrısı yaptılar. Eyleme çok sayıda sendika yöneticisi de destek verdi.

Basın emekçilerinin eylemi ATV-Sabah Tesisleri'ne grev kararının asılmasının ardından son buldu. Grev kararı asılana kadar ıslık ve alkışlar hiç susmadı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Philips kapatılamaz!"

Merkezi Hollanda'da bulunan Philips Genel Merkezi tarafından alınan kapatma kararına karşı çeşitli eylemler ve imza kampanyası yürüten Türk

Philips işçileri, 16 Aralık günü, İstiklal Caddesi üzerinde bulunan Hollanda Konsolosluk'u'na Taksim Tramvay Durağı'ndan sloganlarla yürüdüler. "Philips kapatılamaz!" pankartı ve dövizleriyle İstiklal Caddesi'nde coşkulu bir yürüyüş yapan işçiler konsolosluk önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Eylemde açıklamayı Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreteri Selçuk Göktaş yaptı. Türk Philips işyerinin kapatılmasından ilk olarak kapı önüne konan 150 Philips işçisinin etkileneceğini belirten Göktaş, Philips'in 31 Aralık'ta aldığı kapatma kararına rağmen başka şirketlerle yaptığı satın alma görüşmeleri ve üretimi kaydırma hedefinin engellenmesi gerektiğini belirtti.

Göktaş "siyasal iktidarı ve yetkilileri" Philips'in ticari ilişkilerini incelemeye, Hollanda hükümetini de ucuz işçilik, düşük sosyal haklar ve sendikasızlığı denetlemeye çağırdı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

DİSK'ten "tencereli" eylem

DİSK, Avrupa Sendikalar Konfederasyonu'nun (ETUC) Strasbourg'ta gerçekleştirdiği "Öncelik işçi haklarına: Daha çok hak daha az çalışma" Avrupa mitingine dayanışma amacıyla 11 ilde "Tencerem boş" eylemleri gerçekleştirdi.

Son kez kurulan Kadıköy Salı Pazarı'nda 16 Aralık

Sabah vardiyasından önce saat 08.15'te fabrikaya yakın bir mesafede servislerinden inen Başöz Enerji işçileri fabrikaya kadar yürüdüler. MESS üyesi olan Başöz Enerji ile ara dönemde sözleşme imzaladığı için fabrika 2008-2010 grup TİS'leri kapsamında yer almıyor, fakat TİS süreci üzerinden sürdürülen Cuma eylemleri burada kesintisiz devam ediyor.

Kızıl Bayrak / Ankara

BMİS'ten DESA ziyareti

BMİS Genel Merkez yöneticileri, 2 No'lu Şube Başkanı, temsilcileri ve işçiler 4 Aralık günü Sefaköy'deki DESA direniş yerini ziyaret etti.

İlk konuşmayı Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Musa Servi yaptı. Patronun tüm baskılarına rağmen direnişin kararlılıkla sürdüğünü, direnişe desteğin her geçen gün arttığını, uluslararası desteğin de büyüdüğünü söyledi.

Ardından Emine Arslan söz aldı. Sonuna kadar mücadeleye devam edeceğini, yazın toz-dumanında direniş yerinde beklediğini, kışın soğukunda da direnişini sürdüreceğini, kazanana dek direniş yerinde bekleyeceğini, ancak bunu herkesin desteğiyle başaracağını ifade etti.

Ardından Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroglu konuştu. Konuşmaların ardından ziyaret sona erdi.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Postacılar bayramında sokaklarda!

Resmi bayramlarda yasalara aykırı bir şekilde zorla çalıştırılan PTT çalışanları bu bayramda da işlerinin başındaydılar. "Artık canımıza tak etti" diyen Haber-Sen, tüm Türkiye'de tatil iken, PTT yönetiminin "tatilde işe gelinecek" diye yazılı emir çıkarttığını söyledi. Tatillerde işe gelmeyenler disiplin cezasına çarptırılıyor. Zorla çalıştırıldıkları yetmezmiş gibi, dalga geçercesine saat başına 90 kuruş fazla mesai ücreti ödeniyor. Servislerin kaldırılması sonucu emekçiler yol paralarını kendileri karşılıyor, 3 kişinin işini bir kişi yapıyor, vb...

Haber Sen'in konuya ilişkin yaptığı açıklamada şu talepler yer alıyor:

"- PTT'ye derhal onbin kadrolu çalışan alınmalıdır.

- Cumartesi günü çalıştırmasına son verilmelidir.
- PTT emekçilerinin bayram ve tatil günlerinde çalıştırılmasına son verilmelidir.
- Fazla çalışma karşılığında ödenen 90 kuruş ayıbına son verilmelidir.

- Yıllık izinlerimiz kullanılmalıdır.
- Kefalet Sandığında biriken ve AKP hükümeti ile PTT yönetimi tarafından gaspedilen paralarımız faiziyle geri ödenmelidir."

Eskişehir: "İş cinayetlerine son!"

Eskişehir'de ilerici ve devrimci kurumlar Tuzla Organize Sanayi Bölgesi'nde Tepe Kimya isimli fabrikada yaşanan patlamayla ilgili 4 Aralık günü EHP parti il binasında basın toplantısı gerçekleştirdi.

BDSP, DHF, DİSK, EHP, EMEP, ESP, Genç-Sen, Halkevi, İHD, ÖDP ve SDP'nin imzacısı olduğu açıklamada, patlama sonucu çıkana yangında Nurdan Keleş isimli işçinin hayatını kaybetmesi ve 7 işçinin yaralanmasının kapitalizmin kar hırsının bir sonucu olduğu vurgulandı. Kapitalizmin kar hırsı ve maliyetleri düşürme çabalarıyla, iş ve işçi güvenliği için gerekli önlemlerin alınmadığı, patronların işçilerin hayatlarıyla kumar oynadıkları belirtildi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

ÇEMAŞ'ta işçi kıyımı...

Kırşehir'de bulunan Işıklar Holding'e ait olan ÇEMAŞ fabrikasında çalışan 60 işçi işten atıldı. Şu ana kadar, fabrikada örgütlü Birleşik Metal-İş

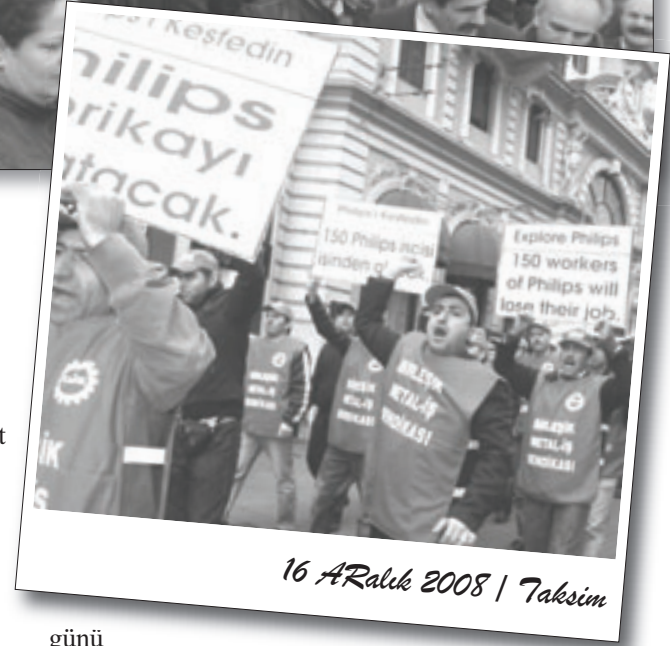
Sendikası Anadolu Şubesi'nden veya BMİS Genel Merkezi'nden işçi kıyımı ile ilgili bir açıklama yapılmadı. Taşeron işçiler, kıyıma uğramalarına rağmen sendikanın kendileriyle temasa geçmediğini, yaşanan işten çıkarmalar konusunda hiçbir tepki ortaya koymadığını belirttiler.

ÇEMAŞ, 1995 yılında özelleştirildi. Işıklar Holding arsa fiyatı karşılığında ÇEMAŞ'ı haraç mezat satın aldı. Her özelleştirme sonunda olduğu gibi, ÇEMAŞ'da da işçi kıyımı yaşandı. İşini kaybetmeyen işçilere sendikasızlaştırma dayatıldı. Sendikasızlaştırmaya karşı mücadele eden işçilere yönelik tehditler kesintisiz olarak devam etti. Dönemin sendikacıları Işıklar Holding'le uzlaştı. Uzlaşmaya karşı tavır alan ÇEMAŞ işyeri temsilcisi ise işten atıldı.

ÇEMAŞ işçisinin tek çıkış yolu taşeron, kadrolu işçi ayırımına karşı, "eşit işe eşit ücret" talebini yükseltmek, tensikatlara karşı ortak direniş hattını örmektir.

Dostel'de kıyım sürüyor!

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Dostel Makine'de 25 Kasım günü sendika üyesi 20 işçinin iş akitlerinin feshedilmesinin ardından 4 Aralık

16 Aralık 2008 / Taksim

günü sabah saatlerinde bir grup işçi daha işten atıldı.

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Dostel Makine'de 08.00-16.00 vardiyası için fabrikaya gelen işçiler, 4 Aralık sabahı içeriye alınmadılar. İş Yasası'nın 25/2'nci maddesi dayanak gösterilerek işten çıkarıldıklarını öğrenen 50'ye yakın sendika üyesi Dostel Makine önüne gelen BMİS Gebze Şube yöneticileriyle beklemeye başladılar. İşçilerin tazminatsız olarak işten atıldıkları bildiriliyor.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Nobay Tekstil'de krizin yükü işçilere ödetiliyor!

Ben Nobay Tekstil'de çalışan bir dokuma işçisiyim. Fabrikada Brilliant perdelerini dokuyoruz. Yaklaşık olarak 1.500 işçi çalışıyor Nobay Tekstil'de.

Birçok yerde olduğu gibi kriz gerekçesiyle Ekim ayında metre başı iş, ücretsiz izin gibi saldırılar uygulamaya geçirildi. 3 vardiya çalışılırken bir aydır 2 vardiya çalışıyoruz. Yani günde 12 saat. Personel müdürü tarafından vardiyalar değiştirilirken, bu uygulamanın yalnızca bayrama kadar olduğu daha sonra tekrar 8 saate dönebileceğimiz söylenmişti.

Ancak bayramdan hemen önce yılbaşına kadar 12 saat çalışacağımızı duyurdular. Bundan önce başlattıkları 12 saat sistemi de 6 ay sürmüştü.

Dokuma makinelerinde iş kazaları oldukça fazla oluyor. İki katlı toplam 20 m'lik makinelerde çalışıyoruz. Makineleri bilgisayarlar yönetiyor. Normalde arıza veren makineye ilk şikâyetle bakılması gerekiyor. Kapattığımız makineler kendiliğinden açılıyor, elimizi-kolumuzu sıkıştırabiliyoruz. Söylediğimizde cevap 'idare et' oluyor. İş kazasından sonra göstermelik olarak revire görüldükten sonra vardiya sonuna kadar çalışmaya devam ediyoruz.

Bir arkadaş bir ay önce bize hamile olduğunu söyledi. Biz de dokuma bölümü ağır olduğu için daha rahat bir bölüme geçmesi için çalıştık. Kendisi de fabrika yönetimiyle konuştu ancak kabul edilmedi. Arkadaş dokuma bölümünde çalışmaya devam etti. Birkaç ay sonra fenalaştı ve bebeğini kaybetti ve birkaç gün hastanede yattı. Bir hafta sonra işyerine döndü. Ancak işe gelmediği gerekçesiyle işine son verildi.

Daha çok kâr hırsı gözlerini bürüyen patronlar sınıfı, kanımızı emecek kölece çalışma koşullarıyla bizlerin artık canına kast etmektedirler.

Daha doğmamış bebeğin hayatını çalacak kadar kana susayanları işçi sınıfı döktüğü kanda boğacak bir gün. "İdare et" diyenlere cevabımız: Bu sömürü düzenini idare etmeyeceğiz!

Nobay Tekstil'de çalışan bir işçi

İşçi sınıfını parçalayan gerici ve dinci bir iktidar, etkili bir iktidarı

İşbirlikçi burjuvazi, ekonomik, politik, askeri ve diğer alanlarda örgütlü, ücretli emeğin sömürüsü ve yönetme alanında uzmanlaşmış bir sınıftır. Bu sınıfa ve onun gerici rejimine karşı sonuç alıcı bir mücadeleyi yükseltmek, işçi sınıfı ile emekçi müttefikleri için güncel ve acil ihtiyaçtır.

Ancak, her olaya örgütlü tepki veren, emekçileri peşine takmak için farklı araçlar kullanan, güncelin yanısıra orta vadeli çıkarlarını gözetken planlar yapan gerici ve acımasız bir sınıfla karşı karşıyayız. Bu koşullarda sınıf adına sonuç alıcı bir eylem örgütlemek ya da etkili bir söz söyleyebilmek bile örgütlü-militan bir mücadeleyi zorunlu kılmaktadır. Demek ki, işçi sınıfı için örgütlülük, ücretli kölelik düzenine karşı her mücadelenin ilk adımı olmak durumundadır.

İşçi sınıfının birliğini parçalamak gerici rejimin temel önceliklerindendir

Kapitalistler, proletaryanın sınıf bilincini geliştirmesini, bilimsel sosyalist dünya görüşü ile donanmasını engellemek için her yola başvurur. Kapitalistlerin sınıf çıkarlarını korumakla mükellef olan burjuva devletin zor aygıtı da, gerektiğinde namluları emekçilere çevirmek için daima “hazır-kıta” bekler.

Örgütlü proletaryanın gücünün bilincinde olan kapitalistler, örgütlülüğün yoksun bırakıldığında bu sınıfın güçsüz, yönetilmeye elverişli olduğunu da bilirler. Bundan dolayı düzenin tüm kurumları, işçi sınıfının hem örgütlü bir güç haline gelmesini hem de kendi dünya görüşü olan bilimsel sosyalizmle donanmasını engellemeye çalışır. Ordu, polis, MİT, kontr-gerilla, üniversite, cami, kilise, parlamento, medya vb. pek çok düzen kurumu, işçi sınıfı ile bilimsel sosyalizmin birleşmesini engellemek için konumlarına uygun aktif roller üstlenirler. Zira, bu birleşme sağlanmadığı sürece, işçi sınıfının çeşitli alt kimlikler üzerinden parçalanması olanaklı olacaktır.

“Dönemin ruhu”na uygun yozlaştırıcı yapay bölünmeler

Sovyet Birliği kampının yıkılıp dağılmasının hemen ardından “tarihin sonu” safsatasını ilan eden kapitalist-emperyalist sistemin akıl hocaları, sınıflar arası çatışma döneminin sona erdiğini iddia ettiler. Buna göre çatışma artık esas olarak uygarlıklar arasında cereyan edecekti. Emperyalist güçlerin “açık işgal” vahşetine dönüş yaptığı dönemde işe koşulan burjuva ideologlar, tetikçi yazarlar, liberalleşmiş döneçler vb. bu safsatayı yutturmak için seferber olmuşlardı.

Emperyalist-siyonist saldırganların namlularını özel olarak Ortadoğu halklarına çevirdikleri ‘91’den sonra, çatışmanın din eksenli olduğu kanısını güçlendirecek icraatlara özellikle ağırlık verildi. “İslam’a karşı Hristiyan-İbrani” koalisyonu kurulmuş izlenimi vermek için ince taktikler uyguladılar.

Gerici olduğu kadar vahşi olan bu icraatlarla etnik, dinsel, mezhepsel, bölgesel ayrımlar kışkırtılarak, ezilen halklar sahte bir ikileme hapsedilmek istendi. Bu

sahte ikilem, emperyalist-siyonist işgalciler ile dinci gericiler arasında tercih yapmanın zorunlu olduğunu vaaz ediyordu. Savaş çetesinin şefi ABD başkanı Bush, 11 Eylül saldırılarından sonra “*ya bizden yanasınız ya teröristlerden*” tehdidini savurarak, halklar üzerindeki baskıyı tırmandırma işaretini vermişti.

Emperyalist savaş ve işgale eşlik eden bu zehirli propaganda, ezilen halkların anti-emperyalist bilincinde belli sapmalara yol açabildi. Ancak emperyalist-kapitalist sistemin döne döne insanlığın başına sardığı felaketlerin “uygarlıklar arası çatışmanın sonuçları” olarak yansıtılması, ezilen halkların emperyalist-siyonist güçlere duyduğu öfkenin kabarmasını önleyemedi. Bununla birlikte, Ortadoğu’da devrimci alternatifin verili koşullarda zayıf olması, bu öfkenin farklı kanallarda, esas olarak da islamcı akımların mecrasında akmasına yol açtı.

Türk egemen sınıfları bu uğursuz projenin yedek kuvvetidir!

Emperyalist-siyonist projede Türk egemen sınıflarına ve onların devletine de özel roller biçildiği bilinmektedir. Güncel plandaki aktör bugün AKP şahsında temsil edilen dinci-gerici akım olurken, bu akımların güçlenmesinin zemini 12 Eylül askeri faşist cuntası ile düzlendi. “Yeşil kuşak” projesinin Türkiye halkası, Amerikancı generallerin düzlediği zeminde güçlenen dinci-gerici akımın Ankara’daki rejimin güçlü taraflarından biri haline getirilmesiyle örüldü.

Bu rolün temel figürü olan AKP’nin desteklenmesi dinci-gericiliğe geniş bir alan açtı. Emperyalist-siyonist güçlerin açık desteği ile iktidarın bileşeni haline getirilen dinci-gerici akım, bölgede ABD-İsrail ikilisi için aktif hizmet sunarken, “uygarlıklar buluşması” safsatasında da başrol üstlenmeye soyundu. Bu “buluşma” güya çatışan uygarlıklar arasında köprü kurarak barışa hizmet etmeyi amaçlıyor. Gerçekte ise, emperyalist saldırganlık ve savaş barbarlığını mazur gösterme çabasından başka bir şey değil.

Dinci-gerici akımın temsilcisi Amerikancı AKP hükümetinin iç politikası da dış politikasını tamamlar niteliktedir. Başa geçtiği günden beri vahşi neo-liberal politikalar uygulayan hükümet işçi ve emekçilerin daha da yoksullaşmasını yolaçtı. Sınırlı kazanımların gaspedildiği, sosyal güvenlik sisteminin yıkıma uğratıldığı bu dönemde dinci-gerici güçler, yoksulluğa mahkum ettikleri emekçilere sadaka dağıtarak saldırının ideolojik ayağını da ördüler. Sadakayı kabul eden emekçinin ise, hem hak arama bilinci yozlaştırıldı hem kendisini sefilleştiren kapitalizmin temel güçlerinden biri olan dinci-gericiliğin peşinden sürüklenecek duruma düşürüldü.

Rejimin bekçisi Amerikancı ordu ve yedek kuvvetleri ise, Kürt sorunu üzerinden ırkçılık histerisini yayarak, dinci-gericiliğin cemaatlaşmaya ittiği emekçilerin bilincini bir de ırkçı-şovenizmle zehirledi. Kendi aralarında iktidar ve rant uğruna çatışan bu gerici güçler, işçi sınıfı ve emekçilerin azımsanmayacak bir kesiminin bilincini bulandırmayı başarabildiler.

Son yıllara damgasını vuran bu atmosfer, bir tarafta dinci-gericiliğin, öte tarafta ırkçı-şovenizmin toplum içinde yaygınlaşmasını sağladı. Farklı etnik, dinsel, mezhepsel, bölgesel alt kimliklere mensup emekçilerden oluşan Türkiye işçi sınıfı, bu yapay bölünmelerin etkisi altına girmekten kurtulamadı. Asalak kapitalistler ile onları temsil eden siyasi oluşumlar, işçi sınıfının birliğini parçalamak için rezilce manevralara başvurarak sorunu derinleştirdiler.

Bu süreçte her iki tarafın güdümündeki medya ve yazar-çizer takımı da etkin bir rol oynadı. Dönemin ruhuna tam uyum sağlayan her iki tarafın görevli kalemşörleri, dinci-laik çatışmasını öne çıkartarak, her olayın sınıfsal arka planı olduğu gerçeğinin üstünü örtterek, işçi sınıfı ile emekçilerin bilincini bulandırmak konusunda üzerlerine düşeni yerine getirdiler.

Sınıf hareketinin zayıf olduğu bu dönemde, işçi sınıfı saflarına sokulan nifak tohumları, güvensizlik, şüphecilik vb. eğilimleri daha da güçlendirdi.

Güvensizlik tohumlarının uğursuz sonuçları

Kısa sürede dönemin havasına giren kapitalistler, işçilerin sınıf aidiyetini sakatlamak için taktiklerini çeşitlendirdiler. İşe alımlarda din, mezhep, bölge farklılıklarını gözetmek; Kürt ya da Alevi kökenlileri değil, dinci-gericiliğin ve ırkçı-şovenizmin etkili olduğu kentlerden olanları tercih etmek; Cuma günleri camilere servis kaldırmak; dinci-ırkçı propagandayı farklı araçlarla işçiler arasında yaymak; kendine bağlı “hemşeri grubu” oluşturup işçilerin olası bir örgütlenme/hak arama eylemine girişmesinin zeminin parçalamak; “muhacir” diye tabir edilen Balkan göçmeni işçileri yerine göre “yerli” işçilere karşı kullanmak, vb. icraatlar yaygınlaştı. Dini değil dünyevi işlerle, yani işçilerin ürettiği artı-değeri yağmalamakla uğraşan kapitalistler, “din kardeşliği”nden daha çok söz eder oldular.

Ücretli kölelik zincirlerini daha da kalınlaştıran asalak patronların bu manevraları, işçilerin azımsanmayacak bir kesimi üzerinde etkili oluyor. Bu etkileri işçilerin şu türden söylemleri üzerinden hissetmek mümkün: Bu işçi oruç tutmuyor... Bu işçi bölücü... Bu işçi “muhacir”... Bu işçi milliyetçi... Bu işçi tarikatçı... Bu işçi Alevi... Bu işçi Kürt... Bu işçi filan kentten...

Bu listeyi daha da uzatmak mümkündür. Alt kimliklere ait ya da kişisel özellikler, sınıf kimliğinin gelişimini sakatlayan ayırım noktaları işlevi görebilmektedir. Bilinçte oluşan çarpıklık, “bu işçilere güvenilemez, bunlarla bir şey yapılamaz” ifadelerinde

gerici cereyanlara karşı mücadele

özetlenen çıkarsamalara yol açmaktadır. Ufku bu sahte ayrımları aşamayan sınıfın belli kesimleri, haliyle işçi sınıfına yakışır bir mücadelenin uzağında kalmaktadır.

Gerici cereyanların işçi sınıfı saflarında etkili olmasında dönemin etkisi

Hem bölgede hem ülkede estirilen gerici atmosferin yanısıra, yapay ayrımların sınıf saflarında yankı bulmasını kolaylaştıran başka önemli etmenler de mevcuttur.

İşçi sınıfının verili koşullardaki biricik kitlesel örgütleri olan sendikalara egemen olan anlayışlar, sermaye ile işbirliği yaparak sınıfın bu etkili mücadele araçlarını önemli ölçüde güçten düşürmüştür. Bu anlayışların gerici kutuplaşmalarda taraf olmaları ise, sorunun daha da vahim bir hal almasına yol açmaktadır. Bir kısım sendikayı dışta tutarsak, diğerlerinin dinci gericilik ya da ırkçı-şoven kutuplaşmada taraf olmaları, sınıfın sendikalı kesimi üzerinde de olumsuz etkiler yaratmıştır.

Sınıfın örgütsüz kesimi ise gerici cereyanlar karşısında daha da savunmasız haldedir. Zira ezici çoğunluğu oluşturan örgütsüz işçiler, mücadele deneyiminden yoksun oldukları ölçüde, sınıf bilincinin gelişimi açısından da birikimleri sınırlı kalmaktadır. Mücadele deneyiminden yoksunluk, mücadele alanında sıranmış öncü bir kuşağın henüz şekillenmediği anlamına gelmektedir. Bu durumda işçi sınıfı, bilincini yozlaştıran ve onu sınıf kimliğine

yabancılaştıran gerici saldırıya karşı etkili bir mücadele yürütme olanağından yoksun kalmaktadır.

Sınıf hareketinde belli kıpırdanmalar olmakla birlikte zayıflığın

henüz aşılamadığı bir dönemde yaygınlaşan bu saldırıların etkili olması kaçınılmazdı. Bu koşullar, küresel çaptaki saldırının yerel ayaklarını ören gerici burjuva güçlerin işini kolaylaştırmıştır. Ancak sermayenin bu başarısı geçicidir. Kapitalist rejim, ideolojik saldırısını sürdürürken, sınıf çatışmalarını körükleyen adımlar atmaktan da geri durmamıştır. Bu nedenle, işçi sınıfı saflarındaki yanılısamanın dönemsel olması kaçınılmazdır. Nitekim, dönemin boğucu atmosferine rağmen 2007'nin başından beri sınıf hareketinde bir hareketlilik gözlenmektedir.

Gerici saldırının emekçileri kuşattığı dönemde, sosyalist propaganda araçlarının ancak sınıfın sınırlı bir kesimine ulaşabilmesi de, sermayenin işini kolaylaştıran bir diğer etmendir. Sosyalizmi özümsemiş

işçi sayısının sınırlı oluşu, devrimcilik iddiasını sürdüren politik güçlerin sınıf eksensli çalışma yürütme ufkundan yoksunluğu ile birleşince, bu alandaki zaaf daha bir belirginleşmektedir. Bugün komünistlerin özverili çalışmaları dışında, sınıf eksensli sistemli bir faaliyetten söz etmek güçtür. Bu olgu, sınıfın ilerici öncü kesimlerinin ya da bu potansiyeli taşıyanların ideolojik donanımını da önemli ölçüde sınırlamaktadır.

Nesnel koşulları kanıksamak değil değiştirmek iradesi

Geleceği kazanmanın işçi sınıfıyla organik birleşmeye bağlı olduğunu ortaya koyan partimiz, güçlerini esas olarak sınıf çalışmasında mevzilendirmektedir. Bu ise, partili güçlerin işçi sınıfıyla gününbirlik bir etkileşim içinde olması anlamına gelmektedir.

Kuşkusuz bu etkileşim karşılıklıdır. Biz ajitasyon-propaganda, örgütlenme ve eylemle sınıfı etkileme amacıyla devrimci siyasal faaliyet yürütürken, tersinden sınıftan aldığımız olumlu-olumsuz tepkilerden de etkilenmekteyiz. Çalışmamızın sınıf saflarında karşılık bulması coşkunumuza arttırırken, ilgisizlik ya da kimi zaman karşılaştığımız olumsuz tepkiler can sıkıcı olabilmektedir.

Elbette bu kadarı doğaldır. Ancak kimi zaman bir çalışmada sonuç almakta yaşanan zorlanmalar, verili durumun kanıksanmasına neden olabilmektedir. Bunun sonucu ise, işçiler arasındaki alt gruplaşmalardan birinde yer almak, başka bir ifadeyle sınırlı sayıda işçi ile diyalog kurma kolaycılığına yol açabilmektedir.

Oysa devrimci sınıf çalışmasının etkisi işçilerin anlık tepkileri üzerinden ölçülemez. Faaliyet elbette sınıfı dolaysız şekilde etkilemeyi amaç edinir. Bununla birlikte, her devrimci faaliyetin aynı zamanda geleceğe hazırlık olduğu unutulmamalıdır.

Sınıf devrimciliği nesnel koşulları kanıksama değil, tersine, değiştirme iddiasıdır. “Parti, sınıf, devrim, sosyalizm” şiarı kapitalizme karşı bir meydan okuma olduğu kadar bir değiştirme iddiasıdır aynı zamanda. Kadro ve militanlar bu iddiaya uygun davrandıkları ölçüde zorlukların üstesinden gelmeyi başarabileceklerdir.

Propaganda araçlarımızı etkin bir biçimde kullanmalıyız

Pek çok temel belgenin yanısıra Parti II. Kongresi de, sınıf çalışmasında sıçrama yapmanın, buna dayanarak partinin maddi-toplumsal zemini olan işçi sınıfı ile organik bütünleşmeyi başarmanın aciliyeti üzerinde önemle durmuştur. Tarihi önemdeki bu süreç asgari bir düzeyde başarıyla tamamlanana kadar bu sorun güncelliğini koruyacaktır.

Güçlerini, olanaklarını, araçlarını sınıf çalışmasında seferber eden biz komünistler, düzenin işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde estirdiği gerici cereyana karşı da etkili bir ideolojik mücadele yürütmek durumundayız. Merkezi yayınlarımız ile materyallerimizin yanısıra

yerel araçlarımızı da bu konuda daha etkili kullanabiliriz, kullanmalıyız.

Tüm çalışma alanlarında sınıfın gerici burjuva ideolojilerinin etkisi altında olduğunu gözlemliyor, bu etkinin birliği parçalayıcı, özgüveni kırıcı sonuçlarıyla boğuşuyoruz. Sorunun pek çok nedeni olmakla birlikte, alt kimlik (etnik, dinsel, mezhepsel, bölgesel, cinsel) eksensli parçalanmanın sınıf kimliğinin oluşumunu geciktirmesi sorunuyla karşı karşıyayız.

İşçilerin etnik, dinsel, mezhepsel aidiyetlerinin elbette bir önemi var. Bu nesnel gerçeğin üstünden atlanamayacağı gibi, bu aidiyetlerden dolayı baskıya maruz kalanların duyarlılığı da gözardı edilmemeli, ancak bu tür baskılara karşı mücadelenin sermaye düzenine karşı mücadele ile birleştirilmesinin her iki mücadeleyi güçlendireceği unutulmamalıdır. Aksi yöndeki anlayışlar sınıfın birliğini zedeleyecek, dolayısıyla sermayeye karşı mücadeleyi zayıflatacaktır.

Bu sorunun köklü çözüme ulaşması, ancak sınıf çatışmalarının keskinleşeceği, sınıf hareketinin gelişme sürecine gireceği bir evrede mümkün olacaktır. Fakat, nesnel koşullardan kaynaklı bu durum, komünistlerin sınıfın birliğini sağlama hedefiyle bugün yürüttükleri mücadelenin önemini hiçbir şekilde azaltmaz.

Kapitalizmin küresel krizinin ülkeyi sarsmaya başladığı şu dönemde, sermaye iktidarının sınıfın birliğini yapay gerekçelerle parçalamaya daha da önem vermesi beklenmelidir. Zira krizin faturasını ödemeyi kabul etmeleri için işçi ve emekçilerin gerici düşüncelerle uyusturulması gerekiyor.

Öte yandan, kriz ortamında saldırıların daha da pervasızlaşacağı göz önüne alındığında, sınıfın birliğini mücadele içinde sağlama olanaklarının da artacağı açıktır. Sınıfın birliğe her zamankinden daha çok ihtiyaç duyacağı şu günlerde, krizin faturasını kapitalistlere ödetmenin mümkün olması, bu birliğin asgari düzeyde başarılmasına bağlı olacaktır. Bu arada kriz vesilesiyle enternasyonal dayanışmaya yapacağımız vurguyu da öne çıkartmalıyız. “Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!” şiarının güncel önemi artarken, birleşik saldırı yürüten kapitalist-emperyalist düzenin efendilerine karşı “işçilerin birliği” özel tarzda öne çıkarılmalıdır.

İşçi sınıfının saflarına nifak tohumları eken dinci-gericiliğe ve ırkçı-şovenizme karşı etkili bir mücadele, bu gerici akımların sermaye ile olan organik birliğini teşhir etmeyi; kapitalist patronların tek bir dininin/milliyetinin olduğunu, bunun ise emekçilerin sırtından kasalarını doldurmaktan başka bir anlam taşımadığını; kaderciliğin işçi sınıfının kölelik zincirlerini daha da kalınlaştırmaya yaradığını; ezilen Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle dayanışma içinde olmanın, sömürü ve köleliğe karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçası olması gerektiğini döne döne sınıfa anlatmayı gerektirir.

Yerel araçlarımızın yaratıcı bir şekilde işleyebileceği bu başlıkların işçilere vereceği özlü mesaj; yapay ayrımları aşip, kapitalizme karşı birleşik mücadele etmeyi başaramayan bir sınıfın kölelik zincirlerinden kurtulamayacağı olacaktır.

(www.tkip.org sitesinden alınmıştır...)

2001'den 2008'e düzen krizinin aynasından yansıyanlar ve bir toplantının gösterdikleri...

Krize karşı liberal sol reçeteler mi, devrimci sınıf çizgisi mi?

Dünyanın her yerinde yıkıcı etkisini hissettiren kapitalizmin yapısal krizinin işçi ve emekçilerde yarattığı ilk şaşkınlık ve belirsizlik ruhhalı yerini, giderek krize karşı mücadele eğilimine bırakıyor. Sosyal saldırılara, ücretsiz izinlere ve işten çıkarmalara karşı birbirinden kopuk lokal eylemler yaşanıyor. Örgütlü işçilerin eylemleri dışında, örgütsüz birçok fabrikada da işçiler şu ya da bu düzeyde hoşnutsuzluklarını dışa vuruyorlar.

Devrimci ve liberal-reformist kanatlarıyla sol çevreler ve sendikal odaklar başta olmak üzere bir dizi çevre ve kurumdan krize karşı mücadele ve eylem çağrıları yükseliyor. Basın açıklamaları, paneller, yürüyüşler, mitingler gerçekleştiriliyor, platformlar, komiteler kuruluyor. Her kurum, kişi veya çevre kendi anlayışı ve ideolojik konumu üzerinden krize karşı çözüm önerileri, çözüm reçeteleri sunuyor.

Zira “Her kriz dönemi o güne kadar uygulanan politikaların sorgulandığı, alternatif çözüm politikalarının sunulduğu bir dönem olur genellikle. Krizin kendisi uygulanmakta olan politikaların iflası anlamına geldiği için, bu iflasın anlamı ve nedenleri ile bundan çıkış yolu üzerine tartışmalar alır başını gider. Buna her sınıf, parti ya da siyasal güç elbette kendi cephesinden, kendi konumu ve bakış açısıyla katılır, temsil ettiği sınıf ya da kesimin gerçek çıkarları üzerinden yapar bu tartışmayı”. **(Düzenin krizine liberal sol reçeteler/1, Kızıl Bayrak, 31 Mart 2001)**

2001 krizinin hemen ertesinde komünistlerin yaptığı bu değerlendirme güncelliğini hala koruyor. Aslında şu an yaşanan düzen krizini ve tartışmaları daha iyi anlamak için o dönem yapılan tartışmalara bakmakta yarar var. Zira iflas eden gerçekte Türkiye kapitalizmidir, ona dayanan burjuva sınıf egemenliği sistemidir. İflası bir kez daha belgelenen, son 60 yılın kısır döngüsüdür. Son otuz yıldır aralıksız uygulanan ve emekçiler için yaşamı çekilmez hale getiren tüm politikaların yeni bir düzeyde iflasıdır bugün yaşanan.

Krize karşı liberal sol reçeteler mi, devrimci sınıf çizgisi mi?

Kapitalizmin krizine ve çözüm önerilerinde en önemli farklılaşma, mücadelenin hedefleri ve yürüyeceği hat konusunda ortaya çıkmaktadır. Bu farklılaşma, krize karşı düzeni reforme etme ile düzeni tümünden yıkıp bir sosyalist işçi cumhuriyeti kurma arasında yaşanmaktadır. Reformizm mücadeleyi düzen içi kanallara akıtmayı hedeflerken, devrimci çizgi düzeni temellerinden yıkmak hedefiyle hareket etmektedir. Her şey bu kadar açık ve net; iki ayrı program, iki ayrı dünya görüşü.

Reformist cenah, hedefine AKP'yi koymaktadır. Genel olarak krizin kapitalizmin yapısal bir krizi olduğu düşüncesini ifade etseler de, politika ve mücadele alanında hedefi AKP ile sınırlamaktadırlar. Zamlar ve işten çıkarmalar vb. saldırıların sorumlusu olarak AKP'yi göstermekte, dolayısıyla krizin faturasına karşı mücadeleyi AKP'ye karşı mücadele olarak görmektedirler.

Hedefe AKP'nin konulması boşuna değildir, çünkü mücadelenin yolu da buna uygun olarak seçim sandığına, “çatı partisi”ne bağlanmaktadır. Reformizm bu amacını, çarpık olmayan, üretime dayanan, istihdam yaratan ve kalkınmayı hedefleyen bir milli sanayi

kapitalizmi, halkçı yönetim sosuna bulayarak yapmaktadır.

Bölgemizde yapılan bir panelden edindiğimiz izlenimleri aktararak bu konuyu biraz açalım.

Kendine “Kıraç-Esenyurt İşçi Komitesi” adını veren komite geçtiğimiz günlerde Kıraç'ta bir panel düzenledi. EMEP'li ve EMEP'e yakın kişilerden oluşan komitenin paneline İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi Öğretim Görevlisi Dr. Ertan Ersoy ve Haber-İş İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu konuşmacı olarak katılırken, paneli Gıda-İş Genel Sekreteri Seyit Aslan yönetti.

Panelistler, genel bir kapitalizm ve kriz tahlilinin ardından, krizin sorumlusu olarak ABD'yi, İMF'yi ve onun dayatmalarına kölece boyun eğdiği için de hükümeti suçladılar. Fakat nedense hiçbirinin aklına, yapısal sorunları ve bunun yansıması olan krizleriyle Türkiye kapitalizminin kendisi, buna dayanan sınıf, ordu ve bürokrasisiyle bu sınıfa hizmet eden devlet bir türlü gelmedi.

Krize karşı yürütülen mücadele ile asgari ücretin yükseltilmesine yönelik faaliyetlerin birleştirilmesi gerektiğini, yerelde kurulan platformların mücadelenin önemli ayakları olduğunu belirten Levent Dokuyucu, Kıraç-Esenyurt'ta kurulan komitenin, Topkapı'da ve Gebze'de kurulan platformlarla birleşmesinin zeminini yaratmak gerektiğine dikkat çekti.

Ayrıca yaklaşan yerel seçimleri de hatırlatan Dokuyucu, halkçı adayların desteklenmesi gerektiğini belirterek, üstü kapalı çatı partisini adres olarak gösterdi.

Cansız ve ruhsuz geçen panelde tek anlamlı olan şey, kendisini DTP seçim komisyonu üyesi olarak tanıtan bir dinleyicinin sorduğu soru oldu. Dinleyici, divanı samimiyetsiz bulduğunu, kendisini komünist, sosyalist olarak ifade eden bir yapı, platform ya da kişilerin hedefinin de komünizm ve sosyalizm olacağını, ancak divanın ve toplantının var olan sorunlara karşı muğlak ve belirsiz olduğunu söyledi.

Bu soruya ibretlik bir cevap veren Ertan Ersoy, yapılan suçlamanın yersiz olduğunu, kullanılan ifadelerin sosyal mesaj içerdiğini, konuyu bu boyutuyla düşünmediğini, ama ifade etmek gerekirse de çözümün sosyalizmde olduğunu söyledi. Kitle hareketinin şu an buna müsait olmadığını, ancak o düzeye geldiğinde bu ifadelerin kullanılabileceğini belirtti.

2001'den 2008'e düzenin krizi karşısında tutum

2001 krizinin hemen ardından yaşananlara dönüp baktığımızda, liberal reformizm ve sendikal bürokrasi Emek Programı'nı ortaya atmıştı. Bu süreçte Emek Platformu, kitle hareketini yorup oyalamaktan başka bir işlev görmedi. Tabanın basıncına dayanamadıkları için yapma kararı aldıkları 14 Nisan '01 eyleminin ardından verilen her söz defalarca boşa çıkarıldı. Bazı illerde kurulan yerel Emek Platformları boşa çıkarıldı. Bugün de liberal reformizm ve sendikal bürokrasinin çözüm olarak ileri sürdükleri reçeteler özünde çok farklı değildir.

Proletaryanın devrimci programı tek çıkış yoludur!

“İşçi sınıfının sorunu, kapitalist ekonomiye ve dolayısıyla burjuva sınıf düzeninin sorunlarına kendi içinde, yani kapitalist düzenin kendi tabanı üzerinde çözüm bulmak değildir, olamaz. Onun sorunu, devrimci sınıf mücadelesini geliştirerek, bu ekonomiyi karakterize eden üretim ilişkilerini, bu ilişkilere dayanan sınıf egemenliği sistemini aşmaktır. Dolayısıyla, devrimci sınıf mücadelesini geliştirmek ve devrimci sınıf mevzilerini çoğaltmak yoluyla, bunu başaracak koşullara zaman içerisinde ulaşmaktır.

İşçi sınıfı, düzenin krizleri ve dolayısıyla mevcut kriz karşısında, ileri süreceği temel ve taktik istemlere de bu bakış açısıyla yaklaşır. Özetle bu, devrime dayalı devrimci sınıf bakış açısı çizgisidir.” (TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Mart '01 tarihli 221. sayısının başyazısından...)

Kapitalizmi cepheden karşısına almayan hiçbir programın hiçbir gerçekliği ve geçerliliği olamaz. Dolayısıyla, sermaye programlarının tek alternatifi, işçi sınıfının devrimci programıdır. Çünkü işçi sınıfının devrimci programı, dünyanın ve ülkenin iktisadi, sosyal, siyasal gerçeklerinin somut tahlilinden hareketle ve bilimsel sosyalizmin yol göstericiliğinde hazırlanmıştır.

İşçi sınıfının devrimci programı, sınıfa asıl muhatabını göstermekte tereddüt etmez. Tersine, her türlü eşitsizlik, haksızlık, sömürü ve zulmün nereden kaynaklandığını tüm açıklığıyla sergileyerek, sınıfa doğrudan bu kaynağı kurutmaya çağırır.

Yaşanmış ve yaşanmakta olan krizlerin, sistemin yapısından kaynaklandığını, sermayenin soygun düzenini ortadan kaldırmadan krizlerden kurtulmanın mümkün olmadığını gösterir.

Emperyalist sömürü ve soygundan kurtulmak için, onun yerli bağlantılarını oluşturan sermaye sınıfını iktidardan indirmek zorunda olduğunu ve bunu sadece kendisinin, emperyalist sömürden hiçbir çıkarı bulunmayan devrimci proletaryanın yapabileceğini öğretir.

İşçi sınıfının devrimci programı, sınıfa iktidar perspektifini göstermekle de yetinmez. Kendi iktidarına doğru ilerlerken ve ilerleyebilmek için egemen sınıfla nasıl ve hangi yol ve araçlarla mücadele etmesi gerektiğini de gösterir. Acil demokratik ve sosyal istemlerini formüle eder; yığınları bu güncel temel üzerinde mücadeleye çekerek, onlara kendi güçlerini göstermeye ve kendi öz deneyimleri temelinde eğitmeye çalışır.

Kıraç'tan komünist bir metal işçisi

İÜ’de seçim protestoları...**“Söz, yetki, karar hakkı istiyoruz!”**

İstanbul Üniversitesi’ndeki rektör seçimi 17 Aralık günü gerçekleştirilen eylemlerle protesto edildi. Araştırma görevlilerinin açıklamasının ardından İstanbul Üniversitesi Öğrencileri eylem yaptı.

Eyleme anlamlı bir katılım sağlayan araştırma görevlileri, Merkez Kampüs’teki Atatürk Heykeli önünde bir araya geldiler. Araştırma görevlilerinin doktoradan sonra asistanlıklarına son verilmesini ve asistanların taleplerinin görmezden gelinmesini protesto ettiler.

“Doktoralı işsiz olmayacağız!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganlarıyla seçimlerin yapıldığı İÜ Fen Fakültesi’ne doğru yürüyüşe geçen araştırma görevlileri, “Asistan kıyımına son!” pankartı taşıdılar. Fen Fakültesi’ne geldiklerinde polis barikatı önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamada, 2547 sayılı kanunun “50/d” maddesince araştırma görevlilerinin burslu öğrenci statüsüne indirildiği, YÖK tarafından çıkarılan yönetmelikle araştırma görevliliğinin, kualsız istihdam haline getirildiği vurgulandı.

Saat 13.00’te Öğrenci Kültür Merkezi (ÖKM) önünde buluşan öğrenciler ise, Vezneciler yönüne giden Eğitim-Sen’li grubu selamladılar. “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganı hep birlikte atıldı. Daha sonra İletişim Fakültesi, İktisat Ek Bina-1, Merkez Kampüs çıkışı, Hayef ve Eczacılık Fakültesi sloganlarla dolaşarak Fen Fakültesi kapısı önüne gelindi. Burada öğrenciler yoğun polis ablukasıyla karşılaştı. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylemde “YÖK seçecek, Cumhurbaşkanı atayacak, öğrenciler susacak mı sandınız? Söz, yetki, karar hakkı istiyoruz! / İstanbul Üniversitesi Öğrencileri” pankartı açıldı.

Fen Fakültesi önünde okunan basın açıklamasında

şunlar söylendi:

“Bugün İstanbul Üniversitesi kapıları ardında bir rektörlük seçimi gerçekleştiriliyor. Rektör koltuğu için 13 aday birbiriyle yarışıyor. Bu yarış sürerken, üniversite adına kararlar verilirken, üniversitenin asli bileşenlerinden biri olan öğrencilerin, yani bizlerin ise bugün üniversiteye girmesi yasaklanıyor...”

Ayrıca ’80 darbesinin bir ürünü olan YÖK’ün üniversitelerdeki piyasacı politikalarına, bu sene seçilecek olan rektörün de Cumhurbaşkanı’nın kendi çizgisine yakın olacağına değinildi. Son dönemde yükseltilen şovenist dalgadan söz edilerek halkların kardeşliği vurgusu yapıldı. *“Bizler İÜ öğrencileri olarak göstermelik bir oyun olan rektörlük seçimlerini protesto ediyoruz. Öğrencisiyle akademisyeniyle üniversite çalışanıyla tüm asli bileşenlerin söz yetki ve karar süreçlerinde bulunmasını istiyoruz.”* denildi.

Basın metni Türkçe ve Kürtçe okundu. Açıklamanın ardından Atatürk Öğrenci Yurdu’nda 4 ülkücü-faşistin saldırısı, Yunanistan’daki polis terörü, sabah gerçekleştirilen basın açıklamasındaki polis müdahalesi ve rektör seçimlerine tepki olarak oturma eylemi yapıldı. Bu sırada hep bir ağızdan marşlar söylendi, güc bir şekilde sloganlar atıldı.

Coşkulu geçen eylemde “Fakülteler arası geçiş yasağı kaldırılmalı!”, “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim istiyoruz!”, “Üniversitede ÖGB ve polis terörüne son!”, “Rektörlük seçimlerinde etkisiz eleman olmayacağız!”, “Ciwan Hezen Parastina Zimane!”, “Yöke Rake Zaningeha Rizgarke!” dövizleri taşındı. “YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!”, “Sermaye defol, üniversiteler bizindir!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “Be ziwan jiyan nabe!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İTÜ Maçka’da çevik kuvvet saldırısı...**“Katil polis üniversiteden defol!”**

Geçtiğimiz günlerde Maçka Hazırlık binasına 13 faşist satır ve bıçaklarla girerek 3 arkadaşımızı yaralamıştı. Bu saldırı sonucu faşistlerden sadece biri göstermelik olarak tutuklandı, diğerleri ellerini kollarını sallayarak dolaşıyor. Saldırının bir gün sonrası okulda açılan masalarımız rektörlüğün emriyle kaldırılmıştı. Ancak masamızı açmaya, afişimizi asmaya devam ettik. Üniversite yönetimi 16 Aralık günü masaların kaldırılması yönünde sürekli baskı yaptı.

17 Aralık sabahı okula geldiğimizde kantin masalarının kaldırılmış olduğunu gördük. Saat 10.00 civarlarında okul idaresi ve güvenlik amirleri gelerek, masaları kaldırmamızı aksi durumda çevik kuvvet zoruyla kaldıracağını söylediler. Bizler de, bize ait olan masaların kaldırıldığını, kullandığımız masaların üniversitenin masaları olduğunu ve masa açmamızı engelleyemeyeceklerini söyledik. Ardından derslerden çıkan öğrencilere durumu anlatan konuşmalar yaptık. Bunun üzerine çevik kuvvet okulun içerisine girdi. Güvenlik amiri masaları kaldırmaya çalıştı. Üniversite işçilerine yardım etmelerini söyledi, üniversite işçileri yardım etmeyince çevik kuvvet masaların etrafında bulunan yaklaşık 20 öğrenciye saldırdı. Koridorun başından kantine doğru sürükledi. Öğrencilerin önüne barikat kuruldu. Güvenliklere ve tehdit edilen işçilere masalar ve afişler kaldırıldı.

Slogan seslerini duyan öğrenciler ve hocalar derslerden çıktılar. Öğrencilere yönelik bir konuşma yapıldı. Etraftaki öğrencileri polis gidene kadar alkışlarla protesto etmeye çağırdık. Sınıflardan çıkan ve katlarda bulunan öğrenciler alkış ve ıslıklarla eylemimize destek verdiler. *“Katil polis üniversiteden defol!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Üniversiteler bizindir bizimle özgürleşecek!”, “YÖK kalkacak, polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek!”, “Polis dışarı!”* sloganları atıldı.

Binanın önüne çıkılarak saldırı sloganlarla protesto edildi ve ajitasyon konuşmaları yapıldı. Ardından okul içine girilerek afişlerimizi asmaya ve faaliyetimizi örmeye devam ettik.

Aynı saatlerde Maslak Kampüsü’ndeki masalara da sivil polis ve ÖGB’ler saldırdı.

İTÜ Ekim Gençliği

İstanbul Üniversitesi faaliyetlerinden...

İstanbul Üniversitesi’nde dönem başından itibaren başlattığımız “Geçit yok!” kampanyasını üniversitenin yerel gündemleri ile birleştiren bir eksenle çalışmaya konu ediyoruz.

İki haftalık bir süre içinde öncelikli olarak “Geçit yok” kampanyamızın merkezi afişleri ve bildirileri Edebiyat Fakültesi’nde ve Merkez Kampüs’te kullanıldı. Yanısıra, *“Bu çürümüş düzenin tek alternatifi sosyalizmdir! Krizin faturasını kapitalistlere ödetelim!”* şiarlı afişlerimizle 29 Kasım’da Ankara’da gerçekleştirilen mitingin çağrısı yapıldı. Ayrıca, BDSP’nin Ekim Devrimi’nin 91., Yeni Ekimlerin Partisi’nin 10. Yılı vesilesiyle düzenlediği 30 Kasım 2008 tarihli panelin çağrısının olduğu BDSP imzalı afişlerden kullanarak Ekim Devrimi’nin ve sosyalizmin güncelliği vurgulandı.

İstanbul Üniversitesi’nde yapılan rektörlük seçimlerinin bir oyundan ibaret olduğunu bilen biz üniversite öğrencileri, bu oyunu bozmak için ve bir kez daha “Söz, yetki, karar” talebini Beyazıt Meydanı’nda haykırmak için bir çalışma yürüttük. Beyazıt Kampüsü’nde bulunan siyasi yapılara ve öğrenci kulüplerine çağrı yaparak, ortak bir faaliyet yürütme kararı aldık. Her gün düzenli olarak “Sermaye İÜ’de kuklasını seçiyor, söz, yetki, karar hakkı istiyoruz!” , “Toplamada ‘0’, çarpmada ‘1’ değiliz!” yazılı ve taleplerimizin yazılı olduğu yaklaşık 250 adet afiş fakültelerimizde kullandık. Ayrıca seçim oyununu ve adayların sahte vaatlerini teşhir eden bildirilerden 2 bin adet kullandık.

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

İTÜ’de kriz protestosu

İstanbul Teknik Üniversitesi öğrencileri, 4 Aralık günü yapılan açıklama ile ekonomik krizin faturasını ödemeyeceklerini haykırdılar.

İTÜ’nün Gümüşsuyu’ndaki Makina Mühendisliği Fakültesi önünde toplanan İTÜ öğrencileri, “Krizin faturasını ödemeyeceğiz!” pankartını açarak basın açıklaması gerçekleştirdiler.

“AKP’den hesabı emekçiler soracak!”, “AKP’nin zamları geri çekilsin!” sloganlarının atıldığı açıklamada şunlar söylendi: *“Bunların arasında doğalgaz ve elektrik zammı başı çekmektedir. AKP hükümetinin krizi bir fırsat olarak değerlendirmesinden de anlayacağımız gibi biz sözümüzü söylemezsek geleceğimiz tehlike altındadır. İTÜ’lü öğrenciler olarak doğalgaz ve elektrik zamlarının geri çekilmesini istiyoruz.”*

Kızıl Bayrak / İstanbul

Küçükçekmece’de sınıf çalışmalarından...

Kriz bildiri çalışmaları...

Kapitalist sömürü düzeni yolaçtığı krizden dolayı binlerce işçinin yaşamını çekilmez hale getirdi. İşten çıkarmalar, ücretsiz izinler ve ikramiye gibi sosyal haklar bir bir tırpanlanıyor. Binlerce işçi işten atılmış ve ücretsiz izne çıkarılmış durumda.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak “Krizin faturasını ödememek için mücadele barikatlarını kuralım, genel direnişi yükseltelim!” başlıklı binlerce bildiriye İnönü Mahallesi, Şahintepe, Söğütlüçeşme bölgelerine dağıttık. İşçilerin yoğun olarak geçtiği güzergahlarda “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “Yaşasın işçi-emekçi iktidarı!” şiarlarının yazılı olduğu önlüklerimizi giyerek Sefaköy Merkez, Merter girişi, İkitelli Organize Sanayi’nde ajitasyon konuşmaları eşliğinde bildiri dağıtımını yaptık.

Önümüzdeki haftalarda da kriz gündemi ve bunun yansımalarının yaşandığı metal ve tekstil fabrikalarına yönelik özgün bildiriler kullanacağız.

İş hukuku çalışması....

Bugün tüm fabrikalarda yoğun hak gaspları yaşanıyor. Geçen ay yaptığımız işçi toplantısının ardından “yasal haklarımızı ne kadar biliyoruz” tartışması yaptık. İşçi arkadaşlarımızın önerisi üzerine iş hukuk semineri yapılması kararlaştırıldı. Küçükçekmece İşçi Platformu olarak, bu konuda bir broşür hazırladık. Broşürde “Kıdem tazminatı hangi hallerde alınır, haftalık ve günlük çalışma süresi ne kadardır” konularını işledik ve 21 Aralık günü seminere çağrı niteliği taşıyan bu broşürü dağıttık. Broşürün dağıtımını özellikle hak gasplarının yoğun yaşandığı orta ve büyük ölçekli olan tekstil ve metal fabrikalarında gerçekleştirdik.

Yerel ortak çalışmalar...

Sefaköy Desa Direnişiyle Dayanışma Platformu bileşeni olarak kriz ve zamlarla ilgili Küçükçekmece yerelinde 17 Aralık günü Birleşik Metal-İş Sendikası’nda bir toplantı gerçekleştirildi. Bu toplantı ile sermayenin saldırısına karşı birleşik, kitlesel bir mücadele hattının örülebilmesi hedefleniyordu. Toplantıya Sefaköy Desa Direnişiyle Dayanışma Platformu, TÖP, ESP ve BİS katıldı. Kriz gündemli bir panel yapılması kararlaştırıldı.

Desa direnişi sürüyor...

Desa direnişi 200. gününe ulaştı. Desa patronu uluslararası firmaların iş vermemesinden dolayı zarara uğramış durumda. Kimi zaman devletin kolluk güçlerini devreye sokarak kimi zaman ise para teklif ederek direnişi bitirmek istiyordu. Bu yöntemlerin sonuç vermemesi üzerine DESA direnişçisi Emine Arslan ile 20 Aralık’ta bir görüşme yapmak için girişimde bulunmak zorunda kaldı. Bu görüşmeye Emine Arslan’ın yanısıra sendika da katılacak. 24 Aralık günü ise Bakırköy Adliyesi’nde mahkeme görülecek.

Küçükçekmece BDSF

Küçükçekmece’de tekstil çalışması ve görevlerimiz

Yıllardır Türkiye’den yapılan ihracatla elde edilen döviz girdisiyle ekonominin en önemli sektörlerinden biri haline gelen tekstil sektörü, sermaye düzeninin yaşadığı krizden en çok etkilenenlerin başında geliyor. Tabii ki etkilenen patronlar değil işçi sınıfıdır.

Her türlü esnek çalışma dayatmasının ve kurlsız çalışmanın uygulandığı tekstil sektöründe özellikle son iki yıldır ücret sorunu öne çıkmaktadır. Ücretler genelde geç ve parçalı ödenmektedir. Bu durum işçiler tarafından bir tepkiye ve bir mücadeleye konu olmadığı ölçüde de gitgide normal bir uygulama halini almıştır. Bugünlerde kriz vesilesiyle tekstil patronları bir fırsatı daha yakalamış durumdalar. Kriz fırsatçılığı! Tekstil patronları işsizlik sopasını kullanıp, “bir an önce üzerimizdeki yükü alın, yoksa gerisini siz düşünün” diyerek hükümeti tehdit etmiş, bazı vergi indirimleri ve kaynak imkanına kavuşmuşlardır. Ancak ortaya çıkan krizi, kimi patronların açıklamalarından anlaşılacağı üzere, kendileri için bir “sınama ve güçlenme” dönemi olarak değerlendirmek istedikleri görülmektedir. Önümüzdeki süreçte tekstil patronları arasında kıyasıya bir rekabeti yaşanacaktır.

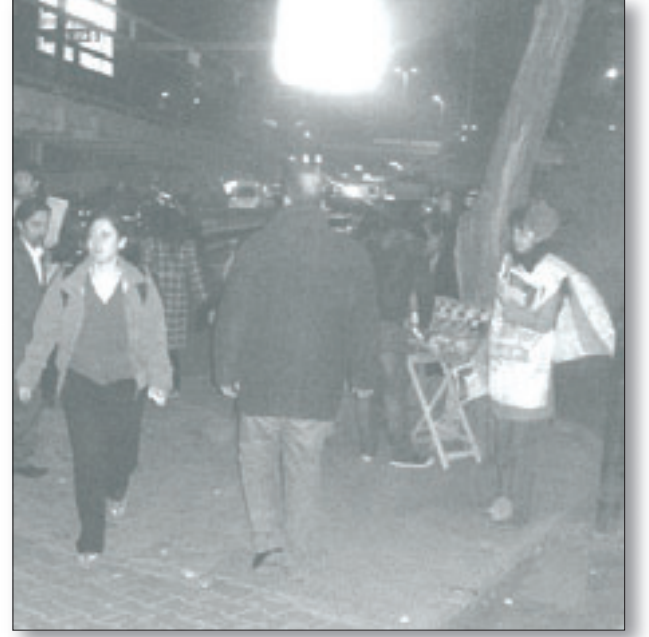
Bölgemizde ezici çoğunluğu tekstil fabrikaları olan işyerleri bulunmaktadır. Küçük çaplı eylemleri ve en son Desa direnişini saymazsak, bu yıl esasa ilişkin bir hareketlilik yaşanmadı. Geçtiğimiz yıl uzun zaman ücretlere zam yapılmadığı için biriken tepkinin patlak vermesi sonucu Merter’deki Texim fabrikasında bir direniş yaşanmış, direniş belli bir kamuoyu yaratmıştı. Ancak kendiliğinden gelişen ve az-çok bir örgütlülüğe kavuşamayan direniş işten atma saldırılarıyla kısa sürede son buldu. Bu direnişin en önemli zaafiyetlerinden biri de tekstil işçilerinin öncüsünü bulup çıkarmada yaşadığı zorlanmaydı.

Bir başka direniş ise, Emine Arslan tarafından sürdürülmekte olan Desa direnişidir. 5 ayı aşkın süredir devam eden ve kamuoyuna malolan direnişin kazanımla sonuçlanana kadar sürdürülmesi konusunda bir kararlılık var. Yarattığı etki bakımından kendini aşan bir direniş oldu. *Zaman* gibi gerici-dinci bir gazete bile direnişe yer verdi, kimi televizyon kanalları direnişiyle söyleşi yaptı. Avrupa’nın bazı kentlerinde oluşturulan platformlar tarafından da konuşmacı olarak çağırılmış bulunuyor. Küçükçekmece’den sınıf devrimcileri olarak, gerek yerel platformun oluşumu gerekse de pratik işlerin hayata geçirilmesi konusunda yaptığımız müdahaleler ve ortaya koyduğumuz çabayla direnişin bugünlere gelmesinde önemli bir rolümüz olduğunu söyleyebiliriz.

Yine geçtiğimiz aylarda büyük bir fabrika olan Sabri Özel’de ücretlerin gecikmesi ve vergi iadesinin yerini alan asgari geçim indirimi olan paranın verilmemesi kısa bir süreli iş durdurma eylemine yolaçtı. Patron paraları ödemek zorunda kaldı.

60 kişilik bir yer olan Premier’de ise kısa süre önce işçiler fazla mesailere ve mesai paralarının ödenmemesine karşı bir eylem yaptılar. Sonuçta bir grup işçi ortak tutum olarak işten ayrılma yolunu tercih etti.

Son olarak Key Tekstil’de, hangi amaca hizmet ettiği tam olarak belli olmayan BATİS’in (Bağımsız Tekstil İşçileri Sendikası) işçileri karşı karşıya bıraktığı durumdur. Bu sendika ve avukatları polisle sorun yaşamamak için, işyerini terketmek anlamına gelen bir belgeye imza attılar. Devamında ise hiçbir şey olmamış gibi dava yoluyla işçileri bağlamaya çalıştılar.

Tekstilde kriz bahanesiyle bazı fabrikalarda işten atmalar başladı. Sabri Özel, Hey Tekstil, Handeks işçi çıkartan bazı fabrikalar. Star Printeks’te 15 günlük dönüşümlü izinlerin ardından 2 aylık sigorta primlerinin ödenmeyeceği yönünde tüm işçilere belge imzalatıldı. Hemen eklememiz gereken nokta ise, “kriz var” söylemine karşı fabrikalarda fazla mesailerin yoğun bir şekilde devam etmesidir.

Tekstil işçilerinin çalışma ve yaşam koşulları her geçen gün önceki dönemi aratır hale gelmektedir. Bir avuç fabrikayı dışta tutarsak ezici çoğunluğu örgütsüzdür. Sendikalı olanlar ise işbirlikçi sendika yönetimleri tarafından denetim altında tutulmakta, esnek üretim uygulamaları patronlarla kolkola hayata geçirilmektedir. Geriye dağınık ve çok parçalı olarak örgütsüz bir işçi kitlesi kalmaktadır.

Tekstil işçilerinin yaşadığı sorunlar içerisinde öne çıkanlar ve buna karşı mücadelede öne çıkarılması gereken talepler şunlardır:

- * Ücretlerin keyfi biçimde gecikmesine son verilmesi, sigorta primlerinin alınan ücret üzerinden ve düzenli olarak ödenmesi, yıllık izinlerin gasp edilmesine karşı mücadele.

- * 8 saatlik işgünü (sınırlı sayıda fabrika dışında hiç uygulanmıyor) için bile ciddi bir mücadele vermelidir.

- * Her türlü fazla mesaiye ve esnek üretim dayatmalarına karşı mücadele yükseltmelidir. Bunlar tekstil işçilerinin uğrunda acil olarak mücadele etmesi gereken talepleridir. Tekstil işçileri iş değiştirme yolunu kesin bir şekilde terketmeli ve mücadele yolunu tutmalıdır.

Kriz vesilesiyle önümüzdeki dönem yaşanabilecek olası hareketliliğe etkin bir şekilde müdahale etmek için hazırlıklarımızı sürdürüyoruz. Belli başlı fabrikalara bildirilerle seslenmeye devam ediyoruz. Faaliyetimizi başka bazı araçlarla da güçlendirerek müdahalemizi etkin hale getirmeyi çalışıyoruz. 21 Aralık günü tekstil işçilerini bilgilendirmek amacıyla hukuksal içerikli bir seminer düzenleyeceğiz. Bu konuda hazırlanan broşürler ile çağrı bildirilerimizi hedef fabrikalara dağıtacağız.

Değişik araçlar ve yöntemleri ihtiyaca göre çalışmamızda kullanacağız. Uzun vadede ise örgütlenme yetenek ve kapasitemizi geliştirme, önderlik niteliğimizi geliştirme çabasını öne çıkaracağız.

Küçükçekmece İşçi Platformu’ndan tekstil işçileri

Güvencesiz çalışmaya, gelecek yaşamaya hayır!

İşçi katliamlarına karşı örgütlü mücadeleyi yükseltelim!

Esenyurt'tan tekstil işçileri olarak hem kendi fabrikalarımızda taban örgütlenmeleriyle yaşadığımız sorunlara yanıt aramak, hem de bölgedeki tekstil işçileriyle ortak mücadele için Esenyurt İşçi Platformu Girişimi çatısı altında başlattığımız çalışmalarımız sürüyor.

Oluşturduğumuz komisyon ile “Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya ‘artık yeter!’” diyerek, önümüze çeşitli hedefler koymuş, bir çalışma takvimi oluşturmuştuk. Kriz gündemli ilk etkinliğimizi gerçekleştirdik. Bu gündemli süreçte yayılmış çalışmalarımız devam edecek. Önümüze koyduğumuz hedeflerden bir diğeri ise, işçi sağlığı ve güvenliği kapsamında, özelde bölgedeki kot taşlama ve yıkama işçilerinin yaşamsal önemdeki çalışma koşullarına karşı mücadeledir.

“Daha fazla kâr” güdüsüyle hareket edilen kapitalist sistem koşullarında işçiler iliklerine kadar sömürülmekte, yanısıra sağlık açısından da ciddi tehditler altında kalmaktadır. “İş kazaları” adı altında işlenen cinayetler ve meslek hastalıkları oldukça yaygındır. Birçok sektörde en basit işçi sağlığı ve güvenlik önlemleri alınmayarak iş kazalarına, iş cinayetlerine ve geri dönüşü olmayan meslek hastalıklarına yol açan kapitalistler, işçi kanıyla kârlarına kâr katarken, işçilerin ömürleri ise tükenmektedir. Buna son örnek geçtiğimiz günlerde peşpeşe yaşanan işçi cinayetleri olmuştur. Tersane işçisi Vedat İnceyol ile kot taşlama işçisi Adem İncili kardeşlerimiz vahşi kapitalizmin kurbanı olmuşlardır.

Teknik ve bilimsel gelişmeler kapitalistlerce daha fazla kâr amaçlı kullanıldığı için iş kazalarını ve meslek hastalıklarını önleyici tedbirler uygulanmamaktadır. Mevcut yasaların bu konuda hiçbir yaptırımı olmadığı gibi var olanlar bile, kapitalistleri rahatlatarak şekilde değiştirilmektedir. İş kazalarının ve meslek hastalıklarının önlenmesi noktasında mevcut koşullarda zaten yetersiz olan yasalar, sermayenin çıkarına dönük yenilenmektedir. Hatırlanacağı üzere “İstihdam Paketi”yle işçi sağlığı ve güvenliği ile ilgili bütün düzenlemeler yönetmeliklere bırakılarak, bu alanda büyük bir boşluğa neden olunmuş, bu alan taşeronlara bırakılmıştır.

Geçtiğimiz günlerde hazırlanan İş Sağlığı ve İş Güvenliği Yasa Taslağı ise, kapitalist devletin zihniyetini özetleyen son örnektir. Sermaye sınıfı iş kazalarıyla yaşanacak ölümleri önleme gibi bir niyeti olmadığını bu yasa taslağıyla bir kez daha göstermiştir. Gerek fabrikalarda işçi sağlığı tedbirlerinin alınması için, gerekse işçi sağlığını hiçe sayan yasaların ve yönetmeliklerin değiştirilmesi için yürütülecek dışı mücadelelerin önemi ortadadır.

İşçi sağlığı sorunu farklı sektörlerde farklı biçimlerde karşımıza çıksa da ortak bir sorundur. Bu anlamda işçi sağlığına ilişkin taleplerin ortaklaştırılması, birleşik mücadelenin zemininin yaratılması açısından anlamlıdır. Esenyurt İşçi Platformu Tekstil İşçileri Komisyonu olarak bu bilinçle, bölgemizde işçi sağlığı ve güvenliği için belirlenmiş mücadele taleplerimiz etrafında sistemli bir çalışma yürütme kararlılığındayız.

Bölgemizde tekstil, metal, plastik vb. sektörlerde işçi sağlığına dair sorunlar yaşanmakla beraber, özelde kot taşlama ve yıkama işçilerinin karşı karşıya

kaldıkları sorunlar oldukça ciddi boyutlardadır. Kot taşlama ve yıkama işçileri riskli hastalık tehditleriyle karşı karşıyadır. Sosyal güvencesi olmadan sağlıksız koşullarda çalıştırılarak açıkça ölüme terk edilmektedir.

Komisyonumuz iş kazalarına ve meslek hastalıklarına karşı genel mücadele taleplerimizle ilgili çeşitli çalışmalar yapmayı önüne hedef olarak koymakla birlikte, bölgemizde bulunan kot işçilerine yönelik bilgilendirme ve örgütlenme çalışmalarına ağırlık verecektir. Bu amaçla başta *Esenyurt İşçi Bülteni* olmak üzere, bildiri, broşür, anket, panel gibi araçları çalışma yürütümüz alanlarda etkin bir şekilde kullanacağız.

Yürüteceğimiz çalışmada işçi sağlığı taleplerinin özellikle işletme temelindeki örgütlenme çalışmasıyla birleştirilmesi amaçlanmaktadır. Çalışmamızda belirleyici olan, böylesi örgütlenmeler ile fabrikalarda, işletmelerde sorunlara karşı dışı dışı sürdürülen mücadele olacaktır. İşyeri örgütlülüğünün önemi ve sorunun çözümü noktasındaki belirleyici yanı dışında, çalışmalarımız işçi sağlığı düşmanı yasa ve yönetmelikleri de hedef alacaktır.

İşçi düşmanı yasaların iptali, işyerlerinde iş kazalarına ve meslek hastalıklarına karşı koruyucu önlemler alınması, işçi sağlığı önlemi almayan

atölyelerin bir an önce tespit edilip kapatılması, mağdur olan tüm işçilerin ayrıntılı sağlık taramasından geçirilmesi, gerekli tedavilerinin yapılması, tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, emeklilik, yaşlılık) yapılması, sigortasız çalışanların hizmet tespitinin yapılarak tüm sosyal güvenlik haklarının verilmesi, iş göremezlik raporu verilerek maluliyet sigortasından yararlandırılması gibi somut taleplerle çalışmalarımızı sürdüreceğiz.

Tekstil İşçileri Komisyonu olarak işçi sağlığına ilişkin bu somut talepleri emeğin korunmasına yönelik diğer taleplerimizle birleştirerek ortak bir mücadele programı etrafında önümüzdeki döneme yükleneceğiz. Çalışmalarımıza bu talepleri geniş kesimlere yayarak ortaklaştırma bilinç ve sorumluluğu yön verecektir. İşçi sağlığı ile ilgili çalışmalarımıza yüklenirken bir yandan da kriz bahanesiyle sermayenin artan saldırılarına karşı başlattığımız çalışmalarımız devam edecektir.

Krizin faturasını ödemeye, patronların kâr hırsı uğruna yaşamlarımızın tüketmesine, güvencesiz ve geleceksiz bir yaşama hayır!

Örgütlü gücümüze güvenelim, kapitalistlerden hesap soralım!

***Esenyurt İşçi Platformu Girişimi
Tekstil İşçileri Komisyonu***

Ümraniye’de kriz gündemli faaliyet...

Dünyanın her yerinde varlığını hissettiren kriz işçiler ve emekçileri yine açlığa, sefaletle sürüklemektedir. Krizin faturasını daima işçi ve emekçilere ödeten kapitalistlere ‘artık yeter’ demenin zamanı geldiğini anlatmanın vaktidir. Bu vesileyle Ümraniye Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) 11 Aralık günü Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi’ndeki işçi ve emekçileri krizin faturasını kapitalistlere ödetmeye çağırdı. Toplu olarak gerçekleştirilen bildiri dağıtımını “Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!” BDSP imzalı önlüklerle gerçekleştiren BDSP’liler, önce 301 Caddesi ve pazarda dağıtım yaptılar. Sonrasında mahallenin ara sokaklarında bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. Dağıtım işçi ve emekçilerin yoğun ilgisiyle karşılandı. Ayrıca İMES ve Organize Sanayi Bölgesi’ne “*Kapitalizm açlık, kriz sefalet demektir! Düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!*” BDSP imzalı ozalitler yapıldı.

Ümraniye BDSP çalışmalarını önümüzdeki günlerde de sürdürecektir.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Türkiye Gazeteciler Sendikası İstanbul Şube Başkanı Rüya Özkalkan ile basın işkolundaki TİS süreci ve birleşik mücadele üzerine konuştuk...

“Grev kararı büyük bir coşku ve heyecan yarattı!”

- ABD’den başlayarak tüm dünyaya dalga dalga yayılan kapitalist kriz etkisini Türkiye’de de göstermiş bulunuyor. Son dönemde medyada işçi kıymına tanık oluyoruz. Öncelikle bu süreci nasıl değerlendiriyorsunuz? Krizle birlikte nasıl tablo var karşımızda?

Rüya Özkalkan: Basında sendikal örgütlenmenin yaşadığı sorunlar bu krizin epey bir öncesinde başlamıştı. Ama kriz dönemlerinde her zaman ilk faturayı medya çalışanları ödemiştir. Bu sefer de öyle oldu. Kriz bahane edilerek çok sayıda çalışan işten çıkartıldı. Bunun süreceğinin belirtileri ve duyumları fazlasıyla var. Tabii ki medya patronlarının fırsatçılığı ve kârdan zarar etmeme hırsı bunun en belirleyici etmeni. Bu süreçte daha çok, sendika üyesi basın çalışanları tasfiye edilmeye çalışılıyor. Sendika üyesi olmayan çalışanlar da işten çıkartıldı ama sendika üyeleri üzerinde daha büyük bir baskı olduğu çok açık. Bir yandan yeni çalışma yasaları çıkıyor. 26 yaşından küçük olan ve ilk kez sigortalı olanların sigorta primlerinin belli süreyle devlet tarafından ödenmesini sağlanması gibi kolaylıklar sunuluyor patronlara. Siyaset-medya ilişkisi, kriz döneminde daha belirgin biçimde çıkıyor ortaya. Siyasal iktidar basın üzerinden, basını kullanarak kontrolü sağlamaya çalışıyor. Kriz dönemlerinde de siyasal iktidarla medya patronlarının çıkarları örtüşüyor aslında.

2001 krizinde de benzer bir durum yaşadık, 5 bine yakın basın çalışanı işten çıkarılmıştı. İlginç olan ise arkasından seçimin gelmesiydi. Şimdi de benzer bir tablo var...

Kriz var, medyada insanlar işten çıkarılıyor ve çok kısa bir süre sonra seçim var. Aslında hem kriz hem de seçim nedeniyle halkın en çok bilgi alması gereken bir dönemde kriz bahanesiyle medya çalışanları kapının önüne konuluyor. Halkın haber alma ve doğru bilgileneceği en çok gereksinmesi olduğu bir dönemde gazetecilerin kıyımına uğraması üzerinde düşünülmesi gereken bir durum. Çünkü gazetecilerin işten atılma, işsiz kalma tehdidi altındayken editöryal bağımsızlıklarını ve gazetecilik etiğini koruma zaafiyeti yaşayacakları çok açık değil mi?

Sendikalı çalışanların işten çıkarılması da arada kaynıyor. Basın çalışanı, bir yandan medya patronunun kârdan zarar etmemek için krizi bahane göstererek işten çıkarması bir yandan da sendikal haklarına dönük saldırılarından dolayı fena halde darbe yiyor. Bir yıl önce de gazetecilerin yıpranma hakkı ellerinden alınmıştı.

- Yakın dönemde yaşanan çeşitli saldırılar üzerinden örneklemek gerekirse...

- Yaklaşık bir yıl önce *Radikal* gazetesinden 40 kişi çıkartıldı. Gerekçe, *Radikal* gazetesinin zarar ettiği idi. Ancak mahkeme kararları gösterdi ki; *Radikal* gazetesinin zarar etmesi gibi bir şey söz konusu değil. Doğan Grubu çok büyük bir grup. Onlarca dergi ve gazete söz konusu ve bu sene sermayesini arttırdı. Açılan işe iade davaları sonunda mahkeme dava açan arkadaşların işe iadeleri yönünde karar verdi. Ne yazık ki o zaman işten atılan arkadaşlardan büyük bir çoğunluğu dava açmayı göze alamadılar. Korkuları, “bu davayı açarsak başka hiçbir yayın kuruluşunda iş bulamayız”dı. Sadece 8 arkadaş bu davayı açtı ve 8’i de kazandı. Benzer bir şey bu sene *Akşam* gazetesinde yaşandı. 300’e yakın kişi işten çıkarıldı. Ancak yine yapılan araştırmalarda 300 insanın maliyeti *Akşam* gazetesinin 3 günlük kârına denk geliyordu.

Dolayısıyla *Akşam* gazetesinin 300 basın çalışanını işten çıkarması krize bağlanacak bir şey değil.

Sendikal örgütlenmenin tamamlandığı yerlerde başka tip baskılarla karşılaştık. Toplu görüşme süreci devam ederken işveren temsilcileri sendika üyelerini tehdit ederek sendikadan istifa etmeye zorladılar. Burada çok can alıcı bir nokta vardı. Sabah-ATV işvereni (Turkuvaz) temsilcileri işyeri temsilcisi arkadaşımızı; *sendikadan ayrılmayan insanlardan oluşan bir kara liste hazırlayıp bu kara listeyi tüm medya patronlarına dağıtacağını, medya patronlarının kendi aralarında anlaştığını ve sendikadan istifa etmeyenlerin bundan sonra medyada hiçbir şekilde iş bulmasının mümkün olmayacağını* söyleyerek tehdit etti. Bu tehdit karşısında birçok insan sendikadan istifa etti. İnsanlarda “sendikal nedenle işten atılırsam basında bir daha iş bulamam korkusu” var. Sendikal baskıyı yalnızca tehdit olarak yaşamadık. Çalık Grubu’nun insan kaynakları yetkilileri, sendika üyesi arkadaşlarımıza, sendikadan ayrılırlarsa onları 212 sayılı yasa kapsamına alacaklarını söylediler. Düşünebiliyor musunuz, zaten iş tanımlaması gereği, Basın İş Yasası’na göre eski 212 sayılı yasa kapsamında çalıştırılması gereken insanlar, yasalar karşısında suç işlenerek bu yasa kapsamı dışında çalıştırılıyor. Zaten hakları olan bu uygulama sendikadan ayrılmalari için şantaj konusu yapılıyor. Ve bazı arkadaşlar sendikadan istifa mektubu götürme karşılığında 212 sayılı yasa kapsamına alındı. İşin trajikomik yanı, bazı arkadaşlar da sendika üyesi olmadıkları halde noterden aldıkları sendikadan istifa belgeleriyle 212’li yapıldı.

Daha önce ATV’de işten çıkarılan 3 işyeri temsilcimiz vardı. Onlar da işe iade davası açtılar ve kazandılar.

Davayı açarsam bir daha basında iş bulamam korkusu da çok gerçekçi değil aslında. Örneklerini yaşadık, yaşıyoruz. Dava açıp kazanan arkadaşlarımızın büyük çoğunluğu yine basında çalışıyorlar.

Basında sendikal baskılar sadece gazetecinin iş güvencesi anlamında önemli değil. Bir başka yönden halkı da çok ilgilendiriyor. Bir gazetecinin işten çıkarılması herhangi bir işçinin fabrikadan çıkarılması gibi algılanmamalı. Kuşkusuz her işten çıkarılma, her alanda insanların işsiz kalması çok üzücü ama gazetecinin işten çıkarılması demek o gazetecinin yapacağı haberlerin halka aktarılmaması demek. Yani halkın bilgi alma ve doğru bilgilene hakkına saldırı niteliği taşıyor. O yüzden biz son eylemimizde halkın, gazetecisine sahip çıkmasını istedik.

- TGS, ATV ve Sabah’ta grev kararları asmış bulunuyor. Buradaki örgütlenme sürecini özetleyerek TİS’teki tıkanmanın perde arkasını anlatır mısınız?

- Aslında bu hareketlenme ATV’nin TMSF’ye geçmesiyle birlikte başladı. Patron baskısı altında sendikal örgütlenmeye gitmek basın çalışanlarını ürküten bir şey ama, TMSF süreci bu anlamda bir fırsat olarak değerlendirildi ve ATV çalışanları çok kısa bir süre içerisinde sendikal örgütlenmelerini gerçekleştirdiler. Burada çoğunluk tespiti sağlanarak toplu görüşme süreci başladı. Aynı şekilde, 2008 yılının Haziran ayında *Sabah* gazetesinde örgütlenme çalışmaları başladı. Örgütlenme süreci tamamlandı. ATV ve *Sabah*’ın Çalık Grubu’na geçerek Turkuvaz Medya Grubu’nda birleşmesiyle yetki tek yerde toplandı. Bundan sonrası eşgüdümlü bir şekilde

yürümeye başladı. Ancak bu süreç hiç de kolay olmadı, her aşamada engellerle karşılaştık. Hiç olmayacak bir şey oldu. *Sabah* gazetesinde çoğunluk için Çalışma Bakanlığı’na başvurduğumuzda, Bakanlık “çoğunluğunuz yok” diyerek başvurumuzu geri çevirdi. Biz de Çalışma Bakanlığı’nı dava ettik, davayı kazandık ve çoğunluğu aldık. Bu sefer de işveren itiraz etti. Bu aşama da geçildi ve nihayetinde toplu sözleşme aşamasına geldik.

İşveren temsilcileri toplu görüşme sürecinde masaya oturdular. TGS temsilcileri ile Turkuvaz işyeri temsilcileri arasında birçok kez görüşme yapıldı. Yapılan görüşmeler oldukça yumuşak, uygar bir hava içinde geçti. Sosyal haklar konusunda ufak tefek şeyler dışında “anlaşamama” diye bir şey söz konusu olmadı. Her toplantı sonrasında kimi zaman 3-4, kimi zaman 5-6 madde üzerinde anlaşmaya varılarak tutanaklar imzalandı. Tabii ki bu süreçte sendikanın amacı grev değildi. Biz bu süreci sekteye uğratmamak için elimizden gelen çabayı gösterdik. Toplu sözleşme görüşmeleri sürerken, ATV işyerinde işveren temsilcilerinin üyelerimiz üzerinde sendikal baskı ve tehditleri başladı. Üyelerimiz servis şefleri aracılığıyla “Patron sendikaya kesinlikle izin vermiyor. Mutlaka sendikadan istifa etmeniz gerekiyor. Aksi halde işten atılacaksınız” diye tehdit edildi. Bu sorunlar nedeniyle işveren temsilcileriyle görüşmeler yaptık. Bize, “Biz bulunduğumuz yerin gereğini yapıyoruz” dediler. Bunun etik olmadığını, suç işlediklerini anlatarak tehditlerden vazgeçip sorunları masada çözmeye davet ettik. Yine masaya oturdular. Yine bir-iki madde üzerinde anlaşıp tutanaklar imzaladık. İş akçeli (ücret maddeleri) konulara geldiğinde, baskı daha da yoğunlaştı. İşveren, sendika üyesi işyeri temsilcilerini çağırıp yüzyüze görüşerek, ciddi tehditlerle sendikadan istifa etmesi için baskı uyguladı.

Bir yandan tehdit ederken, bir yandan da “sendikadan istifa mektuplarınızı getirin. 212’li olun. Size bir maaş ikramiye veriyoruz. Sendika ne talep ediyorsa biz onu zaten veriyoruz ama yeter ki sendikadan ayrılın” dediler. İşin ilginç “rüşvet” olarak öne sürdükleri şey zaten yapmaları gereken bir şeydi. Basın İş Yasası’na göre gazetecilik yapan birinin zaten “212”li olarak çalışması gerekiyor. Bunu zaten yapmıyorsun, yasal bir suç işliyorsun ve “sendikadan istifa et!” diyerek ikinci bir suç işliyorsun. Biliyorsunuz sendikadan istifa ettirmek yasal bir suç. Ve biz bunları sordüğümüzda işveren tarafı

“yapmıyoruz” demiyordu. Sonunda işyeri temsilcimiz, sendikadan ayrıl baskısı yapılan bir görüşmede tehditler karşısında tansiyon yükselmesi nedeniyle hastanelik oldu. Bu arada istifalar oldu tabii. Ama kalan arkadaşlarımızın direnci çok iyi gerçekten. İstifalar oldu ancak Turkuvaz işyerindeki örgütlenmemiz hala güçlü. Direnişimiz ve arkadaşlarımızın içeriden desteği sürüyor. Biz de zaten onlara güvenerek yol alıyoruz. İşveren temsilcisi tarafından bize son olarak söylenen şey şu: “*Masaya gelmiyoruz. Toplusözleşme falan imzalamıyoruz. Ne olacaksa olsun.*” Sonra uzlaşmazlığa gidilince yasal prosedür gereği arabulucu atandı. Arabulucuyla yapılan toplantıda işveren tarafı hiçbir şekilde uzlaşmayacağını söyleyince, arabulucu raporunun ardından biz de grev kararını astık. Yani bu sonuç tümüyle işverenin seçimi.

Bu arada Turkuvaz’da dergiler grubunda bir üyemiz Ender Ergun, işveren temsilcisi Levent Tayla hakkında, baskı uyguladığı ve sendikadan istifaya zorladığı için suç duyurusunda bulundu. Bu başvuru haklı bulunarak Levent Tayla hakkında dava açılması kararı çıktı. Bu dava, basın tarihimize benim bildiğim bu konudaki ilk dava olacak. Bu çok önemli bir kazanım basında sendikal hareket açısından.

Anlaşılan Turkuvaz işvereni TGS’yi pek önemsemedi, ama yanıldıklarını görecekler. Basında şu anda sendikaya müthiş bir yöneliş var. Basın çalışanlarının günlük yaşamda karşılaştıkları sorunlar (çalışma şartları, iş güvencesi vs.) medya patronlarının örgütlülüğüne karşı onları da örgütlenme arayışına itiyor. Bu yüzden sendikal açıdan bizim içimizi ısıtan bir kıpırdanma var. Turkuvaz’daki grev süreciyle de sanırım bunu göreceğiz.

Bu grev kararıyla bizim bile bu kadarını beklemediğimiz bir destek gördük basın çalışanlarından. Umulmadık bir heyecan ve coşku, hatta bir heves yarattı bu sonuç. Kim bilir, Turkuvaz işvereni makul bir anlaşmayı kabul etmeyerek basında yeniden güçlü bir sendikal hareketin başlamasının ilk kıvılcımını da çakmış olabilir. Bu sürecin Turkuvaz işvereni açısından zorlu geçeceğini söyleyebilirim.

- *Bağlı bulunduğunuz konfederasyonunuz Türk-İş bu süreçte yanınızda mı? Türk-İş’in sahiplenişini yeterli buluyor musunuz?*

- Kişisel olarak konfederasyonun çok güçlü biçimde arkamızda durduğunu söyleyemeyeceğim. Çünkü toplu görüşme sürecinde konfederasyon başkanımız Çalık Grubu’nun yetkili kişileriyle görüşerek sorunun çözümüne yardımcı olabileceğini söylemişti. Ama öyle olmadı. Bu sözünü gerçekleştirmedi. Biz daha güçlü bir destek beklerdik. Son eylemlerimizde Genel Sekreterimiz Mustafa Türkel somut bir destek verdi. Sayın Türkel’in desteğini çok önemsiyorum kuşkusuz ama bunun yeterli olduğunu söyleyemeyeceğim. Biliyorsunuz Türk-İş’e bağlı başka sendikaların da şu anda grev ve direnişleri var. Onlar da konfederasyondan destek bulamamaktan yakınıyorlar. Umarım bundan sonra güçlü bir şekilde arkamızda hissederiz.

- *Kriz gerekçesiyle işten atmaların, ücretsiz izinlerin ve toplusözleşme süreçlerinin baskılandırılmaya çalışıldığı bir dönemde birçok işkolunda benzer saldırılar gündemde. Bu saldırılar nasıl püskürtülebilir? Sendikalar, emek örgütleri önümüzdeki dönemde nasıl bir yol izlemeli?*

- Emek örgütlerinin yapabileceği çok şey var. Somut koşullardan bakıldığında, emek örgütleri o kadar güçlü mü? Bunun sorgulanması gerekiyor. Örneğin Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu kendi içindeki dayanışmayı bir miktar sağlamış durumda. Tabii ki yeterli değil. Daha geniş katılımlı örgütlenmeler sonuç alıcı olur. Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu, bu anlamda daha büyük bir şemsiye. İstanbul Şubeler Platformu o şemsiyenin de içinde yer alıyor. Aslında her alanda bir çaba var. Farklı farklı alanlarda bir kıpırdanma var. Bunlar kendi içlerinde güçlendiklerinde gerçek anlamda bir birleşme ve daha güçlü bir hareket söz konusu olabilir diye düşünüyorum. İşyerlerimizi dönüp buralarda mücadelemizi geliştirip birlikte mücadeleyi yükselteceğiz.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Katliamların hesabı er geç sorulacak!

Takvimler 19 Aralık 2000’i gösteriyordu...

Bilinçsiz bir işçiydim o zamanlar ve sıradan bir gündü, haber programlarını izlerken dehşet bulduğum ‘o an’a kadar...

Hangi kanalı açsak, katliamın kanlı yüzü çarpıyordu yüzümüze...

Her yer toz duman içinde görünüyor. Kurşun sesleri çınlıyordu kulaklarımızda...

Bilinçsizdim, anlayamıyordum. Bu nasıl bir insanlıktır ki, dört duvar arasında bu kadar savunmasız insanlara saldırılıyordu, neden? Bu nasıl olur? Bu insanlık dışı! diyordum...

Bir şeyler yapılmalı!

Bu nasıl adalet?

İnsanları nasıl diri diri yakarlar?

Barbarlık bu!

Babam “siyasi tutuklular” diyordu. Tutsaklar zafer işareti yapıyor, slogan atıyorlardı...

Onların topuyla, tüfeğiyle, her türlü silahlarıyla saldırmasına, görkemli bir direnişle karşılık veriyorlardı...

Sonra yaralanan, yanan insanların ambulanslara taşındığını gösteriyordu televizyon kanalları...

O görüntüleri gördükçe öfkeleniyor, öfkeleniyordum...

İşte ‘o an’ anladım ki, korkuyorlardı devrimci tutsaklardan. Ondandı bu azgınca saldırmaları...

Ve ‘o an’ anladım ki, onların korkuları daha çok artacak...

O günden sonra bilinçsiz bir işçi olarak 19 Aralık günü hafızamdan hiç silinmedi...

Şimdi 19 Aralık Katliamı’nın üzerinden tam 8 yıl geçti. 28 devrimci bu katliamda şehit düştü, yüzlerce yaralı... Sonra F tipleri, işkenceler...

Ve hala tutsaklar devrimci irade, kararlılık ve inançla direniyorlar zindanlarda...

Ve bugün bir devrimci olarak, 19 Aralık’ı sahiplenmenin, işçi ve emekçilerin haklı mücadelesini, ezilen halkların onurlu mücadelesini sahiplenmek olduğunu biliyorum. Ve bugün, 19 Aralık’ı sahiplenmenin, devrimci direniş geleneğini sahiplenmek, devrim ve sosyalizm davasını sahiplenmek olduğunu biliyorum...

Biliyorum ki, sermaye iktidarı bir kez daha yenildi.

Ve biliyorum ki, bu katliamların hesabı er ya da geç mutlaka sorulacak!

Kızıl Bayrak okuru bir işçi / İstanbul

19 Aralık protestolarla karşılanıyor...

Devrimci yapılar, 19-22 Aralık 2000 tarihinde 22 hapishanede eş zamanlı olarak gerçekleştirilen katliamla 28 devrimci tutsağın yaşamını yitirmesini İstanbul, Ankara ve İzmir’de eylemlerle karşılıyorlar.

İstanbul’da Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) 21 Aralık günü saat 13.00’te Kadıköy İskele Meydanı’nda gerçekleştireceği basın açıklamasının ardından saat 15.00’te Ümraniye Cezaevi önüne karanfil bırakacak.

Tutuklu Hükümlü Aileleri Yardımlaşma Derneği (TAYAD) ise 19 Aralık günü İstanbul’da Bayrampaşa Cezaevi önünde buluşarak saat 13.30’da basın açıklaması yapacağını duyurdu.

Ankara’da devrimci güçler 19 Aralık günü Sincan Cezaevi önünde basın açıklaması gerçekleştirirken, BDSP, Alinteri, DHF, ESP ve Partizan’ın ortak düzenlediği etkinlik için 19 Aralık günü saat 11.00’de Sıhhiye Köprüsü üzerinden araç kaldırılacak.

Devrimci yapılar 20 Aralık günü ise saat 18.00’de Sakarya Caddesi’nde toplanarak, meşaleli yürüyüşün ardından Yüksel Caddesi’nde basın açıklaması yapacaklar.

İnsan Hakları Derneği Ankara Şubesi de 19 Aralık günü saat 12.30’da Sincan Cezaevi önünde basın açıklaması gerçekleştirecek.

19 Aralık katliamı ve direnişi İzmir’de 20 Aralık günü yapılacak yürüyüşle gündemleştirilecek. Alinteri, BDSP, DHP, ESP, Kaldıraç, Mücadele Birliği Platformu ve Partizan’ın düzenleyeceği yürüyüş saat 15.00’te Eski Eshot İşhanı önünden başlayacak ve Eski Sümerbank önünde son bulacak.

Erdal Eren mücadelemizde yaşıyor!

12 Eylül sadece kaba bir devlet terörü değildi. 12 Eylül kapsamlı bir dönüşümü hedefliyordu. Amaç kapitalizmin vahşetini sessizce karşılayacak kitleler yaratmaktı. Tüm bu dönüşüm 12 Eylül ve onu takip eden günlerde kanlı bir şekilde uygulamaya başlandı. Gözaltında ve hapisanelerde yaşanan vahşetten, sokaklarda yargısız infazlara kurban gidenlere kadar darbenin “olağanüstü koşullarında” yaşananlar bugüne kadar olağanlaştı. Burjuvazinin arayıp da bulamadığı sessizliği ona altın tepside faşist ordu sundu. Hukuk tanımaz bir hukuku anayasa yaparak son görevini de tamamladı ve meydana süslü burjuva tiyatrosuna geri bıraktı.

Geriye fişlenmiş 1 milyon 683 bin kişi, örgüt üyeliğinden yargılanan 98 bin 404 kişi ve hüküm giyerek 12 Eylül’ün karanlık zindanlarına atılan 21 bin 764 kişi kaldı. Ancak faşist rejim herkese karşı bu kadar merhametli davranmadı. 171 kişi sorgularda ve cezaevi işkencelerinde, 50 kişi darağaçlarında can verdi. Bu idamlar içinde bir idam vardı ki, 12 Eylül zihniyetini ve hukuksuzluğunu nerelere vardırıldığının açık göstergesi oldu. 13 Aralık 1980’de jet hızıyla yargılanıp 17 yaşında idam edilen genç devrimci Erdal Eren, 12 Eylül’ün simgelerinden biri oldu.

Erdal Eren’i idam sehпасına kadar götüren süreç, 30 Ocak 1980 tarihinde Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği üyesi, ODTÜ öğrencisi Sinan Suner’in, MHP’li Bakan Cengiz Gökçek’in koruması Süleyman Ezendemir’in kurşunlarıyla katledilmesiyle başladı. Olayın duyulmasının ardından, 2 Şubat 1980’de Sinan Suner’in öldürüldüğü yerde bir protesto gösterisi yapıldı. Göstericiler arasında lise öğrencisi olan Erdal Eren de vardı. Gösteriye müdahale eden askerlerle göstericiler arasında çıkan çatışmada, er Zekeriya Önge ölürken, Erdal Eren’le birlikte 24 kişi gözaltına alındı.

Zekeriya Önge’yi öldürdüğü iddiasıyla tutuklanan Erdal Eren, sermaye devletinin tarihin belki de en hızlı yargılamasıyla, 19 Mart 1980’de idama mahkûm edildi.

Erdal Eren, idam edildiğinde henüz 17 yaşındaydı. Ailevi nedenlerle ailesi yaşını büyük yazdırmıştı. Erdal, Giresun’a bağlı Şebinkarahisar’da doğdu. 1970’li yıllarda ailesiyle birlikte Ankara’ya yerleşen Erdal, Ankara Yapı Meslek Lisesi’nde okumaya başladı ve burada devrimci mücadeleyle tanıştı. Genç yaşında devrimci mücadeleye katılan Erdal Eren’i asarak 12 Eylül’ün anlam ve önemini topluma anlatmayı seçen burjuvazi için 28 yıllık bu cinayet Türkiye devrim tarihine Erdal’ın başeğmez tutumuyla altın harflerle yazıldı.

Mahkeme hiçbir kanıta ve ifadeye itibar etmedi. Erdal Eren’in gerçek yaşının tespiti için kemik tahlili yapılmasını engellendi. Erdal Eren’in öldürdüğü iddia edilen erin otopsi raporlarında, ölüme neden olan kurşunun G-3 tüfeğinden çıktığına dair görüşler yer almasına rağmen otopsi raporları karartıldı. Askeri Yargıtay 3. Dairesi’nin, önce ‘delillerin noksanlığı’ nedeniyle esastan, ardından da idamın müebbet hapse çevrilmesini gerektiren TCK’nın 59’uncu maddesinin uygulanmaması nedeniyle usulden bozmasına rağmen, Yargıtay Daireler Kurulu iki kararı da reddetti. Zira ölüm kararı çoktan verilmişti.

Erdal, cuntanın kararına en güzel yanıtı zaten vermiştir: “... çok açıklıkla söylüyorum ki, benim moralim iyi ve ölümden de korkum yok. Çok büyük bir ihtimalle bu işin ölümlü sonuçlanacağını çok iyi biliyorum. Buna rağmen korkuya, yılgınlığa,

karamsarlığa kapılmıyorum ve devrimci olduğum, mücadeleye katıldığım için onur duyuyorum. Böyle düşünmem, böyle davranmam, halka ve devrime olan inancımдан gelmektedir.”

Ve 12 Aralık’tan 13 Aralık’a dönen gece darağacına yürürken, yüreğinde, yaşadığı 17 yılın değil devrimin yüzyılları aşan coşkusu taşıyordu. Erdal’ın son sözleri: “*Faşizme ölüm, halka hürriyet!*” oldu.

Ankara’da Erdal Eren anması...

Sermaye devletinin 13 Aralık 1980 tarihinde asarak katlettiği genç komünist Erdal Eren’in 28. ölüm yıldönümünde, Ankara Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) tarafından Erdal Eren’in Karşıyaka Mezarlığı’nda mezarı başında, 13 Aralık günü bir anma etkinliği gerçekleştirildi.

Karşıyaka Mezarlığı kapısından “*Erdal Eren ölümsüzdür, sosyalizm kazanacak!*” şiarlı pankart açılarak Erdal Eren’in mezarına doğru sloganlarla yüründü. Anma boyunca sık sık, “Erdal Eren yaşıyor, komünistler savaşıyor!”, “Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, İbrahim Kaypakkaya, Habip Yoldaş, Ümit Yoldaş, Hatice Yoldaş yaşıyor!”, “Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”, “İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!”, “Marks, Engels, Lenin! Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganları atıldı.

Eren’in mezarı başında ilk olarak BDSP adına bir konuşma yapıldı. Aradan geçen 28 yıla rağmen hesap sorma kararlılığının sürdüğü vurgulandı. Erdal Eren’in 12 Eylül faşist cuntası tarafından asılmasındaki asıl amacın işçileri, emekçileri ve gençleri teslim almak olduğu belirtildi.

Liselilerin Sesi adına Erdal Eren’in ailesine yazdığı son mektup ve mahkemede yaptığı savunma okundu. Ardından Erdal Eren ve tüm devrim ve sosyalizm şehitleri anısına saygı duruşuna geçildi. Anma etkinliği Erdal Eren’in bıraktığı devrimci mücadele mirasının sahiplenildiği ve yarınlar taşınacağını vurgulanmasıyla sona erdi.

Etkinlikte *Liselilerin Sesi* imzalı dövizler de açıldı. Anmaya 30 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Esenyurt’ta Erdal Eren anması...

14 Aralık günü Esenyurt’ta, Erdal Eren’in 28. ölüm yıldönümü vesilesi ile bir anma etkinliği gerçekleştirildi. Ön çalışması yürütülerek örgütlenen etkinliğe 60 kişi katıldı.

Anma etkinliği Erdal Eren şahsında tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başladı. Daha sonra Erdal Eren’e ilişkin hazırlanmış olan sinevizyon gösterimine geçildi. Sinevizyon gösterimi ilgi ile izlendi.

Ardından yapılan konuşmada, bu coğrafyada birçok katliama tanık olduğumuz ifade edilerek, Denizler’i, Mahirler’i, İbolar’ı katleden sermaye devletinin, Erdal Eren’i de gelişen toplumsal muhalefeti bastırmak, gözdağı vermek için katlettiği vurgulandı. Erdal Eren’i yaşatmak ve katillerinden hesap sormak için devrim ve sosyalizm mücadelesinin yükseltilmesi gerektiğine değinildi. Kapitalist düzenin bugün derinleşen krizinin faturasını işçi sınıfına ve emekçilere ödetmeye hazırlandığı, buna karşı Yunanistan’da işçi ve emekçilerin verdiği mücadelenin örnek teşkil etmesi gerektiği vurgulandı.

Ardından İşçi Kültür Evi Şiir topluluğundan iki arkadaş okudukları iki şiirle programa katıldılar. Son olarak Grup Gölgedekiler’in seslendirdiği devrimci marşlar ve türkülerle etkinlik sona erdi.

Anma etkinliği bir takım eksikliklerine rağmen coşkulu bir atmosferde gerçekleşti.

Esenyurt İşçi Kültür Evi Gençlik Komisyonu

Erdal Eren mezarı başında anıldı...

Erdal Eren’in katledilişinin yıldönümü olan 13 Aralık günü Emek Gençliği, Devrimci ‘78’liler Federasyonu ve Odak mezar anması gerçekleştirdi. Anma, mezarlık girişinden Erdal Eren’in mezarına yapılan yürüyüşle başladı. Sık sık, “Erdal Eren yoldaş ölümsüzdür!”, “Yaşasın bağımsız demokratik Türkiye!”, “Erdal’ın katili faşist diktatörlük!” sloganları atıldı.

Erdal Eren’in mezarı başında saygı duruşunun ardından ilk olarak Emek Gençliği adına bir konuşma yapıldı. Erdal Eren’in en önemli özelliklerinden birinin örgütlü kimliği olduğu belirtildi, 12 Eylül darbecilerinden hesap sorma çağrısı yapıldı.

Ardından Devrimci 78’liler Federasyonu ile Odak dergisi adına konuşmalar yapıldı. Birleşik mücadelenin önemine değinildi.

Erdal Eren’in mezarı başındaki anmanın ardından Ercan Koca’nın mezarı ziyaret edildi. Konuşmanın ardından kısa bir şiirin okunmasıyla anma sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Bush'a atılan pabuç: Dünyanın bütün mazlum pabuçları, zalimlere karşı havalanın!..

Yüksel Akkaya

ABD nam emperyalist devletin eski başkanı, “özgürlük savaşçısı” nam “yiğit” şu Irak’ı dünya gözü ile bir daha görmek istemiş... Hakkıdır!.. Ne yaptığını, neylediğini dünya gözü ile görmesinde bizce de bir sakınca yok. Da, bu işler öyle “koley” işler değil tabii. Dünyanın kaç türlü hali var... İnsanın seveni olur, sevmeyeni olur... Bu da anlaşılır... Lakin, her alanın radikal, devrimci çıkışlara açık olduğunu gösteren başka bir şey daha olabilir mi? Bu soruyu sordurtmak da, şükürler olsun, Bush’a nasip oldu... İyi de oldu!

Emperyalizmin efendilerinin en pervasızlarından ve de en çapsızlarından biri olarak hatırlanacak olan ABD eski Başkanı II. Bush Irak’ta, Irak Başbakanı Nuri El Maliki ile bir basın toplantısı düzenledi. Bu basın toplantısında güzel güzel Irak’a nasıl özgürlük getirdiklerini anlatırken, bir güzel insan, Muntazar El Zeydi “önce insanım, sonra gasteciyim” diyerek ve de “yaradana sığınarak”, elindeki tek olanak olan pabucunu çıkarıp, ha puşt, ha Bush denen kişiye salladı. Ve, sadece Irak’ta değil, dünyanın bütün memleketlerinde “gasteciliğin” itibarını göklere çıkardı -kimi menşur gasteciler bunu anlamayıp, kınasa da-!..

Kuşkusuz, Muntazar El Zeydi’nin bu eylemine insan üzüyor. Ancak, üzüntünün kaynağı, Ha Bush, ha puşt olan birine atılan pabuç değil; pabucun hedefe kilitlenmiş olmasına rağmen, hedefe çarpmamış olması... Kuşkusuz bunda, Bush denen yaratığın “refleksinin” de payı var. Ancak, burada sorulması ve de şaşılması gereken, şimdinin hızlı evanjelisti, eskinin ayyaşının bu refleksi göstermesi!.. Aslında biraz düşünülünce, bunda şaşılacak bir yan da yok. Zira, her emperyalist devlet gibi, her emperyalist devlet yöneticisi de hep bir korku ile yaşar ve hep temkinli olur. Belli ki bushluğu ve puşluğu

kendinden menkul olan bu zalim de bu işlerle karşılaşmaya antrenmanlı! Yani, ne halt ettiğini kendisi de biliyor: karşıdan bir el mi kalktı, hemen tam siper yatıyor... Muntazar El Zeydi’nin talihsizliği de bu. Pabuç Bush’un alnına fiili olarak yapışmadı.

Ancak, Muntazar El Zeydi’nin şansı da var. Zira, o pabuç havada duruyor, artık her yerde bir zalimin alnına ha yapıştı ha yapışacak... Hep bir potansiyel konvansiyel silah olarak havada asılı o pabuç. Ve, birçok yerde, artık emperyalist çocuklar çok rahat konuşamayacaklar. Zira, artık emperyalizme karşı olan “gasteciler” ellerindeki en etkili silah olan pabuçlarını kullanmaya başlamışlardır. Çünkü, onlar da bushlar ile puşlar arasındaki farksızlığı görüp, başkaldıracak kadar onurlu bir yere gelmişlerdir.

Artık medya alimleri, ilim irfan sahipleri bir de bu pabucu tartışacak. Böylece, akademiye bir başka heyecan gelecek, saflar bir kez daha belirlenecek... Kuşkusuz havada, olmayan etik, olmayan ahlak, olmayan mesleki kaygılar vs., vs. tartışılacak... İyi de olacak... Puslu aynanın arkasındaki bir kez daha çok açıkça ortaya konulacak... Ol sebeple ha busha, ha puşt pabuç pek çok hayırlara da vesile olacak...

İyi ki varsın Bush!

İyi ki attın o pabucu Muntazar El Zeydi...

Pabuç, basının onuru olarak orada, atılan yerde, asılı duruyor... Bir yeni tarihe başlangıç olarak...

Dünyanın bütün mazlum pabuçları, zalimlere karşı havalanın; ayaklardan başka kaybedecek bir şeyiniz yok!

Kapitalizmin küresel krizine karşı genel grev!

İtalyan işçi sınıfı krizin faturasını ödemeyi reddediyor!

Berlusconi hükümetinin hak gasplarına karşı hareketli günler geçiren İtalyan işçi sınıfı, son bir ay içinde üçüncü genel grevini gerçekleştirdi. Faşist eğilimli Berlusconi hükümetinin pervasız saldırılarına öfke duyan işçi sınıfı, kamu emekçileri ve öğrenci gençlik, kapitalizmin küresel krizinin faturasını ödemeyeceklerini genel grevle ilan ettiler.

İtalyan burjuvazisine devasa kaynaklar aktarmaya hazırlanan Berlusconi hükümetini uyaran yüzbinlerce işçi, emekçi ve genç krizin faturasının asıl sorumluları, yani kapitalistler tarafından ödenmesi gerektiğini alanlarda haykırdılar.

Genel greve milyonlarca işçi ve emekçinin katıldığı belirtilirken, yüzü aşkın kentte yapılan gösteri ve yürüyüşlere ise yüzbinlerce kişi katıldı. Sendikaların verdiği bilgiye göre, sadece ülkenin en önemli sanayi kentleri olan Turin ve Milan’daki gösterilere 300 bin kişi katıldı. Sendika yetkilileri, bir kısmı bölgesel olmak üzere toplam 108 kent ve kasabada genel grevle birlikte protesto gösterileri düzenlendiğini belirttiler.

“Krizle karşı daha fazla iş, daha fazla ücret, daha fazla emeklilik, daha fazla haklar!” şiarı altında gerçekleştirilen genel greve ülke genelinde katılım yüksek olurken, özellikle ağır sanayi kollarında çalışan işçilerin yoğun katılım sağladığı bildirildi. Örneğin Turin’deki Fiat fabrikasında çalışan işçilerin yüzde 55’inin greve katıldığı açıklandı.

Hem taşıdıkları dövizlerde hem attıkları sloganlarda krizin nedeni olmadıklarını belirten işçiler, krizin faturasını da ödemeyeceklerini vurguladılar.

CGİL (Genel İşçi Konfederasyonu) tarafından yapılan çağrıya solcu sendikalar COBAS, CUB ve SDL’in de katılımı ile gerçekleşen grevde, sendikalar talepler listesini açıkladılar.

Bu arada greve kendi talepleri ile katılan orta öğrenim ve üniversite öğrencileri de eğitim alanında yapılan kısıtlamaları protesto ettiler.

Düzenlenen tüm gösterilerde, Yunanistan’daki isyana destek dile getirilerek, enternasyonal dayanışma şiarları yükseltildi.

COBAS sendikası yöneticilerinden Piero Bernocchi, genel greve katılan milyonlarca işçi, emekçi ve gencin taleplerini şu şekilde sıraladı:

- 113 ve 169 No’lu yasaların geri alınması, ücretlerin ve emekli maaşlarının yükseltilmesi amacıyla kamu harcamalarının artırılması,
- Herkes için asgari ücret belirlenmesi,
- Bankalar, spekülâtörler ve sanayiciler için harcama yapılması yerine, eğitim, sağlık ve sosyal hizmetlere yapılan harcamaların artırılması,
- Gündelik işleri yasallaştıran kanunların geri alınması,
- İş güvenliği,
- Grev ve sendika haklarının savunulması...

Kapitalizmin küresel krizi ve Berlusconi hükümetine karşı gerçekleştirilen grevin başarılı geçtiğini belirten sendikacılar, taleplerin karşılanmaması durumunda daha güçlü eylemler yapacaklarını ifade ettiler.

Bir ayda üçüncü kez gerçekleştirilmesine rağmen genel greve sağlanan yüksek katılım, yüzbinlerin alanlara çıkması ve taleplerin coşkuyla haykırılması, kapitalizme karşı biriken öfkenin büyük bir mücadele dinamizmi taşıdığını açığa çıkarttı. Önümüzdeki günlerde kapitalizmin küresel krizinin etkilerinin daha yakıcı bir şekilde hissedilmesi ile hem kitlesel hem militan eylemlerin yaygınlaşması kaçınılmazdır. Bu mücadelenin seyri kapitalizmle köklü hesaplaşmaya sıçrayacak sınıf çatışmalarının başlangıcı olabilir.

ABD Afganistan'daki işgalci NATO güçlerini takviye ediyor!

Tek çıkar yol emperyalist işgale ve gericiliğe karşı birleşik direniştir!

İşgalci NATO ordularının bataklığına dönüşen Afganistan'da çıkış yolu arayan ABD emperyalizmi, savaşı daha da yaygınlaştırmaya hazırlanıyor. İşgalin 8. yılına girmesine rağmen başkent Kabil'i dahi denetlemekten aciz durumda bulunan NATO ordularının takviye edilmesi, savaş baronlarının Afgan halklarına sunduğu "çözüm" olmaktadır.

Başkanlık görevini 20 Ocak'ta Obama'ya devredecek olan savaş çetesinin şefi Bush, Afganistan'a düzenlediği kısa süreli gezide işgalci orduların takviye edileceğinin işaretini verdi. Soysuzluk abidesi Hamid Karzai ile görüşükten sonra basın toplantısı düzenleyen haydutbaşı, "burada daha fazla Amerikan askeri görülmesini bekliyorum" dedi.

CIA fideliğinde yetiştirilip devlet başkanı koltuğuna oturtulan Hamid Karzai ise, Bush'u Kabil'de görmekten duyduğu memnuniyeti dile getirerek, kimlere hizmet ettiğini gözler önüne serdi. Karzai'nin yakın korumaları halen Amerikan deniz piyadeleri arasından seçilmektedir.

Öte yandan Afganistan'ı ziyaret eden ABD Savunma Bakanı Robert Gates de, Amerikan askerlerinin bu ülkede yıllarca kalabileceğini belirterek, ABD savaş makinesine bağlı 3 tugayın daha işgalci güçlere katılacağını açıkladı. Barack Obama yönetiminde de savunma bakanlığını sürdürecektir olan Gates, bu takviye ile Afganistan'daki ABD askeri sayısının 50 bini aşacağını belirtti.

Savaş aygıtı NATO komutasındaki işgal güçlerinin takviyesi için hazırlıklar devam ederken, Taliban güçlerinin saldırıları da tırmanıyor. Son olarak işgalci NATO güçlerine askeri araç taşıyan 96 kamyonu yakan Taliban güçleri, askeri teçhizat yüklü 200 civarında konteynırı da tahrip etti.

Polis kaynakları, yaklaşık 300 militanın Pakistan'ın Peşaver kenti yakınındaki terminallere füze, el bombası ve otomatik silahlarla saldırdığını açıkladı. Gözlemciler, işgal güçlerinin önemli ikmal hatlarından birini işlevsizleştiren Taliban güçlerinin bu eyleminin, şimdiye kadar gerçekleştirdikleri en ciddi saldırılardan biri olduğunu belirtiyor.

İşgalci güçlerin kayıplarında belirgin bir artış gözlenirken, bir yıllık aradan sonra açıklama yapan Taliban hareketinin şefi Molla Ömer, asker takviyesinin çatışmaları daha da şiddetlendireceğini belirtti. NATO güçlerinin çekilmeye hazırlanmaları gerektiğini savunan Molla Ömer, Afgan halkına, gelecek yıl yapılacak başkanlık seçimlerini de boykot etmesi çağrısında bulundu.

Ülkeyi yakıp yıkmaktan başka bir işe yaramayan NATO güçlerinin en yaygın icraatları düğün veya cenaze törenlerinde bir araya gelen sivil halkın üzerine bomba yağdırmak oldu. Hamid Karzai gibi bir düşkün bile öfkeleniren bu bombardımanlarda, yarıya yakını çocuklardan oluşan binlerce insan katledildi.

İşgal güçlerinin takviye edilmesinin, bu tür katliamların daha da yaygınlaşmasından başka bir sonuç yaratması beklenmiyor. İşgalci NATO güçlerinin "şu kadar militanı ölü ele geçirdik" türünden açıklamalarının çoğu, sivilleri hedef alan saldırıların ardından yapılmaktadır. Zira söylendiği sayıda militan öldürülmüş olsaydı, işgalciler, kısmen de olsa Afganistan'ı kontrol altına almış olurlardı. Oysa, bunu

başarmaktan uzak olmalarının yanısıra, bunu başaracaklarına dair bir iddiaları da kalmamıştır.

Savaş makinesi NATO komutasındaki işgalci güçlerle Afganistan'da başarıya ulaşma umudunu yitiren Washington'daki savaş baronları, bundan dolayı eski beslemeleri olan Taliban güçleri ile anlaşmanın yollarını arıyor. Zira anlaşma girişiminin başarısız olması durumunda Afganistan'da uzun süre tutunmalarının mümkün olmadığını biliyor. Hatta işgalin suç ortaklarından Fransa, Taliban şefinin çağrısını ciddiye aldığı işaretlerini verdi. Afganistan'a komşu ülkelerin temsilcileriyle zirve toplamaya hazırlanan Paris yönetimi, işgali bu şartlarda sürdürmenin mümkün olmadığını kavramış görünüyor.

Afganistan'ı harabeye çeviren gerici iç çatışmaların ardından başlayan emperyalist işgal, ülkenin ayakta kalan son üretici güçlerini de yerle bir etmiştir. Ülkenin toplumsal gelişme dinamiklerini tahrip eden gerici çatışmalarla emperyalist işgal, nüfusunun yüzde 80'i açlıkla boğuşan bir ülke yaratmıştır. Milyonlarca çocuğu yetim, aç, sefil, dilenci durumuna sürükleyen emperyalist işgal, Afgan halklarının ortaçağ karanlığında iyice boğulmasının dolaysız sorumlusudur. Afgan halkları şahsında insanlığa karşı işlenen bu ağır suçun baş sorumlusu ABD emperyalizmi olsa da, tüm işbirlikçileri de bu suça ortaktır.

CIA-Pakistan istihbaratı imalatı olan Taliban gibi gerici bir akımın ABD ile anlaşması şaşırtıcı olmaz. Nitekim tarafların bu yönde pazarlık yaptıklarına dair haberlere son günlerde sık rastlanmaktadır. Bu da anlaşmalarının önünde ilkesel bir engel bulunmadığını gösteriyor. Ancak pazarlığın anlaşma ile sonuçlanmasının Afgan halklarının kurtuluşu anlamına gelmeyeceği açıktır. Zor gibi gözükse de, Afgan halklarının tek çıkar yolu hem içteki gericilere hem Washington'daki savaş baronlarına karşı birleşik direnişi geliştirebilmektir.

Siyonist rejim savaş çığırtkanlığını sürdürüyor!

Ortadoğu'nun en büyük nükleer silah deposu olan İsrail, tüm bölge halklarının geleceği açısından ciddi bir tehdit oluşturmaktadır. Zira Tel Aviv'deki siyonist rejimin şefleri, zor durumda kalmaları halinde yüzlerce nükleer başlıklı füzeyi kullanmaktan çekinmeyecek kadar pervasızlar. Nitekim arada bir bu yönde tehditler savurmaktan geri durmuyorlar.

Filistin topraklarını onyıllardır işgal altında tutan siyonist rejim, arada bir Suriye ve Lübnan'a da saldırmaktadır. Ancak onların asıl hevesi, ABD savaş makinesinin İran'a saldırmasıdır. Irak ve Afganistan bataklıklarına saplanan ABD ordusunun, verili koşullarda İran gibi güçlü bir devletle savaşmayı göze almaması, siyonist şefleri huzursuz etmiş görünüyor. Bu huzursuzluk, İran'ı hedef alan tehditlerin yeniden gündeme gelmesiyle kendini gösterdi. Geçtiğimiz günlerde, adını açıklamayan İsrail savaş makinesine mensup bir görevli, ırkçı-siyonizmin borazanlarından Jerusalem Post gazetesine, "Her zaman en iyisi (ABD ile) eşgüdüm halinde olmaktır. Ama biz eşgüdümü içermeyen seçenekler için de çalışıyoruz" şeklinde açıklama yaparak, İran'ı tehdit etti.

Bu tehdide göre İsrail, tek başına İran'a saldırı düzenleme hazırlığı yapıyor. Bu yönde hazırlık yapıldığından kuşku duymamak gerek. Nitekim İsrail savaş makinesinin yaz aylarında uçak filolarıyla uzun süreli tatbikat yapması, İsrail savaş uçaklarının Irak hava sahasında uçuşlar yapması vb. icraatları İran'a olası bir saldırının hazırlıkları olarak değerlendirmek mümkündür.

Fakat bunlar, İsrail'in ABD'den bağımsız hareket ettiği anlamına gelmiyor. Hamisi ABD olmadan İran'a saldırmak bir yana, siyonist rejimin ayakta kalıp kalmayacağı bile tartışmalıdır. Bununla birlikte siyonist şeflerin, ABD yönetimini İran'a saldırı için heveslendirmeye çalıştığı da bir gerçek. Ancak emperyalist Amerikan rejiminin böylesine önemli bir konuda kararı alırken siyonist şeflerin hevesinden çok kendi çıkarlarını gözeteceğinden kuşku duymamak gerek.

Buradan bakıldığında, verili koşullarda ABD savaş makinesinin İran'a karşı saldırıya geçmesi çok kolay görünmüyor. Tahran'dan yapılan açıklamalarda da her iki ihtimal gözetilse de, İsrail tehditlerinin psikolojik savaşı yaymak amaçlı olduğu vurgulanıyor.

Tepeden tırnağa militaristleşmiş siyonist rejimin bölge halklarına karşı işlediği ağır suçların yanısıra sürekli savaş çığırtkanlığı yapması, bu rejimden kurtulmanın Ortadoğu için taşıdığı öneme işaret ediyor. Direnen Filistin halkıyla güçlü bir enternasyonal dayanışma bu açıdan da özel bir önem taşıyor.

Dünya işçi ve emekçi hareketinden...

Kongo’da 200 bin madenci işini kaybetti

Güney Afrika’da bulunan Kongo’nun maden bölgesi Katanga’da son aylarda 200 bin kişi işini kaybetti. İşini kaybetmeyen madencilerin ise ücretleri düşürüldü. Bölgedeki 75 ocaktan 45’i kapandı. İşveren bunların nedenini bakır fiyatlarının yüzde 75 düşmesi olarak gösteriyor.

Maden tekeli Rio Tinto 14 bin işçiyi atıyor

İngiliz-Avusturalya maden tekeli Rio Tinto Sydney’de yaptığı açıklamada, 14 bin işyerini yok edeceklerini ve tekele ait birçok bölümü kapatacaklarını bildirdi. Buna göre 15 bin taşeron işçiden 8.500’ü ve 97 bin sözleşmeli işçiden 5.500’ü işini kaybedecek. İşten atmalarla 1.2 milyar dolar tasarruf etmeyi hedefliyorlar.

Avusturya’da postanelerde grev!

Avusturya’da postane çalışanları Salzburg, Tirol ve Vorarlberg eyaletlerinde bir günlüğüne greve gittiler. Postanelerde 2015 yılına kadar, 26 bin çalışandan 9 bininin işten atılacağı ve 1.300 postaneden bininin kapatılacağına açıklanması üzerine eylem gerçekleştirildi.

Sofya’da otobüs şoförlerinden grev uyarısı!

Belediye şoförlerinin maaşlarına Sofya Belediyesi’nin yaptığı %20’lik artış teklifi kabul edilmedi. İşçilerin örgütlü olduğu sendikaları ile belediye yetkilileri arasında 8 Aralık günü yapılan görüşmede verilen teklif sendikalar tarafından da kabul edilmedi. Otobüs şoförleri, maaş zammı ve daha iyi çalışma koşullarının sağlanması konusunda anlaşma sağlanmazsa greve hazır olduklarını ifade ettiler. Otobüs şoförleri maaşlarının %100 arttırılması, daha iyi çalışma koşulları, otobüslerin yenilenmesi ve çalışma saatlerinin düşürülmesini talep ediyorlar.

Slovakya’dan grev uyarısı!

Slovakya’da demiryolu işçilerinin örgütlü bulunduğu Odborové Zdrulenie Ielezniciarov (OZZ) Sendikası grev uyarısında bulundu. OZZ yöneticileri, Slovak demiryolu ulaşım ağının çökme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu söyledi. Ayrıca 6 bin işçinin işten çıkarılması, ücret kesintisine gidilmesi tehlikesi olduğunu ifade etti. Sendika, demiryolu ulaşımının gelişmesi için önlemler alınmasını ve demiryolunun yenilenmesini talep ediyor.

Zimbabve’de işçi katliamı!

Zimbabve’de elmas madeni bölgesinde çalışan 78 işçi katledildi, 5 işçi ise koleradan yaşamını yitirdi. Olay 11 Aralık günü, Mutare bölge idarecisinin 83 kişinin gömülmesi için belediye meclisinden yer istemesiyle açığa çıktı.

Demokratik Değişim Hareketi Sözcüsü Pishai Muchauraya, Mugame rejiminin maden bölgesinde katlettiği işçileri gömerek “kanlı eylemlerini” gizlemeye çalıştığını söylüyor. Zimbabve İnsan Hakları Avukatları bu bölgelerin “savaş meydanlarına” benzediğini, maden işçileri ise yüzlercesinin burada öldüğünü ifade ediyor.

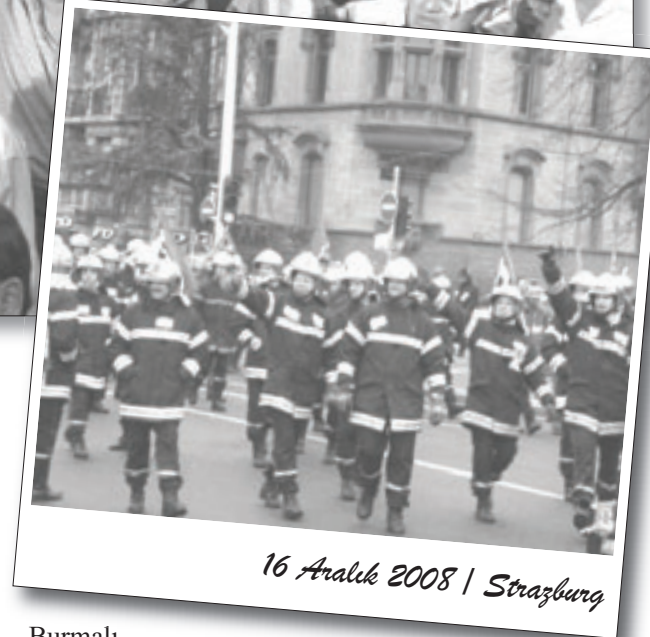

Zimbabwe’de öğretmenlerin grevi sürüyor

Zimbabwe’de ilkokul ve ortaokul öğretmenleri, maaşlarının arttırılması ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi talepleriyle okullarına gitmeme kararı aldılar. Öğretmenler, talepleri kabul edilmediği sürece okula geri dönmeyeceklerini söylediler. Hükümetin talepleri görmezden gelmesi nedeniyle Zimbabwe’de okullar bu yıl neredeyse hiç açılmadı. Yüzlerce öğretmen iş bulmak için Güney Afrika’ya ve Botswana’ya akın ediyor.

Birmanya’da göçmen işçiler tutuklandı!

Tayland’ta bir sınır bölgesi olan Mae Sot’ta yaklaşık 100 bin Burmalı göçmen işçi çalışıyor. Bunların çoğu yasadışı. Yaung Chi Oo İşçileri Birliği’nin verdiği bilgiye göre, 100 bin işçiden sadece 40 bini kayıtlı. Birliğin başkanı Moe Swe, Aralık başından bu yana her gün 100-150 işçinin tutuklandığını, diğerlerinin ise saklanmak için ormana kaçtığını söyledi. Ekonomik kriz ile birlikte 3 bin

16 Aralık 2008 | Strazburg

Burmalı işçi işten çıkarıldı, yaklaşık 500’ü ülkelerine geri döndü.

Almanya’da tekellerin saldırısı sürüyor

Almanya’da krizin faturasını işçi sınıfına ödetmek için tekellerin çok yönlü saldırısı sürüyor.

Mercedes firması 2009 yılının başında 20 bin çalışanını kısa çalışmaya tabi tutacağını açıkladı. Mercedes’in en büyük fabrikasında 30 bin kişi çalışıyor.

Frankfurt havaalanı çalışanları da 8 Aralık günü yapılan işyeri toplantısında yüzde 30 daha az ücretle çalışmaya zorlandılar.

Strazburg’da 15 bini aşkın işçi yürüdü...

“25 saatlik çalışma haftası!”

Haziran 2008’de Avrupa Parlamentosu’na önerilen “ortaçağ” yasa tasarısının 17 Aralık’ta görüşülmesi gündeme alındı. Tasarıda, haftalık çalışma saatinin 48, ihtiyaç durumunda ise 60 saate çıkarılması öngörülüyordu. Avrupa Sendikalar Birliği, bu tasarıyı 16 Aralık 2008 tarihinde protesto etmek için ortak eylem kararı almıştı.

Tasarıya en sert tepkiyi Hollanda’da örgütlü FNV Sendikası verdi. Sendika yaptığı açıklamalarda, çıkarılmak istenilenin ortaçağ yasası olduğunu, yeniden geçmişe dönülmesine izin vermeyeceklerini belirtti.

FNV Sendikası Genel Başkanı Agnes Jongerius, 16 Aralık’ta Avrupa Parlamentosu’nda milletvekili olan 12 kişi ile bir araya gelerek, bu yasaya onay vermemeleri konusunda görüştü. Bu yasanın onaylanması durumunda işsiz sayısının daha da artacağı ve krizin başka biçimlerde süreceği belirtildi.

Avrupa Sendikalar Birliği’nin planladığı eyleme katılım Strazburg polisi tarafından 10 bin kişi ile sınırlandırıldı. Katılımın şehir trafiğini engelleyeceğini bahane eden polis, Avrupa’nın diğer ülkelerindeki sendikalara da bu kararı bildirerek katılımlarını düşük tutmalarını istedi.

Tüm engelleme ve sınırlamalara rağmen, Avrupa Sendikalar Birliği’nin düzenlemiş olduğu eyleme Avrupa’nın çeşitli ülkelerinden 15 binin üzerinde işçi ve emekçi katıldı. Saat 13.30’da başlayan ve 16.00’ya kadar süren eylem süresince işçiler çıkarılmak istenen gerici yasalara karşı öfkelerini dile getirdiler. “25 saatlik çalışma haftası!” sloganını coşkuyla haykırdılar. Eylem coşkulu ve başarılı bir şekilde gerçekleşti.

Kızıl Bayrak / Hollanda

Devlet, AKP ve Aleviler...

M. Can Yüce

Aleviler, bir kez daha eylemleri ve haklı talepleriyle gündemdedirler. Ancak bu konuda devletin en kati inkârcı ve tekçi çizgisini bağnazlıkla savunan AKP, bu talepleri sulandırma, içini boşaltma ve böylece Alevileri inkârcı ve tekçi din düzenine bağlama çizgisini ısrarla sürdürüyor. Bundan başkasını beklemek de mümkün değildir...

Alevilerin somut talepleri ve AKP'nin bu konudaki tutumuna geçmeden önce TC'nin din ve diğer inançlar karşısındaki ideolojik, politik ve kurumsal duruşu hakkında birkaç söz söylememiz gerekir.

Öncelikle vurgulamalıyız ki, TC, gerçek anlamda, laik, bütün dinler ve inançlar karşısında eşit mesafede duran, dinle devlet işlerini birbirinden ayıran bir devlet değildir. TC, İslam dinini kontrol altına alan, onun içinde de Hanefi mezhebini devlet kontrolünde resmi din olarak örgütleyen, Sünni İslam dışındaki din ve inançları yok sayan, inkâr eden ve resmi devlet dini içinde asimile etmeye çalışan devlettir. TC, din kontrolünü Diyanet İşleri Başkanlığı gibi devlet içinde devasa bir örgütlenme, kadro ve mali desteğe sahip bir kurumla gerçekleştirmektedir. “Tek devlet, tek millet, tek dil” sloganının yanına aslında “tek din” unsurunu da eklemek gerekir. Bu tek din de Sünni İslam'dan başkası değildir. Böyle olmakla birlikte eğitim ve diğer alanlarda uygulanan “Dini Doktrin” Hanefi mezhebine ait doktrindir.

Dini denetlemek, dini devlet eliyle yönetmek, özünde tek devlet, tekçi ve bölünmez iktidar, her türlü muhalefet seçeneğinin denetim altına alınması ve giderek ortadan kaldırılması anlayışına oturmaktadır. Alternatifsiz tekçi ve bölünmez iktidar anlayışı, “Tek Şef ve Tek Parti” süreciyle kurumlaşmış ve bu, bugüne dek aşılamamıştır. Tek devlet, tek ulus, tek vatan, tek dil, tek din, tek şef ögeleri bir bütündür, birbirini tamamlayan bir bütün... TC, bu bütünün resmi adıdır, Kemalizm, bu bütünün resmi ideolojisidir.

Dolayısıyla bu despotik, inkârcı ve imhacı devlet, kendisinden olmayan her şeye düşmandır; anılan bu öğelerle çelişen “ötekilere” çeşitli biçimlerde ölümün dışında bir yaşam şansı tanınmamaktadır!

Bu anlamda Alevilerin bir inanç ve kültür grubu olarak TC tarafından yok sayılmaları, İslam içinde asimile edilme süreci, bir rastlantı, bir “kusur” veya basit bir “unutkanlık” ve sonradan ortaya çıkan “laiklikten bir sapma” olarak değerlendirilemez. Bu, tamı tamına Kemalist laikliğin, resmi çizginin, daha genel bir ifadeyle TC'nin var oluş, kuruluş ve kendisini sürdürme çizgisinin doğrudan bir sonucudur!

Bu anlamda doğrudan ve cepheden bu var oluş ve sürdürülüş gerekçelerine, resmi çizgiye, daha net ifadeyle TC'nin kendisine tavır almadan en sıradan demokratik bir gelişmeyi sağlamak mümkün değildir.

Bu kısa özetten sonra Alevilerin taleplerine ve buna karşı AKP'nin ve onun üzerinden devletin bu konudaki duruşuna geçebiliriz.

Aleviler, öncelikle bir inanç ve kültür olarak kabul edilmesini ve bunun yasal bir güvenceye bağlanmasını, yine bu bağlamda bununla çelişen yasal ve kurumsal engellerin kaldırılmasını istemektedirler. Bu talep, diğer taleplerin özünü ve esasını oluşturmaktadır.

Peki, TC'nin kendisi, resmi çizgisi ve kurumlaşması çözülmeden, aşılmadan bu son derece demokratik ve insani hak ve istemin TC'nin kendisi ve onun adına herhangi bir iktidarın kabul etmesi mümkün mü? Mümkün değilse, bu talepleri ve bu temelde verilen mücadeleyi hangi perspektife ve programatik çizgiye bağlamak gerekir?

Bu sorular Alevi sorunu ve çözümünün can alıcı noktalarını oluşturmaktadır.

Aleviler, 9 Kasım'da yüzbinlerin katılımıyla gerçekleştirdikleri Ankara eylemi ve sonrasında yaptıkları toplantılarda taleplerini çok net ifade etmektedirler:

“Madımak Otel'i'nin müze olması, zorunlu din derslerinin kaldırılması, cemevlerinin yasal güvenceye kavuşturulması ve Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kaldırılması...”

Buna karşılık AKP, **“dedelere maaş”, “Kültür Bakanlığı'nda Alevi temsili” ve “Madımak Otel'i'ni kamulaştırıp herkesin faydalanacağı bir kültür merkezine dönüştü”**rülmesi politikasını açıkladı...

Kuşkusuz bu, Alevilerle alay etmekten başka bir şey değildir. Aynı zamanda bunu, tek başına bir AKP politikası olarak değil, devlet politikası olarak okumak gerekir. AKP'nin bu konuda sicili kötü bir parti, Madımak katliam sanıklarının savunan bir geleneğin uzantıları olduğunu da akıldan çıkarmamak gerekir.

Devlet ve AKP bir parmak balla Alevilerin temel taleplerini boşa çıkarabileceklerini hesaplıyorlar. Bu yaklaşımlarını yürütmek için Alevilerin içindeki resmi çizginin payandalarından fazlasıyla yararlandıkları, hatta bunları “Alevi temsilciliği” olarak kabul ettirmeye çalıştıkları diğer bir olgudur; bu, ayrı bir

tartışma konusudur!

“Alevi Bektaşî Federasyonu Ankara Buluşması Sonuç Bildirgesi”nde formüle edilen talepler, son derece haklı, meşru ve insani taleplerdir. Ancak çok net bir stratejik anlayışa ve omurgaya oturmadığı için yeterli değildir. Yine bundan dolayı bu talepler doğrultusunda verilmekte olan mücadelenin sonucunda büyük hayal kırıklıklarının yaşanması büyük bir olasılıktır!

Sorunun ve çözümün özü şudur: Aleviler bir inanç ve kültür grubu olarak tanınmalıdır!

Bu tanınma gerçekleşmeden Alevilerin tam eşit ve özgür olarak inançlarını yaşamaları ve kültürlerini geliştirmeleri mümkün mü?

Sorun böyle konulduğunda mücadelenin hedefine TC'nin kendisinin, resmi çizgisi ve her türden inkârcı, tekçi ve despotik iktidar yapısının oturtulması kaçınılmaz hale gelecektir. Ancak bu anlayışla verilecek mücadelelerin sonucunda kısmi reformlar ve kimi mevziler elde edilebilir!

Sözün özü: Alevi sorunu ve taleplerinin gerçekleşmesi sorunu, diğer temel demokratik sorunlar gibi, gerçek anlamda bir devrim sorunudur, ancak devrim perspektifli bir mücadele çizgisi sonuç alıcı olabilir!

9 Aralık 2008

Köln'de sempozyum...

“Sol krizi ve geleceği tartışıyor!”

“Sol krizi ve geleceği tartışıyor!” başlıklı sempozyum, 13 Aralık günü, Köln Baran Kültürevi'nde gerçekleştirildi.

Etkinliğe konuşmacı olarak Ertuğrul Kürkçü, Mehmet Yılmaz, Temel Demire, Volkan Yaraşır, Recep Maraşlı, Roj TV'den Baki Gül, Kızıl Bayrak, Devrimci Demokrasi ve Sosyalist Barikat temsilcileri katıldı. Mehmet Güneş ise vize alamadığı için sempozyuma katılamadı.

Sempozyum, devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından sempozyumu düzenleyen kurumlar adına, içinde bulunduğumuz süreci özetleyen ve bu sempozyumu neden düzenlediklerini belirten kısa bir konuşma yapıldı.

Üç bölüm olarak planlanan sempozyumun birinci bölümde M. Yılmaz, T. Demire, R. Maraşlı, Baki Gül ve Sosyalist Barikat temsilcisi konuştu. İkinci bölümde ise, Ertuğrul Kürkçü, Kızıl Bayrak temsilcisi, D. Demokrasi temsilcisi ve Volkan Yaraşır'a söz hakkı verildi.

Verilen aradan sonra dinleyicilere söz hakkı verildi. Dinleyiciler konuşmacılara sorular yöneltmenin yanı sıra, konu hakkındaki görüşlerini de açıkladılar.

Dinleyicilerden sonra konuşmacılara beşer dakikalık cevap ve konuşma hakkı verildi.

Daha çok sol hareketin yaşadığı tıkanmanın sebepleri ve Kürt sorunu odaklı tartışmaların yapıldığı bu bölüm, sempozyumun en canlı ve zaman zaman da gergin tartışmalarının yaşandığı bölüm oldu.

Etkinliğe 100'ün üzerinde bir katılım gerçekleşti.

Kızıl Bayrak / Köln

Liseli gençlik krizin faturasını ödemeyi reddetmeli, mücadelede yerini almalıdır!

Kapitalizmin krizi derinleşiyor... Dev şirketler ya iflas bayraklarını çekiyor ya da devlet yardımı ile ayakta kalmaya çalışıyor. Bu kriz neo-liberal politikaların çöküşünü belgeliyor.

Kriz kontrol altına alınamıyor. Hem de dünya genelinde 8 trilyon doları aşkın kurtarma paketleri oluşturulmasına, bankaların koordineli olarak faizleri düşürmesine rağmen...

Kriz her geçen gün yeni bir boyut kazanırken, işinden olanların sayısı da artıyor. Son bir ayda birçok şirket kriz gerekçesiyle çalışanlarını işten çıkarmaya başladı. Sadece bir ayda 100 bini aşkın çalışan işsiz kaldı. Bu sayının 20 milyonu bulması bekleniyor.

Hükümet kriz Türkiye’yi teğet geçer mi geçmez mi diye tartışa dursun, kriz tüm etkisiyle Türkiye’yi de sarstı. Uluslararası piyasalardaki durgunluktan etkilenen şirketler “önümüzü göremiyoruz” diyerek pek çok kalemden tasarrufu arttırdı. Dalga dalga yayılan küresel kriz, sermayedarların deyimiyle, Türkiye’nin hava sahasına “inişe” geçince, tasarruf kalemlerinden biri de “çalışanlar” oldu.

Krizin faturası işçilere, emekçilere ve gençlere kesiliyor. Yeni zamlar, yeni hak gaspları getiren kriz, baskıyı ve geleceksizliği de katmerlendiriyor. Emekçi kitlelerin yaşam koşulları daha da ağırlaşıyor.

Önümüzde iki seçenek var. Ya kapitalizmin krizinin bütün sonuçlarına razı olup bize reva görüleni yaşayacağız. Ya da, kapitalizmin çökmeye mahkum olduğu bilinciyle, onu yıkma mücadelesine kendi cephemizden destek vereceğiz.

Krizin sonuçları ağırlaştıkça sermaye devletin baskısı da artacaktır!

Türkiye’de kriz derinleştiği ölçüde, sermaye devletin emekçi kitleler ve gençlik üzerindeki baskı ve terörü daha da artacaktır. Krizin derinleşmesi demek, artan hayat pahalılığı, temel ihtiyaçlara yapılan zamlar, işten çıkarmalar demektir. Doğal olarak bunlar işçi ve emekçiler cephesinde tepkilere yolaçacaktır. Sermaye devleti bu tepkinin önünü baştan alabilmek, tepkinin örgütlü bir hale gelebilmesini önlemek için tüm mekanizmaları harekete geçirecek, zor aygıtları ile işçi ve emekçileri, gençliği baskı altına almaya, sindirmeye çalışacaktır. Siyasal gericilik daha da koyulaşacak, burjuvazi için egemenliğini koruma aracına dönüşecektir. Bu koşullar altında, demokrasiye, sosyal, iktisadi ve siyasal haklara yer yoktur.

Bu, işçi ve emekçilere kan kusturan sermaye devletin daha da saldırganlaşacağı anlamına gelmektedir. Bugün bile en temel basın açıklamalarına, hak arama eylemlerine saldıran sermaye devleti, krizin derinleştiği hoşnutsuzluğun ve sınıfsal çelişkilerin kendi egemenliğine yönelmesini önleyebilmek için gerekli önlemleri alacaktır. Her türlü örgütlülüğe, ücret artışı vb. her türlü talebe saldıracaktır.

Liseli gençlik dekriz koşullarını her boyutu ile yaşayacaktır

Türkiye ekonomisinin pamuk ipliğine bağlı olduğu

bir gerçektir. Dış borç ödemelerini yapamaz duruma gelmek ekonomiyi tepe taklak edecektir. Dış borç ödemelerini daha rahat gerçekleştirebilmek ve sermayeye yeni karlı alanlar açabilmek için ise, özellikle bu dönemde sermaye devleti sağlık, eğitim vb. kamu harcamalarından elini ayağını çekmek durumundadır. Bu da eğitimin yükünü tümüyle öğrencilerin üslenmesi anlamına gelecektir. Devlet okulları bugün fatura giderlerini dahi karşılayamıyor, masrafları öğrenciler üzerinden sağlamaya çalışıyor. Önümüzdeki yıllarda bu “masum” meblağların yerini lise öğrenimi görebilmenin şartı olacak yüksek rakamlar alacaktır. Bu ise, lise eğitimi de işçi ve emekçi çocukları için bir lüks haline getirecektir.

Diğer yandan kriz, gençliği bekleyen geleceksizliği bir kez daha gözler önüne sermiştir. Liseli gençlik SBS, ÖSS gibi sınavlarla gelecek umutlarını hep bir sonraki sınava ertelerken, artık bu umutlar da tükenmektedir. Bugün kriz gerekçesi ile işten çıkarılanları düşündüğümüzde, ÖSS duvarını aşıp üniversiteyi bitirsek bile, bu, bize sunulan “geleceksizliği” ertelemek anlamına gelecek, sonuçta elimizde kalacak olan ancak duvarları süsleyebilecek bir diploma olacaktır. Önümüzde milyonları bulan işsizler ordusu varken, kriz nedeniyle her geçen gün bu sayı artarken, kapitalizm bize nasıl bir gelecek sunabilir ki?!

Kapitalizm felaket demektir!

Krizin ortaya çıkan ilk sonuçları, işçi ve emekçilerin işlerini kaybetmeleri ve daha da yoksullaşmalarıdır. Krizin emperyalist devletlerin ekonomilerinin çökmesiyle sonuçlanması ise, iktisadi-sosyal bir yıkımın yanı sıra emperyalist paylaşım savaşlarını da doğuracaktır.

Bugün emperyalistlerarası hegemonya savaşı Ortadoğu ve Kafkaslar’ı kan gölüne çevirmişken, yeni bir pazar savaşı görülmemiş bir yıkıma yol açacaktır.

Krizin derinleşmesi emperyalistler arası çıkar çatışmalarını daha da büyütecek, hali hazırda sürmekte

olan militarizm ve silahlanma yarışı yeni bir boyut kazanacaktır. Yıkım savaşlarının faturasını ise çok yönlü olarak işçi ve emekçiler ile onların çocukları ödeyecektir.

Ya sosyalist barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!

Kapitalizmin krizinin çöküşle sonuçlanması durumunda insanlığın nasıl bir yıkımla yüzyüze kalacağını birinci ve ikinci emperyalist paylaşım savaşları ortaya koymuştur. Japonya’ya atılan atom bombası, Hitler faşizmiyle insanlığın ayaklar altına alınması bunun en yalın örnekleridir. Milyonların öldüğü paylaşım savaşlarında kitlelerin gerici ideolojiler ile nasıl insanlıktan çıktığını, faşizmin kitleleri nasıl etkileyebildiğini de biliyoruz.

Fakat diğer yandan, artan hoşnutsuzluğun devrimci mücadelelere yolaçabildiğini de mücadele tarihi ortaya koymuştur. Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ile Rus işçi ve emekçilerinin seçimi yıkıma karşın kendi gelecekleri olmuştur. Rus işçi sınıfı, yaşanan felaketin kaynağının kapitalizm olduğu bilinciyle devrimci mücadeleyi yükseltmiş, insanca ve onurlu bir yaşam demek olan sosyalizmi seçmiştir.

Bugün burjuva liberaller bile Karl Marx’ın haklı olduğu itirafında bulunuyorlar. Onların itiraf etmedikleri fakat derinden korktukları ise, kapitalizmin yıkılabilir olduğu ve bu kokuşmuş düzenin alternatifinin sosyalizm olduğudur.

Kapitalizmin derinleşen krizi gençliğin geleceksizlik sorununu daha ağırlaştıracaktır. Liseli gençlik krizin faturasını ödemeyi reddetmeli, geleceğini ellerine alma iradesini ortaya koymalıdır. Geleceğini kazanmak için özgürlük ve sosyalizm mücadelesine omuz vermelidir.

Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!

*Liselilerin Sesi
(Liselilerin Sesi’nin Aralık ‘08-Ocak ‘09 tarihli 25. sayısından alınmıştır...)*

Bursa'da "Kriz ve sınıf hareketi" paneli

Kriz ve sınıf hareketi

Panelistler:
★ **Prof. Dr. Yüksel Akkaya**
★ **Volkan Yaraşır**
Tez Koop İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı
★ **Ayhan Ekinci**
Birleşik Metal İş Sendikası Bursa Şube Başkanı
★ **BDSP temsilcisi**

21 Aralık 2008 / Pazar
Saat: 13.00

Yer: Nilüfer Yerel Gündem 21 Evi
Barış Mh. FSM Bulvarı Lozan Sk. İncir Parkı
(Acıbadem Hastanesi arkası)

Kapitalist krizin yansımalarının yoğun olarak görüldüğü sanayi bölgelerinden biri olan Bursa'da Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) tarafından "Kriz ve sınıf hareketi" başlıklı bir panel düzenleniyor.

21 Aralık günü gerçekleştirilecek olan panele konuşmacı olarak Tez-Koop-İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı **Volkan Yaraşır**, Prof. Dr. **Yüksel Akkaya**, Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şube Başkanı **Ayhan Ekinci** ve **BDSP Temsilcisi** konuşmacı olarak katılacaklar.

Kapitalizmin krizinin işçi sınıfına ve emekçileri etkisinin güncel tablo üzerinden ele alınacağı panelde "Krizle karşı ne yapmalı?" sorusu ele alınacak ve krize karşı yürütülecek mücadele hattı tartışılacak.

Yer: Nilüfer Yerel Gündem 21 Evi

Tarih: 21 Aralık 2008 / Pazar

Saat: 13.00

Adres: Barış Mh. FSM Bulvarı Lozan Sk. İncir Parkı (Acıbadem Hastanesi arkası)

Adli Tıp'a siyah çelenk!

Türk Tabipleri Birliği (TTB), İstanbul Tabip Odası (İTO) ve İstanbul Barosu, 4 Aralık günü Adli Tıp Kurumu (ATK) önünde gerçekleştirdikleri basın açıklamasıyla, Üzmez raporunu eleştiren üç doktor hakkında soruşturma açılmasını protesto ettiler.

Eylemde, "Üzmezleri koruyan yöneticiler görevden alınsın!", "İstismarın değil mağdurun yanında!", "Temiz Adli Tıp", "Dr. Elif Kırtıke, Dr. Lale Tırtıl, Dr. Serhat Gürpınar yanınızdayız!", "Bağımsız, özerk 'Adli Tıp' istiyoruz!" dövizleri ve üzerinde "Kınıyoruz" yazılı siyah çelenk ile siyah kurdellalar taşındı.

İTO Başkanı tarafından yapılan konuşmada, Adli Tıp Kurumu (ATK) Başkanlığı'nca, görüşlerini belirten üç uzman doktora verilen cezanın kaldırılması istendi, ATK'nın yeniden yapılanması için TTB ve İstanbul Barosu'nun çalışmalarını sürdüreceği ifade edildi. Ardından yapılan basın açıklamasında, ATK raporunun bilimsel olarak geçersiz olduğu belirtildi.

Basın açıklamasının ardından Adli Tıp Kurumu'nun kapısına siyah çelenk bırakıldı, siyah kurdellalar bağlandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kot işçileriyle dayanışma gecesi

Kot İşçileri Birliği, geçtiğimiz haftalarda Beyoğlu İstiklal Caddesi üzerindeki Mavi Jeans önünde yaptığı eylemin ardından şimdi de "dayanışma gecesine" hazırlanıyor.

"Silikozis Hastası Kot İşçileriyle Dayanışma Gecesi", kot taşıma atölyelerinin yoğun olarak bulunduğu Gaziosmanpaşa'ya bağlı Küçükköy'de yapılıyor. İşçi sendikalarına, sağlık-meslek odalarına, siyasi partilere, demokratik kitle örgütlerine, basın-yayın kuruluşlarına kadar birçok kuruma katılım çağrısı yapılan dayanışma gecesi **26 Aralık 2008 Cuma** günü Küçükköy'deki Eftelya Düşün Salonu'nda düzenlenecek.

İlkay Akkaya, Birol Topaloğlu, Hasan Sağlam, Nurettin Güleç ve Raber'in sahne alacağı dayanışma gecesine çeşitli işkollarından işçiler de destek verecek.

Yer: Eftelya 1 Düşün Salonu / Gaziosmanpaşa-Küçükköy

Tarih: 26 Aralık 2008 Cuma

Saat: 19.00

Adres-İletişim: Hekimsuyu Cad. No:27 Gaziosmanpaşa /

Küçükköy

kotiscileribirli@ gmail.com 0537 713 57 04

Silikozis hastası kot işçileriyle dayanışma gecesi

* İlkay Akkaya
* Hasan Sağlam
* Birol Topaloğlu
* Nurettin Güleç
* Raber

İletişim:
kotiscileribirli@gmail.com
0 537 713 57 04

26 Aralık Cuma 19.00
Eftelya 2 Düşün Salonu
Cengiz Topel Cd. 2001 Pasajı 2/2 1. Kat
0 212 649 86 71

KOT İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Maraş katliamının yıldönümünde miting!

21-27 Aralık 1978 tarihlerinde gerçekleşen, 121 kişinin katledilmesiyle sonuçlanan Maraş katliamının 30. yılında, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği miting düzenliyor. Alevi Bektaşî Federasyonu tarafından da desteklenen miting, 21 Aralık günü Adana'da gerçekleştirilecek.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, 21 -27 Aralık günlerinde şubelerinin bulunduğu her yerde basın açıklamaları ve salon etkinlikleri ile Maraş'ta katledilenleri anacak. Miting, "Unutursak hatırlatırlar!", "Katliamın gizli arşivleri açıklansın!", "Gerçek suçlular hesap versin, yargılsın!" şiarlarıyla gerçekleştirilecek.

Mitinge çağrı açıklamasında, katliamın baş aktörünün "derin devlet" olduğu söylenerek, geçmişle yüzleşmenin gerekliliğine işaret edildi. Açıklama şu sözlerle son buldu:

"21. yüzyıl insan hakları, özgürlükler ve bilim çağı olmalıdır. İnsan hakları, özgürlük ve bilim gibi kutsal değerlere ve katliamlarda yitirdiğimiz canlarımıza, yaşam ve varlık gerekçemiz olan kültürümüze saygının bir gereği olarak diyoruz ki; devletin derin çekmecelerinde gizli arşivler açılmalı, katliamların yaşayan tanıkları dinlenmelidir. Arşivlerin, yaşayan tanıkların, kitap, belge ve o dönemdeki mahkeme tutanaklarının ışığında katliamda suçlu, hatası ve ihmali bulunan birey ve kurum her kim varsa evrensel hukuk verileri çerçevesinde yargılanmalı, gerekli cezalar verilmelidir."

Eczacılar "eylem takvimi"...

İstanbul Eczacı Odası Yönetim Kurulu, 4 Aralık günü bir basın toplantısı yaparak, Türk Eczacıları Birliği (TEB) ve 51 Eczacı Odası tarafından oluşturulan eylem takvimini açıkladı.

TEB Merkez Heyeti ile İstanbul Eczacı Odası Yönetim Kurulu'nun ortak yaptığı basın açıklamasında İstanbul Eczacılar Odası Başkanı Semih Güngör, 21 Aralık'ta Ankara'da düzenleyecekleri mitinge ilişkin bilgi verdi.

"Meclise getirilmek istenen 6197 sayılı Eczacılar ve Eczaneler Hakkında Kanun Taslağı kabul edilemez" diyen Güngör, 6197 sayılı Kanun Taslağı ile eczacıları Eczacı Odası'na değil, Ticaret Odası'na bağımlı kılmak istediklerini belirterek, "Bizleri ortaklık ve ticaret adı altında birbirimize kırdırmak istiyorlar. Bizleri kar ve zarar hesapları içinde yok edecekler. Önce 'Eczacı-eczacı ortaklığı' diyecekler, sonra zincir eczaneyi gündeme

getirecekler" dedi.

Türk Eczacıları Birliği'nin oluşturduğu eylem takvimine göre:

- 16 Aralık'ta Sağlık Bakanlığı önünde TEB Merkezi Heyeti ve 51 Eczacı Odası Başkanı'nın katılacağı bir basın açıklaması yapılacaktır.

- 18 Aralık'ta, gazetelerde, eczacıların yaşadığı sorunlara dikkat çeken ilanlar yayınlanacak.

- 21 Aralık'ta Ankara'da onbinlerce eczacı, eczane çalışanı ve ailelerinin katılımıyla Büyük Eczacı Mitingi düzenlenecek.

Güngör, eğer taslak bu şekliyle Meclis'e getirilirse, o gün İstanbul'da tüm eczanelerin kepenklerinin kapanacağını belirtti. Eğer bu şartları kabul görmezse, Sosyal Güvenlik Kurumu ile hiçbir şekilde protokol imzalamayarak, anlaşmasız bir döneme gireceklerini belirtti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

Avrupa'da 19 Aralık hazırlıkları!

DEKÖP/Avrupa Demokratik Kitle Örgütleri Platformu, 19 Aralık direnişini unutturmamak amacıyla, hemen tüm Avrupa ülkelerinde ve metropollerinde, yürüyüş, miting, panel, gece vb. etkinlikler düzenlemeyi planlıyor. Merkezi yerlerde ve kimi yerelliklerde bildiriler çıkartılmış bulunuyor.

DEKÖP/Köln tarafından hazırlanan bildiriye şu görüşlere yer verildi: *“Devrimci tutsaklar F tipi cezaevlerinde ve hala hücrededirler. Bu arada, son derece güç ve elverişsiz koşullara rağmen, devrimci tutsakların, F tipi cezaevlerinde ilk günkü acımasızlığıyla devam eden yıldırma ve teslim alma politikalarına karşı direnişi de devam ediyor.*

Her şeye karşın, devrimci hareketimizin 40 yılı yaklaşan devrimci direniş geleneği devam ediyor. Cezaevlerindeki direniş geleneğimiz devam ediyor. 19 Aralık direnişimiz farklı biçimde devam ediyor.

Tam da bu nedenle, bir kez daha, ‘19 Aralık’ı unutmadık, unutmayacağız ve unutturmayacağız!’ diyor, tüm işçi, emekçi, ilerici ve devrimcileri, devrimci direniş geleneğimizin onuru ve yüzü olan cezaevlerindeki devrimci tutsaklara her zaman ve her bakımdan sahip çıkmaya ve direnişlerini desteklemeye çağırıyoruz.”

Stuttgart’da bir araya gelen kurumlar (BİR-KAR, AGİF, ATİF, ADHF, Yaşanacak Dünya) tarafından da 21 Aralık günü bir anma etkinliği gerçekleştirilecek.

Nürnberg’de kriz semineri

Nürnberg Bölgesi IG Metall Sendikası Bölge Göçmenler Kurumu ve MAN Fabrikası Sendika Temsilciliği, 14 Aralık tarihinde Volkan Yaraşır ile *“Dünyadaki mali sermaye krizi ve uluslararası işçi hareketinin muhtemel sonuçları, görevlerimiz, işyeri taban örgütlenmesinin rolü”* başlıklı bir toplantı gerçekleştirdi.

Toplantı öncesi iki haftaya yayılan hazırlık çalışmaları yürüttük. Yaklaşık 50 işçinin katıldığı toplantıya MAN işçilerinin yanı sıra Leistritz, Federal Mogul, Conti Temic, Schöller ve Siemens’ten işçi arkadaşlarımız katıldı.

Toplantı bir arkadaşımızın bölgemizde krizin etkilerini aktarmasıyla başladı. Ardından sözü Volkan Yaraşır’a bıraktı. Volkan Yaraşır’ın iki bölüm halinde sunduğu konuşması ilgiyle izlendi. Söyledikleri bizler tarafından çok iyi anlaşıldı, çünkü aynı dili konuşuyorduk. Bir tarafta sınıfın bilimi diğer tarafta ise özne duruyordu.

Biz işçiler fabrikalarda örgütlenmek zorundayız. Bizi mezhep, cins, din, ırk, etnik vs. kökenlerimiz

üzerinden bölmek isteyen sermayenin karşısına kendi üst sınıf kimliğimizle çıkmak gerektiği vurgusu tüm işçiler tarafından sahiplenildi. Sermayenin çeşitli alt kimlikleri öne çıkartarak işçi sınıfını bölüp parçalamak istediği anlatıldı.

Bugün yaşanan krizin sermayenin krizi olduğu, krizin faturasını da bizim değil, tersine kapitalistlerin ödemesi gerektiği söylendi. İşten çıkarmaların yasaklanması taleplerimiz arasında belirlendi.

Volkan Yaraşır konuşmasında, önümüzdeki dönemde çeşitli ülkelerde fabrika işgallerinin gündeme gelebileceğini, Arjantin’de olduğu gibi fabrikaların işçiler ve taban örgütleri tarafından ele geçirilebileceğini dile getirdi. Bu esnada kitlenin heyecanı daha da arttı.

Toplantı katılımcı kitlenin elele tutuşması ve toplu olarak *“Yaşasın işçilerin birliği!”* ve *“İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”* sloganlarının haykırılması ile sona erdi.

Nürnberg’den MAN işyeri temsilcisi

“Su canlılara aittir!”

Suyun ticarileştirilmesine, alınıp satılan bir meta olmasına karşı çıkan çeşitli örgütlerin oluşturduğu *“Suyun Ticarileştirilmesine Hayır Platformu”*, 6 Aralık günü, 16-22 Mart 2009 tarihlerinde İstanbul’da düzenlenecek olan 5. Dünya Su Forumu’na ilişkin basın açıklaması gerçekleştirdi.

Taksim Tramvay Durağı’nda gerçekleştirilen basın açıklamasını platform sözcüsü İbrahim Gökçek okudu. İstanbul Sözlüce’de düzenlenecek olan 5. Dünya Su Forumu’na Türkiye’den Çevre ve Orman Bakanlığı, Devlet Su İşleri Müdürlüğü, İstanbul Büyükşehir Belediyesi (İBB) ve İstanbul Su ve Kanalizasyon İdaresi’nin (İSKİ) ev sahipliği yapacağını belirtti. Eski Sözlüce mezbahanesinde gerçekleştirilecek foruma *“Sözlüce mezbahanesinde bu defa koyunlar yerine, bütün halklar ve canlılar boğazlanmak isteniyor”* diyerek karşı çıktı.

“Suyu, en temel ihtiyaç maddelerinden biri, bir mal, bir meta olarak tanımlıyorlar ve bunun bir bedeli olduğunu söylüyorlar. Telefon kontörüne ödediğinizi ödeyin, sizin için su sorun olmaz diyorlar... Elbirliği ile suyumuzu çalmak isteyen hırsızlara Mart ayında İstanbul’u dar edelim. Su kimsenin ticari malı olamaz” cümleleriyle son bulan açıklamanın ardından İstiklal Caddesi boyunca bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“İş Cinayetleri, İş Güvenliği ve İşçi Sağlığı Kurultayı”...

Ezilenlerin Sosyalist Platformu tarafından düzenlenen *“İş Cinayetleri, İş Güvenliği ve İşçi Sağlığı Kurultayı”* 4 Aralık günü gerçekleşti.

Saygı duruşunun ardından yapılan açılış konuşmasında, Tuzla havzasındaki iş sorunları ve iş cinayetlerine değinilerek Tuzla’nın iş cinayetlerine karşı verilen mücadelenin merkezi olduğu belirtildi. Ekonomik krize de dikkat çekilerek krizin doğurduğu sonuçlara işaret edildi.

Ardından *“Limanların Uğultusu”* adlı sinevizyon gösterimi yapıldı. Kurultay divan üyelerinin oluşması ve tebliğlerin sunumu ile devam etti.

Kurultaya, Ankara, Adana, Antep, Bursa, Bingöl, Zonguldak, Antakya ve İstanbul’dan tersane, tekstil, kot taşıma, metal, inşaat, maden, deri, tarım, sağlık, eğitim ve ulaştırma sektöründen işçi ve temsilciler

katıldı. Sektörlere ilişkin tebliğler sunuldu, konuşmalar yapıldı.

Konuşmaların ardından sonuç bildirgesi okundu. Sonuç bildirgesinde şu talepler sıralandı:

- TTB, TMMOB ve sendikalardan oluşan komisyon, işyerlerinde denetim yapmalı.
- Mevsimlik işçilerin yoğun çalıştığı bölgelerde sosyal tesisler yapılmalı.
- Çocuk işçiliği yasaklanmalı, kadın işçilere fiziki özelliklerine uygun giysi ve iş aracı verilmeli.
- Kot taşıma işçiliği ve asbest gibi zararlı maddelerle yapılan işler yasaklanmalı.
- Kot taşıma işçilerine ücretsiz sağlık hizmeti verilmeli ve tüm çalışanlar sağlık taramasından geçirilmeli.
- Tuzla’da verilen mücadele tüm işçilerin

mücadelesidir ve Limter-İş’in talepleri karşılanmalıdır.

Kurultaya yaklaşık 120 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **30.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

Türk Metal çetesi ihanet
sözleşmesini imzaladı!

**İhanete sessiz kalma,
geleceğine
sahip çık!**

